

Giới thiệu Đã Từng Rất Yêu Anh

Editor: V.O

Thể loại: hiện đại, ngược

Số chương: 45 chương

Dur Hường Văn yêu anh ta suốt mười năm không đổi, một mực ngóng trông chờ đợi... Vốn cô vẫn sẽ cứ lẳng lặng giữ lấy phần tình cảm này cho mình, nhưng khi anh ta lại có dụng ý khác, không để ý một chút suy nghĩ của cô mà đẩy cô lên bàn mổ...Cô cuối cùng cũng hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cô dâu đẹp nhất

Edit: V.O

Đêm, đen đặc như bị vấy mực, chỉ có tia chớp chói mắt và đèn đường mờ vàng mờ hồ tẩm trong cơn mưa to tầm tã nơi đây.

Một tia chớp đánh xuống, chiếu sáng nam nữ quần quít chung một chỗ ở trong phòng.

Người phụ nữ nửa quỳ ở trên giường, mặc cho người đàn ông phía sau đánh thẳng về phía trước, mỗi một cú va chạm đều giống như muốn nện mất linh hồn của cô.

Tiếng sấm ầm ầm vang dội phủ lên tiếng rên rỉ mềm mại của người phụ nữ, qua nét mặt của cô có thể thấy được cô đang trải nghiệm được vui vẻ cực hạn.

Lúc tiếng sấm dần dừng lại, người đàn ông lại bắt đầu đợt tiến công thứ hai, đang vận sức chờ phát động, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

"Hường Văn, hình như vừa rồi di nghe được tiếng kêu của con, con không sao chứ?"

Nghe được giọng của Hứa Uyển Như, chợt thân thể người phụ nữ cứng lại, tại lúc này người đàn ông lại tiến vào nhanh ngoan chuẩn xác, chọc cho người phụ nữ thiếu chút nữa đã sợ kêu thành tiếng.

Nhớ tới còn có người ở ngoài cửa, người phụ nữ cố nuốt tiếng kêu vào trong miệng, chỉ phát ra mấy tiếng kêu rên mất trật tự.

Người đàn ông phía sau cô lại giống như là cố ý đối nghịch với cô, nhân cơ hội làm loạn ở trong cơ thể cô, người phụ nữ không nhận được kích thích, cuối cùng vẫn không nhận được.

Tiếng kêu nhỏ mà chói tai của người phụ nữ dẫn đến tiếng gõ cửa càng thêm kịch liệt: "Hường Văn, con làm sao vậy, xảy ra chuyện gì? Hường Văn, con mở cửa đi!"

Dur âm khoái cảm cực hạn vẫn còn, trong đầu người phụ nữ hỗn loạn, não hoàn toàn không thể nào vận chuyển bình thường, cho đến khi chỗ cửa truyền đến tiếng khóa cửa chuyển động, người phụ nữ mới tựa như vừa tỉnh từ cơn mơ, dieendaaneequydoon – V.O, đáp: "Di, di Hứa, con, con không sao..."

Hai chữ không sao vừa ra khỏi miệng, bất chợt người đàn ông lại mạnh mẽ va chạm, thiếu chút nữa lại khiến cho cô kêu thành tiếng.

"Có thật không? Sao giọng của con lại có chút là lạ?"

Trong bóng tối, cô đập lên vai người đàn ông, sau đó nói với người ở bên ngoài cửa: "Thấy ác mộng mà thôi, di Hứa đừng lo lắng."

"Thật sao?" Hứa Uyển Như nửa tin nửa ngờ, chẳng qua cuối cùng cũng không tiếp tục dây dưa nữa: "Vậy tốt nhất là con ngủ đi, có chuyện gì thì cứ tới tìm di, đừng coi như người xa lạ."

Chờ Hứa Uyển Như đi xa, người phụ nữ còn chưa kịp thở ra, lại cảm thấy hơi thở ám áp của người đàn ông phun ở sau tai: "Kẹp chặt như vậy, có phải bên ngoài có người khiến cho cô cảm thấy đặc biệt hưng phấn? Dur Hường Văn, cô đúng thật là người phụ nữ dâm đẳng."

"Tôi...tôi mới...um a..."

Hai chữ "Không phải" phía sau còn chưa kịp ra khỏi miệng, chợt người đàn ông đâm mạnh một cái, kích thích mãnh liệt khiến cho thân thể của cô không kiềm được co quắp.

Người đàn ông vẫn không có ý định bỏ qua cho cô, tiếp tục tiến công mạnh mẽ trong lúc cô đang co quắp, cho đến khi lấy được thỏa mãn mới dừng lại, mà cô cũng hôn mê bất tỉnh vì khoái cảm cực hạn.

Phát hiện cô không có động tĩnh, người đàn ông khinh thường, lúc chuẩn bị xuống giường lại thấy điện thoại của mình sáng lên, trên màn hình ghi ba chữ "Lý Mộng Nhu".

Anh vô thức nhú mày, đến cuối cùng vẫn nhận.

"Anh Sở, anh ở đâu? Mới vừa rồi sấm đánh em rất sợ, nhưng gọi điện thoại cho anh anh vẫn không nhận...em rất nhớ anh..."

Bên đầu điện thoại kia, Lý Mộng Nhu khóc sút sùi, giọng nói có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Người đàn ông lại không cảm động chút nào, chẳng qua là mượn ánh sáng yếu ớt của điện thoại, nhìn người phụ nữ vẫn đang ngủ mê man.

Anh tiện tay kéo một góc chăn đắp lên người cô, có chút không yên lòng nói với người đầu kia điện thoại: "Không còn sớm nữa, em nên ngủ đi. Ngày mai Michelle sẽ đến, tin anh, em sẽ là cô dâu đẹp nhất trên thế giới này."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Em vốn đã rất đẹp

Edit: V.O

Trong nháy mắt đèn phòng tắm sáng lên, người phụ nữ vốn mất đi ý thức từ từ mở mắt.

Đôi mắt cô trống rỗng nhìn chăm chăm một điểm hư vô giữa không trung, trong lòng trống rỗng, cái gì cũng không có.

Cô đâu...

Anh vẫn muốn kết hôn với Lý Mộng Nhu, cô biết ngày này sớm hay muộn sẽ đến, cũng cho là mình đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng lúc thật sự nghe được, lại phát hiện tất cả chuẩn bị đều là vô dụng.

Trái tim vẫn không kiềm chế được co rút đau đớn, còn không nhận được muốn rơi nước mắt...

Có lúc lại nghĩ, nếu không yêu anh thì tốt rồi.

Lúc người đàn ông đi ra phòng tắm, thấy cô đang gập hai chân ôm mình ngơ ngác ngồi ở trên giường, cho đến khi anh đi tới mép giường, cô mới ổn định tinh thần lại giống như mới vừa thoát khỏi giấc mơ.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, sau đó khẽ mỉm cười quấn chặt lên thân thể của mình, đi tới bên cạnh anh, thay anh cài nút áo thắt cà vạt.

Michelle là nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng nhất Milan, trong lúc cô còn trẻ tuổi vô tri, đã từng nói với anh, lúc cô kết hôn nhất định anh phải tìm Michelle làm nhà thiết kế áo cưới cho mình.

Có lẽ anh ghi ở trong lòng, chỉ là, người mặc áo cưới là một người khác.

Trong phòng rất yên tĩnh, cô lại giống như thật sự chưa có gì xảy ra, làm chuyện mình nên làm, lộ ra vẻ mặt bản thân nên lộ.

Vào lúc này chợt người đàn ông lại giữ cằm của cô, ép cô nhìn mình: "Cô không có gì muốn nói?"

Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt vô biên của anh, dieendaanleequydoon – V.O, cuối cùng tầm mắt nhìn lên đôi môi mông của anh.

Nghe nói loại người có môi thế này, trời sinh bạc tình.

Đương nhiên là cô có lời muốn nói, nhưng, cô nói có tác dụng không?

Anh chưa bao giờ để ý suy nghĩ của cô, cũng xem thường tình cảm của cô, cho nên cô nói gì cũng không có chút ý nghĩa nào.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút mệt mỏi, mệt mỏi trước nay chưa từng có.

Tình cảm một bên tình nguyện, cũng là lúc nên vẽ một dấu chấm tròn rồi.

Cuối cùng, người phụ nữ chỉ cười cười, nói với anh: "Ngày mai lúc đi thử áo cưới, có thể dẫn tôi đi cùng không? Anh biết tôi nằm mơ cũng muốn nhìn áo cưới Michelle làm."

Sâu thẳm trong đáy mắt người đàn ông thoáng qua ánh sáng kỳ dị, chẳng qua là yên lặng không nói nhìn cô, không nói được cũng không nói không, đến cuối cùng không nói một lời vung cửa bỏ đi.

Vốn cho là phản ứng của anh tương đương với từ chối, nhưng ngày hôm sau, lúc ra cửa anh lại dẫn cô theo, nói là Lý Mộng Nhu hi vọng cô có thể góp ý cho mình.

Trông dáng vẻ rất không cam lòng, vậy mà cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp bởi vì một câu nói của Lý Mộng Nhu.

Ở trong vô số thiên kim danh môn ở thành phố Z, chắc chắn Lý Mộng Nhu là người xinh đẹp nhất trong đó.

Người như cỏ xanh trong vườn hoa, Dư Hường Văn nhìn người phụ nữ mặc áo cưới trắng tinh đứng ở dưới ánh mặt trời, trong lòng hâm mộ Lý Mộng Nhu.

Thật tốt, từ nhỏ chính là danh môn thiên kim, từ nhỏ đã môn đăng hộ đối với anh, không giống cô, đi theo anh mười năm, vẫn không danh không phận.

Cô chẳng qua chỉ là cô bé mồ côi nhà họ Sở tốt bụng chứa chấp, những năm gần đây, nhà họ Sở đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ cô, vốn không nên tồn tại si tâm vọng tưởng gì nữa.

Nhưng chuyện tình cảm này, nào có thể dễ dàng nói không chế là không chế được đâu?

Dư Hường Văn cười cúi đầu, che giấu khổ sở không kiềm được trong ánh mắt mình, cho đến khi một đôi giày cưới tinh xảo xuất hiện ở trong tầm mắt cô.

Gần như cùng lúc, giọng nói đáng yêu của Lý Mộng Nhu từ đỉnh đầu truyền đến: "Văn Văn, sao cô ngồi ở đây? Nhanh tới giúp tôi một chút, cái áo cưới này có đẹp không?"

Dư Hường Văn ngẩng đầu, chỉ thấy đôi mắt to xinh đẹp của Lý Mộng Nhu oán giận nhìn người đàn ông đứng ở cách đó không xa, lời nói có ý: "Đàn ông là người không có ý kiến nhất, hỏi anh ấy cái gì cũng nói đẹp, một chút thành ý cũng không có."

Dư Hường Văn cũng nhìn sang theo tầm mắt Lý Mộng Nhu, dáng vẻ Sở Ly mặc tây trang màu trắng vẫn hấp dẫn như trong tưởng tượng của cô, chỉ là trong đôi mắt anh chỉ có Lý Mộng Nhu: "Em vốn đã rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cô ta họ Dư không phải họ Sở

Edit: V.O

Lý Mộng Nhu then thùng đồ mặt vì một câu nói của Sở Ly, hờn dỗi nói một câu "đáng ghét" rồi lôi kéo Dư Hường Văn đi đến phòng thử quần áo.

Hai nhà Sở Lý đều là danh môn đại hộ ở thành phố Z, dĩ nhiên hôn lễ của Sở Ly và Lý Mộng Nhu là không được phép qua loa.

Tựa như lần chụp ảnh cưới này, chỉ nói đến áo cưới của Lý Mộng Nhu, thì đã có hai mươi mấy bộ.

Kiểu Trung Quốc kiểu phương Tây đều có, toàn bộ đều là đặt làm, chế tác hoàn toàn bằng thủ công, độc nhất vô nhị.

Lý Mộng Nhu thay áo cưới không biết mệt mỏi, nụ cười trên mặt cả ngày cũng chưa từng rút đi.

Chẳng qua là lúc thử đến một cái áo cưới đuôi cá, phát hiện làn váy quá dài, đi thế nào cũng không thuận, cuối cùng cô nhìn lên người Dư Hường Văn: "Văn Văn, hình như cái áo cưới này thật không thích hợp với tôi lắm, lúc ấy Michelle đã từng nhắc nhở tôi, nhưng tôi thật sự quá muốn nên cứ đặt. Vứt bỏ như này thật đáng tiếc, không bằng cô mặc cho tôi xem thử đi!"

So với Lý Mộng Nhu xinh xắn linh lợi, vóc người Dư Hường Văn thuộc về loại tương đối cao, cô vốn muốn từ chối, nhưng Michelle ở bên cạnh lại mở miệng: "Thử một chút đi, cái áo cưới này chính là cái tôi thiết kế rất vừa ý lần này, đừng lãng phí."

Michelle cũng đã mở miệng, dĩ nhiên Dur Hường Văn cũng không từ chối nữa, mặc áo cưới Michelle thiết kế vốn chính là mơ ước của cô.

Thật kỳ lạ, rõ ràng vóc người cô và Lý Mộng Nhu khác nhiều như vậy, sao áo cưới lại giống như là đặc biệt làm riêng cho cô, cho dù là từng tắc hay là kiểu dáng, mỗi chi tiết cũng vừa vặn.

Khi cô đi ra từ trong phòng thử áo, ngay cả thân là nhà thiết kế là Michelle cũng ngạc nhiên, luôn miệng than thở.

Lý Mộng Nhu lại càng không ngừng đảo quanh cô: "Ồi, Văn Văn, cái áo cưới này thật là quá thích hợp với cô, dieendaaneequydoon – V.O, thật là giống như là lượng thân làm theo yêu cầu cho cô! Thật sự là quá đẹp!"

Dur Hường Văn cũng nhìn chăm chăm người phụ nữ trong kính, mặc dù không bôi phấn trang điểm, vừa ưu nhã đoan trang lại không mất vẻ hấp dẫn, giống như là tất cả cô dâu đợi gã khác.

Chỉ là, trong mắt của cô không có bất kỳ vui vẻ nào, chỉ có nhàn nhạt sầu bi.

Cô cũng không biết tại sao mình phải khổ sở như vậy, rõ ràng mặc áo cưới mình tha thiết ước mơ, lại không thể nào cảm thấy vui vẻ.

Lúc Sở Ly đi vào, Dur Hường Văn đang lưng quay về phía anh, cho nên anh nhìn thấy cái lưng hoàn mỹ trắng nõn kia của cô đầu tiên.

Trong nháy mắt đó, cũng không biết tại sao, phản ứng đầu tiên của anh lại là cời tây trang ra.

Đi tới trước mấy bước, lúc tây trang ở trên tay anh sắp phủ lên lưng cô thì chợt anh ổn định tinh thần lại, bình tĩnh mà khoác tây trang lên người Lý Mộng Nhu ở bên cạnh.

"Mấy điều hòa được bật hơi thấp, cẩn thận bị cảm."

Lý Mộng Nhu ngẩng đầu thấy người đến là anh, mặc dù Lý Mộng Nhu tuyệt không cảm thấy nhiệt độ máy điều hòa thấp, nhưng lòng vẫn tràn đầy ngọt ngào tựa vào trong ngực anh.

Lý Mộng Nhu vừa ôm eo Sở Ly, vừa nhìn lên người Dur Hường Văn: "Sở đại ca, anh xem Văn Văn thật xinh đẹp, thật không biết sau này người đàn ông nào có phúc cưới được cô ấy."

Nghe vậy, về mặt Sở Ly lạnh nhạt nhìn Dur Hường Văn, lại cúi đầu nói với Lý Mộng Nhu: "Áo cưới là làm cho em, cho dù không thích hợp cũng không có thể tùy tiện đưa cho người khác."

"Nhưng Văn Văn cũng không phải là người khác, không phải anh và cô ấy tình như anh em sao? Anh trai tặng một cái áo cưới cho em gái có cái gì mà không được!"

Tình như anh em? Nghe thấy lời của Lý Mộng Nhu, Sở Ly không kiềm được nhú mày, trầm giọng nói: "Cô ta họ Dur không phải họ Sở."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Con tính lúc nào thì kết hôn

Edit: V.O

Một câu nói, phùi sạch sẽ quan hệ với cô.

Cho đến giờ phút này, bỗng nhiên Dur Hường Văn nhận ra, thì ra ở trong lòng anh, cô chỉ là người khác mà thôi.

Cô có chút hỗn loạn đi vào phòng thử quần áo, cời bộ áo cưới đó xuống khỏi người bằng tốc độ nhanh nhất.

Lúc đi ra, Sở Ly đang gọi điện thoại ở bên ngoài, Lý Mộng Nhu có chút áy náy kéo tay cô: "Văn Văn cô đừng để ý, anh ấy luôn nói chuyện như vậy, cũng không có ý gì khác."

Nghe, giọng thân mật cỡ nào, giống như cô Lý Mộng Nhu hiểu rõ anh hơn.

Rõ ràng người sớm chiều chung đụng với anh không phải là Lý Mộng Nhu, người tối ngày hôm qua chung giường chung gối với anh cũng không phải là Lý Mộng Nhu. . .

Cảm giác tràn đầy đau khổ lan tràn từ đầu lưỡi đến tim, Dur Hường Văn chỉ im lặng gật gật đầu, sau đó rút tay lại có chút cứng ngắc.

Cô có chút hối hận hành vi của mình, tự rước lấy nhục tới xem bọn họ ân ái thế nào.

Lúc đi ra tiệm áo cưới, cô lấy cớ rời đi, nhưng Lý Mộng Nhu không chịu, muốn cô phải cùng đi ăn tối với bọn họ.

Thoạt nhìn Sở Ly rất dung túng Lý Mộng Nhu, ít phản bác bất kỳ yêu cầu nào của Lý Mộng Nhu, Dur Hường Văn không thể tránh, chỉ có thể nhắm mắt đi theo.

Nhưng sau khi đến mới phát hiện, không chỉ có ba người bọn họ ăn cơm, mà còn có một người đàn ông tên là Phó Học Dịch, là anh trai nhà bên thanh mai trúc mã của Lý Mộng Nhu.

Lúc ăn cơm, Dur Hường Văn được xếp ở bên cạnh Phó Học Dịch, mà Sở Ly và Lý Mộng Nhu ngồi ở đối diện bọn họ.

Lý Mộng Nhu ba câu không rời Dur Hường Văn và Phó Học Dịch trai tài gái sắc cực kỳ xứng đôi, dieendaanleequaydoon – V.O, ý tác hợp không cần nói cũng biết.

Bình tĩnh mà xem xét, Phó Học Dịch đúng là người đàn ông rất tốt, thân sĩ lại dịu dàng, cũng cực kỳ quan tâm cô ở trên bàn ăn, nhưng cô vẫn không tập trung, không có khẩu vị.

Thật vất vả nhìn đến kết thúc, Lý Mộng Nhu lại nói mình còn phải đi hẹn hò với Sở Ly, còn đề nghị Phó Học Dịch đưa Dur Hường Văn về nhà trước.

Thoạt nhìn Phó Học Dịch cũng có thiện cảm với Dur Hường Văn, không nói hai lời đồng ý luôn.

Dur Hường Văn như có như không nhìn Sở Ly, thế nhưng anh vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn cô.

Rốt cuộc cô vẫn còn đang hy vọng xa vời cái gì chứ?

Cười khổ ở trong lòng, cuối cùng Dur Hường Văn nói cảm ơn Phó Học Dịch, sau đó đứng dậy đi theo anh ta đến ga ra dưới tầng hầm.

So với Sở Ly ít nói, Phó Học Dịch là một người tương đối biết thức đầy không khí, dọc theo đường đi Dur Hường Văn cũng rất ít lời, anh ta cũng không thêm đề ý, có lẽ sợ nhặt nhèo sẽ lúng túng, nên càng không ngừng tự hỏi tự nói.

Một đường đi tới nhà họ Sở, lúc xuống xe, Phó Học Dịch hỏi xin số điện thoại của Dur Hường Văn, nói chúc cô ngủ ngon rồi lên ô tô rời đi.

Vào cửa, phát hiện vợ chồng Sở Chi Hằng và Hứa Uyển Như đang ngồi xem ti vi ở phòng khách, không biết có phải cô nhìn nhầm hay không, hình như cô cảm thấy lúc Hứa Uyển Như nhìn về phía cô, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Nghĩ tới chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, Dur Hường Văn có chút chột dạ cúi đầu.

Ở trong mắt vợ chồng Sở thị, cô vẫn là cô gái ngoan ngoãn, lúc đi học lấy được học bổng, sau khi tốt nghiệp lên lớp cũng theo khuôn phép cũ.

Bọn họ có làm thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, cô như vậy, lúc mười sáu tuổi đã xảy ra quan hệ với con trai bảo bối của bọn họ.

Sau khi mới vừa ném thư trái cấm, Sở Ly lại thỉnh thoảng đi tìm cô, có đôi khi là ở khách sạn, có đôi khi là ở nhà, kiểu chơi cũng càng ngày càng nhiều. .

Nghĩ tới đây, mặt Dur Hường Văn có chút ửng đỏ, vì che giấu, cô vội vã chào hỏi vợ chồng Sở thị, lấy cớ hơi mệt chút muốn trở về phòng, lại bị Hứa Mộng Như gọi lại.

"Hường Văn à, chớp mắt Sở Ly cũng đã kết hôn, còn con, tính lúc nào thì cho đi Hứa ăn bánh kẹo cưới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chỉ thích hợp chơi đùa mà thôi

Edit: V.O

Lòng Dur Hường Văn động, bước chân không kiềm được ngừng lại, đang suy nghĩ trả lời như thế nào, lại nghe Hứa Uyển Như nói tiếp: "Người mới vừa rồi đưa con trở về là công tử nhà họ Phó đúng không? Cậu ấy cũng là thí sinh rất tốt, nếu không ngại thì chọn ngày dẫn người về nhà, có mấy lời con ngại nói với người ta, dì Hứa nói giúp con."

Dur Hường Văn còn chưa kịp đáp, Sở Chi Hằng đã mở miệng trước: "Chuyện của mấy đứa nhỏ, bà xen vào làm cái gì, trong lòng Hường Văn tự có nắm

chắc."

"Ông già ông thì biết cái gì? Phụ nữ không giống đàn ông, tuổi càng lớn giá trị con người càng cao, phụ nữ á, qua 30 còn chưa kết hôn là thành gái ế rồi. Hường Văn cũng 26 rồi, thu xếp giúp con bé."

Dur Hường Văn vận xoắn ngón tay, lòng có chút hoảng loạn.

Đời này, người cô muốn gả chỉ có một, nhưng anh đã sắp trở thành chồng của người khác.

Thật ra thì cô cảm thấy làm gái ế cũng không sao, nhưng cô đã quên, mình ăn nhờ ở đậu, có một số chuyện cũng không phải mình muốn thế nào là có thể thế ấy.

Nhà họ Sở có công ơn nuôi dưỡng đối với cô, cô không thể công khai làm trái với lời của Hứa Uyển Như được, chỉ có thể cắn môi cúi đầu im lặng không nói.

Dáng vẻ này của cô chính là thẹn thùng ở trong mắt người khác, giống như là đang ngậm chấp nhận lời của Hứa Uyển Như.

Sở Ly đứng ở cửa trong chốc lát, cũng không biết con giận dâng lên từ đáy lòng mình từ đâu mà đến.

Chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, người phụ nữ này cũng đã đứng núi này trông núi nọ.

Thật là có mẹ như thế nào, sẽ có con gái như thế đó.

Khỏe miệng anh hơi cong lên, cười châm chọc: "Phó Học Dịch quả thật không tệ, mặc dù nhà họ Phó không phải là đại hộ gì, dieendaaneequydoon – V.O, nhưng chỉ cần cô gả đi có thể yên phận thủ thường, đời này áo cơm vô lo cũng không thành vấn đề."

Thấy con trai mình, Hứa Uyển Như cực kỳ vui vẻ, vội vàng vẫy vẫy tay với anh: "Sao không ở thêm với Mộng Như một lát, trở về sớm như vậy làm gì?"

"Sáng sớm ngày mai phải tạm thời mở một cuộc họp khẩn cấp, về lấy một phần tài liệu." Dừng một chút, anh lại quay đầu nói với Dur Hường Văn: "Đi thay bộ đồ, theo tôi đến công ty tăng ca."

Tinh thần Dur Hường Văn vẫn còn chán nản bởi vì câu "Phó Học Dịch quả thật không tệ" kia của anh, chợt bị gọi tên, nhất thời cô có chút không phản ứng kịp.

Cho đến khi anh không nhìn được nhũ mây, lại thúc giục: "Sững sờ đó làm gì? Còn không nhanh một chút đi!"

Dur Hường Văn hoàn hồn, đáp lời "được", sau đó vội vã lên lầu thay bộ đồ chức nghiệp.

Từ trước đến nay Sở Ly là một người điên cuồng công việc, trước kia cũng không phải là chưa từng có tình huống cô tăng ca với anh suốt đêm, mà hôm sau là Thứ hai, cho nên anh cũng ở trong phòng làm việc cả buổi tối, ngày hôm sau trực tiếp đi làm.

Lúc Sở Ly dẫn Dur Hường Văn ra cửa, chợt Hứa Uyển Như từ trong nhà đuổi theo, trông dáng vẻ là có lời muốn nói với Sở Ly, Dur Hường Văn thức thời lên xe trước.

"Con trai, phụ nữ nào chỉ có thể chơi đùa, phụ nữ nào có thể lấy về nhà, trong lòng con có hiểu không?"

Hứa Uyển Như cũng không nhiều lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Những năm gần đây, về chuyện Dur Hường Văn và Sở Ly, không phải là bà chưa từng nghe nói, chỉ là làm bộ như không biết mà thôi, dĩ nhiên trong lòng suy nghĩ có lẽ chẳng qua chỉ là lời đồn.

Nhưng tối ngày hôm qua, bà tận mắt thấy Sở Ly từ trong phòng Dur Hường Văn ra ngoài, lại liên tưởng tới tiếng kêu kỳ lạ từ trong phòng Dur Hường Văn truyền ra, sao bà có thể không biết hai người bọn họ đã làm gì.

Năm đó bà đồng ý để cho Dur Hường Văn vào nhà họ Sở ở cũng là vì muốn nắm được lòng Sở Chi Hàng, dưới sự bắt buộc dĩ mới vội vã đưa ra quyết định.

Những năm này, bà tự nhận là chưa từng bạc đãi Dur Hường Văn, nhưng cho dù như thế nào, bà tuyệt đối cũng không thể để cho con trai mình cưới con gái của người phụ nữ kia!

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh sẽ không cưới cô

Edit: V.O

"Con hiểu."

Giọng Sở Ly trả lời không nặng, cũng rất kiên định.

Đúng vậy, anh hiểu hơn bất kỳ ai.

Đời này, anh có thể cưới bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng chắc chắn sẽ không cưới Dư Hường Văn.

Đây là thiếu nợ mẹ con anh, mà anh, chẳng qua là đang đòi nợ cô mà thôi.

Nghe thấy Sở Ly trả lời, cuối cùng Hứa Uyển Như cũng yên tâm, sửa lại cổ áo cho anh, nói: "Tiền kiếm không hết, đừng quá mệt mỏi."

Sở Ly gật đầu đáp vâng, nói tạm biệt bà rồi sau đó lên xe, trực tiếp đóng cửa xe lái đi.

Dọc theo đường đi, Sở Ly rất trầm lặng, Dư Hường Văn cũng không nói chuyện.

Cô không biết rốt cuộc trước khi rời đi Hứa Uyển Như đã nói cái gì với anh, cô đoán có thể là có liên quan với chủ đề ở trong phòng khách trước đó, dựa theo tính tình của Hứa Uyển Như, cũng không thể không có khả năng thuyết phục được anh.

Nghĩ đến đây, cô khổ sở cúi đầu.

Cô thừa nhận, lúc biết anh muốn cưới Lý Mộng Nhu, cô rất khó chịu.

Nhưng nếu so sánh, điều khiến cho cô cảm thấy đau khổ hơn chính là, chuyện anh muốn giao cô cho một người đàn ông khác.

Anh nói, Phó Học Dịch đúng là đối tượng rất tốt, anh ta có thể cho cô áo com không lo. . .

Cô nghĩ, có lẽ anh rất sợ cô dây dưa với anh sau khi anh cưới.

Khỏe miệng nở nụ cười khổ, dieendaanleequydoon – V.O, cuối cùng Dư Hường Văn vẫn phải lên tiếng phá vỡ sự yên lặng tràn ngập ở trong buồng xe: "Anh yên tâm, tôi sẽ không thức thoi dây dưa với anh, anh cũng không cần phải lo tôi sẽ phá hư hôn nhân của anh, cho nên anh không cần phải gấp gáp đẩy tôi đến cho người đàn ông khác."

"Vậy sao?" Âm điệu hơi cao lên, không cần nói cũng biết sự châm chọc trong lời nói của Sở Ly: "Cho nên cô cam tâm tình nguyện làm tình nhân sau khi tôi cưới, tựa như mẹ cô sao?"

Mẹ cô? Bỗng chốc Dư Hường Văn nắm tay thành nắm đấm, cắn môi, cả người cũng khẽ run.

"Sở Ly, anh có thể sỉ nhục tôi, nhưng xin anh đừng sỉ nhục mẹ của tôi."

Mẹ của cô là người mẹ tốt nhất trên thế giới, mặc dù bà đã rời bỏ cô rất sớm, nhưng cô mãi vẫn nhớ ngữ điệu êm ái của bà, ánh mắt dịu dàng, còn cả cái ôm ấm áp.

Đúng, những năm gần đây cô sống ở nhà họ Sở thật không tệ, vợ chồng Sở thị cũng đối xử với cô rất tốt.

Nhưng những điều tốt này cũng chỉ giới hạn ở vật chất, bọn họ chưa từng ôm cô, cho dù chỉ là một lần.

Cô hiểu, trong cái nhà đó, cô vẫn mãi mãi là người ngoài, Sở Ly nói không sai, cô không phải họ Sở.

Ở trước mặt Sở Ly, từ trước đến nay Dư Hường Văn là người phụ nữ không hề nóng nảy, có lẽ là cảm giác tự ti ăn nhờ ở đậu thời gian dài, cô mới không biểu đạt tâm tình chân thật của mình.

Thế nhưng có một ngày, lúc cô nói "Xin đừng sỉ nhục mẹ của tôi" thì anh nghe được sự tức giận thật sâu trong giọng nói của cô.

Điều này đã kích thích thói xấu ở sâu trong nội tâm Sở Ly, anh chột cong môi lên, nở nụ cười khát máu: "Bà ta chết lúc cô năm tuổi, cho nên có thể cô không biết, mẹ cô - Dư Hinh Văn đã từng là diễn viên chính tiếng tăm lẫy lừng vàng son rực rỡ. Bà ta ở với hàng trăm hàng ngàn khách, cho nên bà ta hoàn toàn không biết cô là con của người đàn ông nào, chỉ có thể để cho cô theo họ của bà ta."

Mặt Dư Hường Văn, bởi vì lời của Sở Ly, đã mất đi huyết sắc.

Cô ra sức bóp chặt bắp đùi của mình, dùng cảm giác đau đớn mãnh liệt ép buộc mình không được khóc: "Dừng xe. Sở Ly, anh dừng xe cho tôi!"

Cuối cùng giọng nói âm khàn tột độ vẫn bán đứng cô, nói xong lời cuối cùng, cô gần như thét lên.

Sở Ly có chút bị hù, chẳng qua anh không biểu hiện ra, đang định mở miệng nói chuyện, lại phát hiện người phụ nữ ngồi ngay bên cạnh mình đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô khóc

Edit: V.O

Trái tim, bất ngờ co rút đau đớn.

Quen biết Dư Hường Văn đã nhiều năm, trong ấn tượng, trừ lúc cầu xin tha thứ ở trên giường, hình như cô chưa từng khóc ở trước mặt anh.

Xe chậm rãi dừng lại ở ven đường, Dư Hường Văn gần như là tông cửa xông ra vừa lúc xe mới dừng hẳn.

Sở Ly ngồi ở trong xe, tro mắt nhìn cô càng chạy càng xa, một lát sau mới bất tri bất giác khởi động xe đi theo sau.

Anh không mở đèn, đi theo cô không xa không gần.

Cô mang giày cao gót, chỉ một đoạn ngắn, cũng đã ngã hai lần, cô vẫn không ngừng lại, sau khi đứng dậy lại tiếp tục đi tới trước.

Cảnh tượng này, hình như đã từng quen thuộc, năm cô vừa tới nhà họ Sở, hình như cũng lão đạo chạy theo chiếc xe đưa cô tới kia.

Sau đó lúc cô được đưa vào nhà, anh đi nhìn xem, hai đầu gối cũng đã ngã rách hết, anh nhìn cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng năm ấy cô chỉ mười tuổi, vẫn cố cắn răng, một giọt nước mắt cũng không chảy ra.

Từ khi đó, anh biết, cô gái tên là Dư Hường Văn này, rất giỏi kiềm chế.

Anh là con độc nhất, chột trong nhà có thêm một đứa bé, ít nhiều anh vẫn không quen, mặc dù cảm giác sự tồn tại của cô thấp đến gần như có thể coi như không.

Vừa tới nhà họ Sở, Dư Hường Văn giống như là một con thỏ nhỏ bị kinh hãi, lúc nào cũng là bộ dạng run sợ.

Anh từng trêu đùa cô không ít lần, vốn tưởng cô sẽ đi mách lẻo, nhưng thực tế lại chưa có một lần nào.

Khi đó anh vừa vặn ở thời kỳ phản nghịch, dieendaaneequydoon – V.O, đánh nhau ầu đã là chuyện bình thường.

Lúc đó, Sở Chi Hàng say mê sự nghiệp hoàn toàn không có thời gian trông nom anh, mà anh cũng nghĩ mọi cách không để cho Hứa Uyển Như biết, cho nên Dư Hường Văn lại trở thành người duy nhất giúp anh băng bó vết thương.

Năm thứ ba cao trung, anh thường về nhà lúc nửa đêm canh ba, nhưng cho dù rất trễ, Dư Hường Văn cũng sẽ chờ anh.

Sau đó quen đường quen lối xử lý vết thương cho anh, nấu thêm mì cho anh.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, anh không đánh nhau nữa, nhưng vẫn quen ăn mì cô nấu.

Bây giờ nghĩ lại, đoạn thời gian đó giống như là nằm mơ, một giấc mơ đẹp có thể gặp mà không thể cầu.

Nếu hè năm thứ tư Đại học kia anh không bắt chột chạy về nhà lúc nửa đêm giống như phát điên, nếu như anh không nghe thấy cuộc tranh chấp của ba mẹ ở trước cửa chính, anh nghĩ, có lẽ giữa anh và cô sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng chỉ một cuộc tranh chấp, khiến cho anh chợt hiểu ra tại sao mấy năm nay anh luôn thấy mẹ lén khóc thút thít một mình.

Một người phụ nữ, phải chịu bao nhiêu uất ức mới có thể chia sẻ chồng mình với tình địch khi còn sống, còn phải tiếp nhận con gái của bà ta sau khi bà ta chết.

Tối hôm đó anh uống rất nhiều rượu, anh gõ cửa phòng Dur Hường Văn, mang theo chút ý phát tiết và trả thù, ngủ với cô.

Năm ấy, anh 22 tuổi, mà cô chỉ 16.

Anh biết cô thích anh, nhưng năm đó cô tự cho là mình che giấu rất tốt, thật ra thì anh cũng đã sớm nhận ra rất rõ.

Cho nên anh ý vào cô thích, lần lượt lấy được sự thỏa mãn từ trên thân thể cô, sau đó lại tự nói với mình hết lần này tới lần khác, cô chỉ là đồ chơi, cô không xứng để anh trả bất cứ tình cảm nào.

Dần dà, cô lại thật sự thành công cụ phát tiết dục vọng ở trong lòng anh.

Anh coi thường tình cảm của cô, cố ý khiến cô khó chịu, nhưng dù vậy, cô cũng chưa từng khóc ở trước mặt anh, một lần cũng không.

Nhưng ngay vừa rồi, người phụ nữ anh vốn cho là tuyến lệ đã bị tắc nghẽn, xác xác thực thực đã khóc.

Nước mắt của cô, giống như có nhiệt độ nóng rực, từng giọt chảy vào trong lòng anh.

Cho tới bây giờ, anh vẫn có thể cảm nhận được tim mình đau đớn giống như lửa đốt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tại sao anh ăn hiếp tôi

Edit: V.O

Lúc Dur Hường Văn ngã xuống lần thứ năm, rốt cuộc Sở Ly không kiềm chế được tâm tình của mình nữa, mắng to một tiếng "shit" xong, chột đạp chân ga dùng xe ngăn chặn đường đi của cô.

Dur Hường Văn lại giống như là hoàn toàn không thấy, vòng qua sườn xe tiếp tục đi tới trước.

Sở Ly gõ mạnh lên bánh lái, mang theo cơn tức giận ngay cả mình cũng không rõ, bước xuống xe, sau đó sải bước xông về phía trước người phụ nữ như kéo con trâu.

"Đủ rồi Dur Hường Văn, thức thời thì theo tôi lên xe, tôi không muốn thấy cô trong bản tin xã hội ngày mai."

Dur Hường Văn cũng lạnh lùng nhìn anh, rút từng chút từng chút cánh tay của mình ra: "Tôi không có nghĩa vụ quan tâm tâm tình và ý nguyện của anh, tôi chỉ biết là hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh."

Cho tới bây giờ, Sở Ly cũng chưa từng thấy Dur Hường Văn như vậy, bộ dạng lạnh lùng, giống như không có gì có thể ở trong mắt cô.

Sự căng thẳng không biết từ đâu tới xuất hiện trong đáy lòng anh, vững vàng bắt được cánh tay của cô một lần nữa: "Cô không sợ tôi truyền tin quan hệ của chúng ta?"

Dur Hường Văn nghe thấy, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười: "Người sắp kết hôn là anh, anh không sợ, tôi sợ cái gì?"

"Vậy sao? Vậy nếu vì chuyện này, mà chuyện mẹ cô bị moi ra cũng không sao có đúng không? Cô biết, không chỗ nào mà những truyền thông kia không vào, đến lúc đó bọn họ đăng tin còn khắc nghiệt hơn lời của tôi nói."

Lăn lộn ở trên thương trường nhiều năm, Sở Ly quá rõ làm thế nào để nhanh chóng chuẩn xác bắt được điểm yếu của một người, mà điểm yếu của Dur Hường Văn không thể nghi ngờ chính là mẹ của cô.

Quả nhiên, chỉ thấy cô giống như con gà trống đá thua, trong nháy mắt thu cờ, dieendaanleequydoon – V.O, chỉ là nước mắt vốn dừng lại của cô lại bắt đầu chảy ra mãnh liệt.

"Sở Ly, tại sao anh lại ăn hiếp tôi như vậy?"

Cô cắn môi quật cường nhìn anh, trong giọng nói có giọng mũi đặc sệt.

Có lẽ là giờ phút này nét mặt của cô trông thật sự vô cùng sinh động, chột lòng Sở Ly nhảy loạn không thể ngăn chặn.

Anh chưa từng thấy Dư Hường Văn như vậy, không có bất kỳ đè nén, trực tiếp biểu đạt tâm tình của cô.

Sự tức giận của cô, uất ức của cô, sức sống như vậy truyền tới trong lòng anh.

Trong lúc giật mình, anh có cảm giác, giống như cho đến giờ phút này, anh mới chính thức biết người phụ nữ tên là Dư Hường Văn này.

Anh cảm thấy có chút vui vẻ không biết từ đâu tới, vươn tay lau nước mắt chảy xuống gương mặt cô, khóe miệng không kiềm được hơi nhếch lên: "Có lẽ là ý vào cô thích tôi, nên mới không sợ."

Nghe thấy câu trả lời, Dư Hường Văn hơi sững sốt, đẩy lòng dâng lên dày đặc bi ai: "Anh thật sự ghét tôi như vậy sao?"

Ghét? Anh còn chưa tri độn đến mức cho rằng thứ tình cảm này là ghét, nhưng rõ ràng, anh chỉ có thể ghét cô.

Sở Ly không trả lời vấn đề của cô, chỉ xoay ngang bẻ cô lên trong tiếng kinh hô của cô, cô giãy dụa, anh lên tiếng cảnh cáo: "Nếu như cô muốn sau khi mẹ cô chết hai mươi năm, danh dự khó giữ được thì tiếp tục phản kháng đi."

Một câu nói, khiến cho Dư Hường Văn trở nên thành thật.

Anh thịnh nộ cả đường, đưa cô trở về phòng làm việc.

Có lẽ bị những năm kia ảnh hưởng, phòng làm việc của anh đủ mọi hộp đựng thuốc men và công cụ.

Chỉ một đêm này, đổi lại là anh xử lý những vết thương xây sát trên đầu gối kia cho cô.

Anh biết cô có thể nhịn đau rất tốt, đêm đầu tiên bọn họ ở chung kia, anh uống rượu, hơn nữa không có kinh nghiệm, động tác rất thô lỗ.

Sau lại mới biết lần đầu tiên của con gái rất đau, nhưng từ đầu tới cuối cô cũng không kêu lên một tiếng.

Giống như bây giờ, còn đọng đến vết thương dính máu của cô, rõ ràng là đau khoan tim thấu xương, nhưng cô chỉ cố cắn môi, một chút âm thanh cũng không phát ra.

Chỉ là có thể cô không biết, cô càng như vậy càng kích thích ý xấu của đàn ông.

Mà anh, trùng hợp là một tên đàn ông có ý xấu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: V.O

Cho tới bây giờ Dư Hường Văn cũng chưa từng nghĩ, có một ngày Sở Ly sẽ cẩn thận bôi thuốc, băng bó vết thương cho cô.

Về mặt của anh trông nghiêm túc như vậy, đến nỗi cô có chút hoảng hốt trong khoảng thời gian ngắn, chợt nhớ tới hình như ban đầu quan hệ giữa bọn họ cũng không bắt đầu như thế.

Anh từng ẩu đả đánh nhau, cô đánh yểm trợ cho anh, sau đó anh vì chặn miệng của cô, nửa đêm dẫn cô đi ra ngoài ăn quán ven đường.

Còn nhớ rõ có một lần từ ngoài trở về, vừa lúc gặp phải Thành Quân nghiêm đánh, anh tức giận, tính tình nóng nảy đập xe của Thành Quân, sau đó lại kéo cô một đường chạy như điên...

Nhưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì, tất cả đều thay đổi.

Hiện tại cẩn thận hồi tưởng lại, hình như là bắt đầu từ sau lần đầu tiên bọn họ ở chung một chỗ.

Thành thật mà nói, cô chưa bao giờ hối hận trao mình cho anh, mặc dù cảm nhận lần đầu tiên không tính là quá tốt đẹp, nhưng bởi vì đối tượng là anh, mỗi lần nhớ tới, cũng đều cảm thấy trái tim ngọt ngào.

Có thể anh không biết, theo thời gian trôi qua, cô càng ngày càng nhớ nhung, động tác ngây ngô đêm hôm đó của anh.

Có lẽ, anh không chỉ là người đàn ông đầu tiên của cô, mà cô cũng là một người phụ nữ đầu tiên của anh.

Cho dù suy nghĩ này sợ chỉ là vọng tưởng, cũng đều cảm thấy mình có thể vui vẻ thật lâu.

Nếu không thể làm người phụ nữ cuối cùng của anh, có thể trở thành người phụ nữ đầu tiên của anh cũng đã không tệ.

Đang lúc đầu óc Dur Hường Văn thần thờ, Sở Ly đã lưu loát cất hộp y tế vào.

Thấy cô chỉ nhìn mình ngẩn người, giọng nói anh bất thiện, nói: "Đến phòng nghỉ ngơi."

Nghe được lời của anh, dieendaanleequydoon – V.O, Dur Hường Văn sững sốt một chút, không biết sao lại nhớ lại chuyện lúc trước có một lần anh kéo cô làm ở trong phòng nghỉ trong thời gian làm việc.

Cho nên cô tự nhiên cho là, anh muốn làm, dù sao ngoại trừ làm việc này, anh sẽ không cho phép cô vào phòng nghỉ ngơi của anh.

Cô cắn cắn môi, trong lòng chợt có chút tức giận: "Tôi bị thương."

Sở Ly tức giận liếc cô: "Tôi không mù."

"Vậy anh còn..."

Dur Hường Văn thờ phỉ phò nhìn chăm chăm anh, mặc dù không nói rõ, nhưng thông minh như Sở Ly lập tức đã nghe được có thể là cô đã hiểu lầm gì đó.

Nhưng, có lẽ là tối hôm đó Dur Hường Văn trông thật sự quá khác thường, vẫn gãi ngứa trong lòng anh.

Anh không kiềm được cong môi, khom lưng xuống thối thối hơi ở bên tai cô hết sức mập mờ: "Vốn là chỉ để cho tự cô đi vào nghỉ ngơi, chẳng qua nếu như cô thật sự quá muốn, tôi có thể thỏa mãn cô."

Dur Hường Văn vừa nghe, nhất thời sắc mặt như lửa thiêu, liền tiếp xua tay: "Không, tôi không hề muốn chút nào!"

Dừng một chút, cô lại cẩn thận nhìn anh: "Nhưng không phải nói phải tăng ca sao? Tôi đi nghỉ ngơi không sao chứ?"

Cô còn không có hồ đồ đến mức công và tư chẳng phân biệt được, ngoại trừ là cô bé mồ côi được gởi nuôi ở nhà họ Sở cùng với bầu bạn trên giường của anh, cũng là Thư ký cá nhân của anh.

"Vào đi ngủ đi, có chuyện tôi sẽ gọi cô."

Lúc nói chuyện, Sở Ly đã ngồi xuống trước bàn làm việc, dáng vẻ không coi ai ra gì.

Dur Hường Văn nghe, xoay người đi vào bên trong phòng nghỉ độc lập.

Trong nháy mắt cửa phòng khép lại, chợt người đàn ông vốn nhìn chăm chăm màn ảnh máy tính ngẩng đầu nhìn hướng cô biến mất.

Thật ra thì hoàn toàn không có cuộc họp khẩn cấp nào, anh chỉ tìm cơ thoát thân về nhà, lại dẫn cô ra ngoài mà thôi.

Vốn đã suy nghĩ kỹ "Trùng phạt" cô tùy tiện đi cùng người đàn ông khác, không nghĩ tới xảy ra khúc đẽm ở trên đường như vậy.

Cho tới bây giờ dáng vẻ cô roi lệ vẫn thỉnh thoảng xuất hiện ở trong đầu anh, trong lòng hiện lên tâm tình khác thường ngay cả chính anh cũng không giải thích được.

Rất xa lạ, chỉ mơ hồ cảm thấy buồn tim giống như bị thứ gì đè lại, độn độn, có chút đau.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cô kẹp quá chặt

Edit: V.O

Một đêm này, Dư Hường Văn từ trước đến nay ngủ tỉnh lần đầu tiên ngủ rất say.

Lúc bàn tay của người đàn ông chạy ở trên thân cô, thậm chí cô còn coi là mình đang nằm mơ.

Cho đến khi anh tiến vào cô từ phía sau, cô mới giật mình, thân thể cứng đờ muốn xoay người, lại bị anh đè chặt.

"Thả lỏng một chút, cô kẹp quá chặt."

Sở Ly hiếm khi dịu dàng đối cô, tay còn đung vào chỗ mẫn cảm của cô, khiến cho cô dễ dàng tiếp nhận anh hơn.

Nhưng dù vậy, cô vẫn chặt không thể tưởng.

Rõ ràng đối với anh mà nói thân thể cô đã sớm không còn được gọi là mới mẻ, lại luôn có thể dễ dàng làm nổi lên dục vọng ngủ say của anh, cho dù cô thật sự không làm gì.

Có lẽ là chiều nay Sở Ly thật sự quá khác thường, phản ứng của Dư Hường Văn nhiệt tình hơn bình thường rất nhiều.

Chẳng qua có thể là bản khoả đến vết thương trên đầu gối của cô, Sở Ly cũng không quá suồng sã.

Lúc kết thúc, Dư Hường Văn cảm thấy được anh vẫn ở bên trong thân thể mình.

Bất chợt dòng khí nóng tràn vào trong cơ thể mình, cô mơ hồ đoán được có thể anh đã không dùng biện pháp bảo vệ.

Ngoại trừ đêm đầu tiên bọn họ ở chung ra, đây là lần đầu tiên.

Dư Hường Văn vốn muốn đi ra ngoài mua thuốc, thế nhưng Sở Ly vẫn đè cô, bây giờ cô thật sự vô cùng mệt mỏi, trong lòng ôm may mắn nào đó, ngủ mất.

Ngay cả sau đó Sở Ly ôm cô đi tắm, cô vẫn mơ mơ màng màng, không nhớ rõ lắm.

Ngày hôm sau khi...thức dậy, Sở Ly đã không ở trong phòng nghỉ, nếu như không phải là bên dưới chân mền cô đều không mặc gì, diendaaneequydoon – V.O, cô thật cho là có thể tối ngày hôm qua cô chỉ mơ một giấc mộng xuân.

Nhớ tới tối ngày hôm qua, trên mặt trắng nõn của cô dâng lên đỏ ửng, nhanh chóng mặc quần áo vào, lại rửa mặt đơn giản, sau đó đi ra ngoài.

Chuyện khiến cho cô không nghĩ tới là, phía ngoài, trong phòng làm việc, ngoại trừ Sở Ly, Lý Mộng Nhu cũng ở đây.

Cô không khỏi sững sờ một chút, trong lúc nhất thời có ảo giác bị bắt gian tại trận.

Ngược lại Lý Mộng Nhu thấy Dư Hường Văn đi từ trong phòng nghỉ ra ngoài, không hề cảm thấy ngạc nhiên chút nào, ngược lại cười kéo tay của cô, hết sức nhiệt tình nói: "Văn Văn em tỉnh rồi, vành mắt đen sâu vậy, mệt chết đứng không?"

Nghe được lời của Lý Mộng Nhu, Dư Hường Văn có chút chột dạ liếc nhìn Sở Ly đầu kia, chỉ là mặt người kia cũng vô cảm, như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Dư Hường Văn mở miệng, đang muốn giải thích chút gì, chợt thấy Lý Mộng Nhu chạy tới trước mặt Sở Ly, mặt bắt mắt nhìn anh: "Sở đại ca anh cũng thiệt là, không biết thương người một chút nào, nào có thể để cho một cô gái như Văn Văn tăng ca không muốn sống giống anh chứ!"

Sở Ly ý vị không rõ nhìn Dư Hường Văn, không trốn tránh.

Dư Hường Văn có chút co quắp nói một câu "Tôi đi chuẩn bị chút đồ uống cho hai vị " rồi ra khỏi phòng làm việc như chạy trốn.

Cô nhớ lần trước cùng nhau ăn cơm tối, Lý Mộng Nhu uống nước chanh, cho nên mười phút sau cô bụng một ly nước chanh và một ly cà phê đi vào.

Đề đồ xuống, sau đó cô thức thoi chuẩn bị rời đi, nhưng một câu nói của Lý Mộng Nhu nhất thời lại làm cho cô cứng ngay tại chỗ.

"Văn Văn, sao trên cổ cô có nhiều điểm đỏ vậy?" Trông giống như là vết hôn.

Tay chân Dur Hường Văn có chút luống cuống vờn tay che cổ của mình, trong lúc hốt hoảng, tầm mắt đối mặt với Sở Ly, lại thấy môi mỏng anh khẽ mở, nói từng chữ từng câu: "Em quên, tối ngày hôm qua Phó Học Dịch đưa cô ta trở về à."

Dur Hường Văn nằm mơ cũng không nghĩ tới Sở Ly sẽ nói ra lời như vậy, trong đầu trống rỗng, ngẩn ngơ ngay tại chỗ.

Lý Mộng Nhu cho là cô bị nói trúng tâm sự, cười vô cùng vui vẻ: "Văn Văn, tôi cũng biết cô và Phó đại ca là trời sinh một đôi, không nghĩ tới các cô tiến triển nhanh như vậy!"

Dur Hường Văn có chút lúng túng mỉm cười đáp lại Lý Mộng Nhu, trong lòng lại giống như là đang rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thì ra cô kiêu quý như vậy

Edit: V.O

Cô không biết sau đó mình đi ra khỏi đó như thế nào, chỉ đột nhiên cảm thấy mình đứng là một trò hề.

Giờ tan ca, Sở Ly dẫn Lý Mộng Nhu rời đi, Dur Hường Văn thu dọn đồ chuẩn bị đón xe buýt trở về.

Mới vừa đi tới cửa công ty, bầu trời âm trầm cả ngày bất chợt đổ mưa to tầm tã.

Tối hôm qua tạm thời bị Sở Ly dẫn ra ngoài, cô hoàn toàn không nghĩ đến mang dù theo, khoảng cách từ cửa công ty đến trạm xe buýt gần đó là một đoạn không nhỏ, cô chỉ có thể nấp ở dưới mái hiên đợi mưa tạnh.

Tình tình cô vốn lắm lì, hơn nữa bởi vì Sở Ly, không ít người ngăn cô kiêng kị cô ở trong công ty, nhưng lại không có ai tỏ thiện ý với cô.

Người bên cạnh từng đột rồi lại từng đột đi mất, không có một ai, không có một ai hỏi thăm cô một tiếng.

Dur Hường Văn hết đợi lại đợi, mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, trận mưa lớn này vẫn mãi không tạnh.

Cho đến khi một chiếc xe màu xanh nhạt từ từ đi đến bên đường, sau đó đỗ ổn định ở trước mặt cô.

Cô cho là tới đón ai, trực giác lui ra sau một bước, nhường ra một khoảng cách, lại thấy cửa xe mở ra, Phó Học Dịch đi xuống xe.

Anh ta đi đến trước mặt cô giống như thân sĩ, khẽ mỉm cười: "Hy vọng tôi có vinh hạnh đưa cô về nhà, Dur tiểu thư."

Dur Hường Văn lắc tay, vô thức muốn từ chối, lại nghe anh ta nói tiếp: "Nghe Tiểu Nhu nói tối hôm qua Dur tiểu thư và Sở tổng cùng nhau tặng ca suốt đêm."

Nói xong, ánh mắt của anh ta như có như không liếc khấn lựa Dur Hường Văn thất ở cổ.

Nhận ra được ánh mắt của anh ta, Dur Hường Văn cảm thấy cực kỳ lo lắng, trong lòng mơ hồ hiểu sợ rằng ngay cả chuyện vết hôn Lý Mộng Nhu cũng nói với anh ta.

"Thật xin lỗi Phó tiên sinh, có thể là Lý tiểu thư hiểu lầm gì đó. Anh yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy."

"Bản thân tôi hy vọng tất cả những chuyện này không phải là hiểu lầm." Ánh mắt Phó Học Dịch nhìn về phía Dur Hường Văn trông cực kỳ dịu dàng, diendaanleequydoon – V.O, anh ta từ từ cầm tay cô để tại tim mình để cho cô cảm nhận được nhịp tim của mình: "Văn Văn, trước khi gặp được em anh không tin trên thế giới này có chuyện vừa gặp đã yêu, nhưng bây giờ anh tin rồi."

Phó Học Dịch đột nhiên tỏ tình khiến cho Dur Hường Văn nhất thời tay chân luống cuống, cô cũng không cho là mình có bản lĩnh khiến cho một người

đàn ông vừa gặp đã yêu, hướng chỉ điều kiện mọi mặt của người đàn ông này đều không kém

"Phó tiên sinh, tôi..."

Lời từ chối còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, lại bị Phó Học Dịch ngắt lời: "Em không cần phải gấp gáp trả lời anh, anh có thể đợi."

Nói xong, anh ta cười tao nhã với Dur Hường Văn, giúp cô mở cửa xe: "Đi thôi, anh đưa em về nhà, chỉ sợ mưa này sẽ không tạnh trong chốc lát."

Có thể là ánh mắt Phó Học Dịch trông quá chân thành, hơn nữa lúc Lý Mộng Nhu hiểu lầm quan hệ của bọn họ, Dur Hường Văn không giải thích câu nào, dù sao cô cũng cảm thấy mình đuối lý.

Vì vậy, Dur Hường Văn không có cách nào từ chối ý tốt của anh ta, nói cảm ơn, sau đó đi theo anh ta lên xe.

Điều khiến cho Dur Hường Văn không nghĩ tới chính là, Phó Học Dịch không trực tiếp đưa cô trở về nhà họ Sở, mà là dẫn cô đến một tiệm cơm Tây cùng nhau ăn bữa ăn tối trước.

Trùng hợp chính là, Lý Mộng Nhu và Sở Ly cũng ở đây, lúc nhìn thấy bọn họ, Dur Hường Văn đã muốn rời khỏi.

Còn chưa kịp mở miệng với Phó Học Dịch, Lý Mộng Nhu lại thấy được bọn họ trước, sau đó chào hỏi với bọn họ rất nhiệt tình: "Văn Văn, Phó đại ca, ở đây ở đây!"

Như vậy, Dur Hường Văn muốn làm bộ không thấy cũng không được, bởi vì Phó Học Dịch đã kéo cô đi tới hướng Lý Mộng Nhu và Sở Ly ngồi.

Lúc ánh mắt Sở Ly nhìn thấy Dur Hường Văn và Phó Học Dịch nắm tay thì không khỏi hơi tối lại.

Phó Học Dịch đi tới, có chút áy náy nói: "Có lỗi với Tiểu Nhu rồi, bọn anh tới chậm."

Dur Hường Văn sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng được thì ra không phải là trùng hợp, mà là bọn họ đã sớm hẹn trước.

Phó Học Dịch rất sẵn sàng kéo cái ghế ra giúp Dur Hường Văn, lại xếp đồ ăn cho cô, thậm chí ngay cả khăn ăn đều là anh ta giúp xử lý.

Sở Ly thu hết hành động giữa hai người với nhau vào mắt, dần dần, chợt lạnh lùng nói một câu: "Thư ký Dur, sao tôi không biết cô lại kiêu quý như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Muốn khóc thì khóc đi

Edit: V.O

Bất chợt bị gọi tên, Dur Hường Văn có chút luống cuống, đang muốn mở miệng nói gì đó, Lý Mộng Nhu lại lên tiếng trước giảng hòa: "Kia Sở đại ca, sao em cảm thấy anh đặc biệt nghiêm khắc với Văn Văn? Bây giờ đã là lúc tan ca, lãnh đạo như anh vẫn đừng quan tâm chuyện vợ chồng son người ta nữa."

Vợ chồng son? Sở Ly khẽ cười một tiếng, chậm rãi nhìn thực đơn trong tay, giống như người vừa nói câu nói khác nghiệt kia không phải là anh.

Hồi lâu, anh chợt ngẩng đầu lên, nói ý vị sâu xa với Phó Học Dịch: "Phó tiên sinh, có vài người phụ nữ chỉ thích hợp chơi đùa mà thôi, ngàn vạn lần đừng nhìn lầm, lãnh phí tình cảm của mình."

Bởi vì một câu nói này của Sở Ly, mặt Dur Hường Văn lập tức biến thành tái nhợt, mà lòng của cô cũng giống như rơi vào hầm băng, chỉ cảm thấy lạnh cực độ.

Trong lúc run run, thậm chí cô còn không cẩn thận làm đổ nước bên tay.

Có lẽ là lời của Sở Ly châm chọc quá mạnh mẽ, ngay cả Phó Học Dịch tốt tính cũng nổi giận: "Sở tiên sinh, nghe nói từ lúc còn nhỏ Văn Văn đã được đón đến nhà họ Sở, đã nhiều năm như vậy, cho dù anh không có bất cứ tình cảm nào với cô ấy, cũng đừng nói lời hăm dọa cô ấy như vậy!"

Đối mặt với lửa giận của Phó Học Dịch, Sở Ly chỉ thờ ơ nhún vai: "Vừa rồi tôi không chỉ mặt gọi tên, xem ra trong đáy lòng Phó Tiên sinh cho là Thư ký chúng tôi là loại phụ nữ chỉ thích hợp để chơi đùa."

Thiếu chút nữa Phó Học Dịch đã vỗ bàn vì sự quý biến của Sở Ly, ngược lại Dur Hường Văn thân là nhân vật trung tâm đề tài, tức giận đau thương lúc đầu cùng với nhàn nhạt tuyệt vọng sau đó, đã trở nên tỉnh táo.

Cô kéo tay Phó Học Dịch lại trước khi anh ta nổi điên xông lên, dieendaanleequydoon – V.O, sau đó nói với anh ta bằng ngữ điệu rất bình tĩnh cũng rất

nhẹ nhàng: "Xem ra Sở tổng không quá hoan nghênh chúng tôi, chúng tôi nên đổi chỗ khác ăn cơm vậy, Phó đại ca."

Tiếp đó, cô lại rất áy náy nói với Lý Mộng Như: "Rất xin lỗi Lý tiểu thư, tôi nghĩ tôi và Phó đại ca nên đi trước. Chúc các cô ăn cơm vui vẻ."

Nói xong, cô hoàn toàn bỏ qua Sở Ly, kéo Phó Học Dịch đứng dậy rồi đi.

Trên đường rời đi, tâm tình Dur Hướnɡ Vãn rất phức tạp.

Cô nghĩ cuối cùng cô cũng biết ở trong lòng Sở Ly, cô rốt cuộc được coi là cái gì...người phụ nữ chỉ thích hợp tùy tiện chơi đùa.

Thật đáng buồn có đúng không, người đàn ông cô dùng tuổi thanh xuân tốt đẹp nhất đi yêu, cho tới nay cũng chỉ là chơi đùa với cô mà thôi, mà người bất bình thay cô lại là người đàn ông mới gặp lại lần thứ hai.

Cho nên nói, ở trong tình yêu, thời gian thật không coi vào đâu, buồn cười chính là cô lại chỉ mới vừa hiểu đạo lý này.

Mưa bên ngoài đã tạnh, Dur Hướnɡ Vãn cũng không biết mình kéo Phó Học Dịch đi bao lâu, cho đến khi anh ta ôm chặt cô vào trong lòng: "Vãn Vãn, đừng như vậy, muốn khóc thì khóc đi."

Một người kiên cường đã lâu, sẽ có ảo giác sức mạnh vô địch.

Người như thế bình thường sẽ không bị khổ nạn đánh bại, lại sợ đột nhiên có người ôm cô nói với cô giống như Phó Học Dịch: Muốn khóc thì khóc đi.

Tay Dur Hướnɡ Vãn nắm thật chặt vạt áo Phó Học Dịch, cũng không nhận được uất ức và đau lòng tràn ngập nữa, nước nở ra tiếng.

Nghe cô giống như con thú nhỏ bị tổn thương, tiếng khóc đê nén mà bi thương, vào lúc này phỏng đoán ở đáy lòng Phó Học Dịch cuối cùng cũng có được xác nhận.

Sợ rằng người để lại vết hằn ở trên người cô không phải là ai khác, chính là Sở Ly.

Anh ta không biết rốt cuộc Sở Ly là kiểu đàn ông như thế nào, nhưng bắt đầu từ giây phút đó, anh ta quyết định muốn dẫn Dur Hướnɡ Vãn rời khỏi nhà họ Sở, cũng rời khỏi Sở Ly.

Cho dù là vì bản thân Dur Hướnɡ Vãn, hay là vì Lý Mộng Nhu vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chẳng qua chỉ là chiếc giày rách

Edit: V.O

Phó Học Dịch bắt đầu tận hết sức lực theo đuổi Dur Hướnɡ Vãn, mà Dur Hướnɡ Vãn cũng không từ chối, kể từ sau đêm kia, cô cũng cảm thấy thế giới của mình không thể xoay quanh Sở Ly nữa, cô nhất định phải học cách hoàn toàn buông bỏ anh.

Mà cô cho là, cách tốt nhất để buông bỏ một đoạn tình cảm chính là bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Phó Học Dịch là người đàn ông rất tốt, nếu như đối tượng là anh, cô tình nguyện thử một lần.

Trong lúc đó, một hạng mục lớn của Sở thị ở Châu Âu vừa lúc gặp được vấn đề, Sở Ly cũng không kịp dẫn theo Dur Hướnɡ Vãn, một mình đến đó trấn giữ.

Cho nên đối với chuyện xảy ra ở trong nước, anh không biết gì cả, hoặc là nói cô ý khiến cho mình không biết gì cả.

Thật vất vả xử lý xong vấn đề rồi trở về, đã là chuyện hai tháng sau.

Mà ngày anh trở về, vừa khéo là lần đầu tiên Dur Hướnɡ Vãn dẫn Phó Học Dịch trở về nhà họ Sở gặp vợ chồng Sở thị.

Cũng không ai biết hôm nay Sở Ly sẽ trở về, bao gồm vợ chồng Sở Chi Hàng.

Khi anh xuất hiện tại nhà họ Sở thì chính là thời gian cơm tối, trên bàn ăn chỉ có bốn người vợ chồng Sở Chi Hàng cùng với Dur Hướnɡ Vãn và Phó Học Dịch, cười nói vui vẻ, không khí coi như là hòa hợp.

Từ sau khi tan rã trong không vui ở nhà hàng đêm hôm đó, Sở Ly đã không gặp lại Dur Hướnɡ Vãn, hai tháng này anh bận rộn đến ngay cả thời gian ngủ

cũng sắp không có, dĩ nhiên cũng rất ít nhớ tới cô.

Nhưng thỉnh thoảng, rất thỉnh thoảng, khuôn mặt chực khóc lẫn của cô sẽ tự động chui vào đầu óc của anh.

Ngày đó cô kéo Phó Học Dịch ra khỏi nhà hàng, xem ra hình như là muốn khóc.

Anh thấy mục đích của mình đạt tới, cũng vui vẻ, nhưng trên thực tế anh lại không có chút vui vẻ nào, thậm chí sau đó ăn cơm cùng Lý Mộng Nhu cũng ăn không ngon.

Vốn là chuyện cần ít nhất ba tháng để xử lý, dieendaanleequuydoon – V.O, anh rút ngắn một phần ba thời gian, anh cũng không biết tại sao phải gấp chạy về như vậy.

Có lẽ là mỗi khi anh tỉnh cờ nhớ tới Dư Hường Văn thì vẻ mặt của cô đều là muốn khóc.

Có thể khiến cho y không nghĩ tới chính là, cô rất tốt, miệng to ăn cơm, lớn tiếng cười, còn yên tâm thoải mái ngồi ở bên cạnh một người đàn ông khác.

Lúc Quân gia đi vào thông báo, bốn người ăn cơm mới phát hiện sự hiện hữu của anh, lúc đó, mặt của anh đã chìm đến đáy cốc.

Thậm chí anh còn không chào hỏi, đi thẳng lên lầu, vẫn là Hứa Uyển Như gọi anh lại: "Con trai trở về lúc nào, sao không nói trước một tiếng? Vừa lúc, chúng ta đang thảo luận hôn sự của Học Dịch và Hường Văn, con cũng coi như là nửa người từng trải, qua đây cung cấp chút ý kiến đi."

Hôn sự? Bước chân Sở Ly dừng lại vì những lời này của Hứa Uyển Như, xoay người lại lại thấy Phó Học Dịch ôm vai Dư Hường Văn, mặt xuân phong đắc ý nói: "Nói ra còn phải cảm ơn Sở tổng ra sức tác hợp, nếu không sợ rằng đến bây giờ Văn Văn vẫn không chịu đồng ý tôi."

Văn Văn, lại còn Văn Văn!

Rốt cuộc là ai con mẹ nó cho anh ta mượn lá gan, lại dám gọi người phụ nữ của Sở Ly anh là "Văn Văn" !

Gần hai tháng làm việc với cường độ cao, cộng thêm mười mấy tiếng lặn lội đường xa, khiến cho tính tình Sở Ly trở nên cực kỳ dễ giận.

Nhưng một lát sau, anh lại giận quá hóa cười: "Nhặt giầy rách người khác không cần, có cái gì hay mà vui vẻ?"

Nói xong câu đó, anh hài lòng thấy mặt Dư Hường Văn mất đi huyết sắc trong nháy mắt, ngay cả màu môi cũng biến thành xám trắng.

Không biết tại sao, anh cảm thấy bộ dạng này của cô trông thuận mắt hơn vừa rồi rất nhiều.

Sở Ly không tự chủ cười cười, trong lòng cảm thấy giống như là đánh thắng một trận.

Sở Chi Hàng từ trước đến nay hiền hòa không nóng nảy lại giận dữ bởi vì những lời của anh: "Sở Ly, con đang nói gì đó! Cho dù Hường Văn không có quan hệ máu mủ với chúng ta, nhưng dù sao cũng chung sống làm bạn với chúng ta nhiều năm như vậy, dù sao cũng coi như là nửa người nhà! Con lập tức xin lỗi con bé!"

Dứt lời, ông lại quay đầu nghiêm giọng trách Hứa Uyển Như: "Đều do bà, nhìn bà chiều nó thành cái dạng gì! Ngang ngược phách lối, trong mắt không có ai, thật là vô pháp vô thiên!"

Sở Ly và Sở Chi Hàng cũng không tính là cha con tình cảm thâm hậu, trên thực tế, ở trong cả tuổi thơ Sở Ly, phần lớn thời gian Sở Chi Hàng đều vắng mặt.

Dù trong lòng Sở Ly có oán cũng có hận, lại chưa từng ngay mặt chống đối Sở Chi Hàng, bởi vì biết phân lượng của ông nặng bao nhiêu trong lòng Hứa Uyển Như.

Thế nhưng một ngày, khi Sở Chi Hàng không để ý còn có người ngoài là Phó Học Dịch này ở đây mà khó chịu với Hứa Uyển Như, một tia kiên nhẫn cuối cùng của Sở Ly cũng không còn.

"Nửa người nhà?" Bên môi Sở Ly nở nụ cười khát máu, đi từng bước từng bước xuống cầu thang đến trước mặt Sở Chi Hàng: "Chỉ sợ ở trong lòng ba, cô ta và Dư Hinh Văn mới là người nhà của ba, mà mẹ tôi và tôi mới là người ngoài không có quan hệ máu mủ đúng không. Hay là nói những năm này ba nuôi cô ta ở nhà, thật ra là muốn tự mình sử dụng?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tôi không muốn giữ lại phiền phức cho mình

Edit: V.O

Ngôn ngữ không chịu nổi của Sở Ly hoàn toàn chọc giận Sở Chi Hằng, ông mắng to một tiếng "Nghịch tử", tát một cái lên mặt anh.

"Chát" một tiếng, vừa nặng lại vang, mặt Sở Ly nghiêng qua bên vì lực mạnh, Hứa Uyển Như hét lên kéo Sở Chi Hằng lại, quyền đâm cước đá với ông: "Ông mắc gì đánh con tôi! Sở Chi Hằng, ông có quyền gì đánh con trai của tôi!"

Bà hoa tay múa chân hoàn toàn không vào mắt Sở Chi Hằng, ông hơi dùng sức đã nắm được tay bà: "Bà nghe xem nó mới vừa nói lời hỗn xược gì, chẳng lẽ không đáng đánh sao?"

Hứa Uyển Như từ trước đến nay dịu dàng như bị kích thích, trở nên rất không phân rõ phải trái: "Chẳng lẽ nó nói sai sao? Dư Hường Văn chết, ông đã nhận Dư Hường Văn về nhà, ngay cả tôi cũng nghĩ ngờ có phải ban đầu ông không có được Dư Hường Văn, muốn nuôi Dư Hường Văn làm thể thân của cô ta!"

"Bà...!" Hiển nhiên Sở Chi Hằng không nghĩ tới ngay cả Hứa Uyển Như cũng nói như vậy, bị tức đến không chịu được, phẩy tay áo bỏ đi ngay tại chỗ.

Một bữa cơm, náo đến cuối cùng tan rã trong không vui, tự nhiên cũng không giải quyết được gì về hôn sự của Phó Học Dịch và Dư Hường Văn.

Ban đêm, Dư Hường Văn vừa nghĩ tới chuyện xảy ra ở trên bàn ăn đã lăn lộn khó ngủ, lúc xuống lầu uống nước, ngoài ý muốn gặp được Sở Ly ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách.

Anh không bật đèn, ngồi ở chỗ đó giống như là bóng ma.

Khi Dư Hường Văn đi qua ghế sa lon, anh lại ôm lấy cô, sau đó đè chặt cô ở phía dưới.

Dư Hường Văn vô thức phản kháng, nhưng cô càng phản kháng càng kích thích dục vọng chinh phục của Sở Ly, cho đến khi cô hoàn toàn không có sức lực, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trong bóng tối, Sở Ly đẩy cao áo ngủ của cô lên, dieendaanleequydoon – V.O, cỡi quần lót của cô, động tác cực kỳ thuần thục.

Không có bất kỳ khúc dạo đầu, anh cứ như vậy xông vào, Dư Hường Văn đau đến muốn hét chói tai, lại bị anh dùng tay bịt lại: "Muốn đánh thức tất cả mọi người sao? Tôi thì không sao, còn cô?"

Cuối cùng Dư Hường Văn nuốt tiếng kêu đã đến khoe miệng vào, yên lặng chịu đựng động tác gần như tàn bạo của anh, sau một lúc lâu cô cũng không nhận được nữa, ôm bụng suy yếu kêu đau.

Sở Ly lại chỉ cho là cô vừa muốn chống cự lại còn ngênh đón: "Đã ướt như vậy, còn nói đau?"

Nhưng dần dần, anh phát hiện có gì đó không đúng, dường như trong không khí dần dần tràn ngập một mùi máu tươi, mà người phụ nữ nằm ở dưới người anh cũng hoàn toàn không có tiếng động.

Anh thử kêu cô mấy tiếng, cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh vươn tay sờ sờ phía dưới cô, để lên chóp mũi ngửi thử, thế mới biết thì ra đó không phải là chất lỏng anh cho, mà là máu.

Sở Ly mắng mấy tiếng, cũng không kịp nghĩ nhiều, mặc quần áo tử tế bằng động tác nhanh nhất, lại gói chặt cô bằng chăn rồi sau đó ôm cô xông ra ngoài.

Lúc Dư Hường Văn... tỉnh lại, đập vào mắt vẫn là một mảnh đen nhánh, mượn ánh đèn đường từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cô mơ hồ biết chỗ mình ở không phải là nhà họ Sở, hình như là bệnh viện.

Cô mới vừa thử cử động, bên tai đã truyền đến giọng của Sở Ly: "Cô mang thai."

Dư Hường Văn hơi sững sốt, vươn tay sờ cái bụng bằng phẳng của mình, trong lòng cũng nhớ lại đêm ở phòng nghỉ đó, anh không làm các biện pháp phòng hộ.

Đang trầm mồi cảm xúc ngổn ngang không biết như thế nào cho phải, lại nghe Sở Ly nói tiếp: "Chỉ có hai tháng, vừa vận phá được."

Dư Hường Văn nghe chợt cảm thấy tay chân lạnh như băng: "Anh...anh có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Trong bóng tối, mỗi một chữ Sở Ly nói ra đều giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng cô: "Mặc dù không biết có phải dòng giống của tôi không, nhưng tôi không muốn giữ lại bất cứ phiền phức gì cho mình."

Chương 15: Ngay cả tôi cũng xử lý luôn đi

Edit: V.O

Trái tim, vỡ nát trong nháy mắt.

Máu tươi hết sức lâm ly, Dur Hường Văn cũng nở nụ cười trầm thấp: "Tôi muốn giữ đứa bé này lại. Anh nói không sai, nó không phải là con của anh, cho nên nó cũng sẽ không trở thành phiền phức của anh."

Sở Ly nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô sẽ thừa nhận hào phóng như vậy.

Cho nên cô gấp gáp nói chuyện cười gả với Phó Học Dịch như vậy, thì ra là bởi vì bọn họ đã sớm có quan hệ không bình thường!

Anh nghe thấy một dây cung trong đầu đáp lại bằng tiếng đứt đoạn: "Dur Hường Văn, tôi nghĩ có thể cô đã lầm, bây giờ là tôi đang thông báo với cô, mà không phải là đang hỏi ý kiến của cô."

Anh không cho phép cô kết hôn cùng người đàn ông khác, càng sẽ không cho phép cô sinh con đường cái cho người đàn ông khác!

Một câu nói của Sở Ly, khiến cho Dur Hường Văn hiểu ra mình không có quyền lợi nói.

Trong bóng tối, cô không thấy rõ vẻ mặt trên mặt anh, nhưng cô gần như có thể suy ra, anh trông lạnh lùng và tuyệt tình như thế nào.

Nếu như nói lúc trước trong đáy lòng cô còn tồn tại một tí tí kỳ vọng với anh, như vậy lúc này từng tia kỳ vọng một cũng triệt để bị xóa sạch.

"Sở Ly, đây là con của tôi, không có chút liên quan gì đến anh, anh không có tư cách quyết định thay tôi."

"Tư cách?" Sở Ly lạnh lùng cười: "Dur Hường Văn, trên thế giới này chỉ có chuyện tôi muốn làm và không muốn làm, không có chuyện tôi không thể làm. Tôi có tư cách này hay không, cô cứ việc nhìn thử xem. Đứa bé này nhất định sẽ được xử lý sạch sẽ, tốt nhất là cô đừng ra vẻ với tôi. Nếu không, dieendaanleequydoon – V.O, không chỉ là danh dự của người mẹ đã mất của cô, còn cả cuộc sống của Phó Học Dịch cũng vì thế mà chôn theo."

"Thật phải như vậy sao?" Nghe lời ngoan tuyệt của anh, nhất thời Dur Hường Văn nghẹn lời: "Cầu xin anh. . . cầu xin anh đừng ép tôi hận anh. . ."

Giọng của cô nghe ra khàn khàn, Sở Ly gần như sắp động lòng vì vậy, nhưng vừa nghĩ tới cô vì người đàn ông khác mới như vậy, tim của anh lại trầm tĩnh lại trong nháy mắt.

Cuối cùng, anh nghe được mình nói bằng giọng vô cùng bình tĩnh, từng chữ từng câu không có chút tình cảm nào, nói: "Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu người hận tôi, thiếu một mình cô cũng không thiếu, thêm cô cũng không nhiều."

Đúng vậy, sự yêu hận của cô chưa bao giờ ở trong lòng anh, sao anh lại có thể quan tâm.

Dur Hường Văn im lặng chảy nước mắt, nắm thật chặt hai nắm tay, lại từ từ buông ra, cô nghĩ, nhất định là cô phải mất đi đứa bé này rồi.

Mở miệng lần nữa thì giọng của cô vẫn khàn khàn, cũng đã nghe không ra tâm tình gì: "Nếu như anh không thể không phá con của tôi, vậy tốt nhất là ngay cả tôi cũng xử lý luôn đi."

Tùy tiện dùng một cuộc rui ro trị liệu, một xác hai mạng, chuyện như vậy đối với anh mà nói chính là dễ như trở bàn tay.

Là một người mẹ, nếu như ngay cả con của mình cũng không giữ được, vậy cô có tư cách gì mà sống?

Nghe được lời của Dur Hường Văn, bỗng dưng buông tim Sở Ly co rút nhanh, trong bóng tối anh chuẩn xác nắm chặt cảm của cô, hung tợn nói: "Cô cho rằng tôi không dám?"

Chẳng biết tại sao, lúc nghe cô bình tĩnh nói ra "ngay cả tôi cũng xử lý luôn" thì sâu trong nội tâm anh mơ hồ dâng lên khủng hoảng.

Nghe thấy lời của anh, Dur Hường Văn vẫn phản ứng rất nhạt, cô không giãy giụa cũng không cãi lại, chỉ nói từng chữ từng câu vô cùng bình tĩnh: "Tôi có dám hay không, anh cũng có thể nhìn thử xem."

"Dur Hường Văn, cô uy hiếp tôi?"

"Nếu như anh cho là vậy thì chính là vậy đi."

Dur Hường Văn có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại, không nhiều một chữ nào nữa, cho dù Sở Ly ép hỏi cô thế nào, cô vẫn im lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đột phát sự cố

Edit: V.O

Chiến tranh giữa Dur Hường Văn và Sở Ly, rất hiếm khi Dur Hường Văn thắng được một lần.

Mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng dường như cuối cùng cô đã bảo vệ được đứa bé.

Sở Ly không đề cập tới chuyện muốn "Xử lý" đứa bé này nữa, ngược lại thay cô tìm hộ công chuyên nghiệp nhất, xếp cô vào phòng bệnh tốt nhất bệnh viện, cho cô giữ thai.

Trong lúc đó, Phó Học Dịch tới bệnh viện, nói thật, Dur Hường Văn cảm thấy thật khó đối mặt với anh ta, dù sao lúc trước cô mới vừa dẫn anh ta đi gặp vợ chồng Sở thị.

Đêm hôm đó tan rã trong không vui bởi vì Sở Ly còn chưa tỉnh, bây giờ lại xảy ra chuyện cô đã mang thai, là đàn ông thì sẽ tức giận.

Cho nên lúc Phó Học Dịch tới, Dur Hường Văn đã chuẩn bị tâm tư tiếp nhận trách mắng.

Không nghĩ tới anh ta mở miệng ra nói câu đầu tiên là: "Văn Văn, anh không ngại quá khứ của em, em muốn đứa bé này anh cũng sẽ coi nó là ruột thịt để nuôi dưỡng, cho nên đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng tới quan hệ của hai người chúng ta được không?"

Ánh mắt Phó Học Dịch nhìn về phía cô rất thành khẩn, không nhìn ra có chút miễn cưỡng và giả dối nào.

Nhưng anh ta càng như vậy, Dur Hường Văn càng thấy thẹn với anh.

Mặc dù xã hội hiện nay đã rất khoan dung với quan hệ nam nữ, nhưng cô thật lòng cảm thấy Phó Học Dịch không cần để bản thân mình chịu thiệt, rõ ràng anh ta có thể có lựa chọn tốt hơn.

"Phó đại ca, rất xin lỗi, em nghĩ chúng ta vẫn thôi đi."

Nghe được lời của Dur Hường Văn, bỗng chốc Phó Học Dịch đỏ mắt, anh ta cảm thật chặt tay cô: "Anh thật sự không ngại chút nào, Văn Văn, xin em đừng nói chia tay."

Bộ dạng Phó Học Dịch khi đó trông đặc biệt giống như là một người sắp chết, dieendaaneequydoon – V.O, tay túm lấy cây cỏ cứu mạng thật chặt, cho dù là giọng điệu của anh ta hay là ánh mắt, cũng hết sức khẩn thiết, thậm chí cầu xin.

Nhìn Phó Học Dịch như vậy, Dur Hường Văn giống như thấy được cái bóng của mình ở trên người anh ta, cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Thì ra trong tình yêu, bên hãm càng sâu sẽ càng hèn mọn như hạt bụi.

Cô có chút khó sở nhìn anh ta: "Phó đại ca, đừng đợi em nữa. Sau này cũng đừng ăn nói khép nép như vậy với bất kỳ người phụ nữ nào nữa, người chân chính yêu anh, sẽ không muốn để cho anh như vậy."

Dur Hường Văn cũng không biết rốt cuộc là mình nói những lời này cho Phó Học Dịch nghe, hay là nói cho chính mình nghe.

Phó Học Dịch nào có thể nghe không ra ý trong lời nói của cô, không khỏi cười khổ: "Vậy là anh bị từ chối đúng không?"

Trông mặt Dur Hường Văn, chỉ hạ thật thấp nói một tiếng: "Thật xin lỗi."

"Đừng nói xin lỗi, là anh xuất hiện quá trễ. Nếu như sớm biết trên thế giới này có một Dur Hường Văn, anh nhất định sẽ sớm tìm được em, cùng em thanh mai trúc mã hai đứa bé vô tư."

Dur Hường Văn nghe, chỉ cảm thấy cổ họng chua chát.

Mặc dù cô và Sở Ly không tính là hai đứa bé vô tư, nhưng dù thế nào cũng làm bạn tròn 16 năm, nhưng tình cảm cũng không tích lũy vì thời gian trôi qua.

Anh không thương cô, chính là không thương cô, thời gian cũng không cho cô bất kỳ ưu thế nào.

Sau khi Phó Học Dịch đi nửa tiếng, thành phố Z đổ một trận mưa lớn, tràn đầy trời đất, giống như là muốn bao phủ cả tòa thành thị.

Trong phòng bệnh quá yên tĩnh, yên tĩnh khiến Dur Hường Văn cảm thấy có chút khủng hoảng, vì vậy cô mở ti vi tùy tiện bật một kênh.

Đột nhiên, tin tức xuất hiện trên ti vi dẫn tới sự chú ý của Dur Hường Văn.

"Bởi vì đột ngột đổ mưa, mặt đường ở khu ngoại thành phía Tây đột nhiên sụp xuống, tạo ra tai nạn liên hoàn. Theo phóng viên tại hiện trường đưa tin, có ít nhất 20 chiếc xe hơi bị ảnh hưởng. Trung tâm khu vực đường bị sụp chính là một chiếc Maybach màu đen bản địa biển số 66666, sườn xe bị hòn đá đè biến hình nghiêm trọng, trước mắt đội cứu viện đang khẩn cấp cứu viện, tình huống thương vong tiếp theo phóng viên tại đó sẽ tiến hành theo dõi báo cáo. . ."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lấy mạng đổi mạng

Edit: V.O

Chiếc xe Maybach màu đen kia của Sở Ly, bảng số xe chính là năm số sáu.

Giống như là vì xác minh tính chân thật của tin tức, không tới nửa tiếng Trợ lý hành chính đặc biệt của Sở Ly - Tiền Trình đã đến bệnh viện tìm Dur Hường Văn.

"Thư ký Dur, Tổng giám đốc xảy ra chuyện, bây giờ ở bệnh viện Thành Tây, anh ấy muốn gặp cô."

Lúc nghe thấy Tiền Trình nói "sự cố", lòng Dur hướng Văn hơi lộp bộp, nhất thời cảm thấy tay chân có chút luống cuống.

"Trợ lý Tiền, tình hình của Sở Ly...ý tôi nói là Tổng giám đốc bây giờ thế nào? Rất nghiêm trọng sao?"

Rõ ràng mới vừa quyết tâm cắt đứt quan hệ với anh, nhưng vừa nghe thấy anh xảy ra chuyện, cô đã cảm thấy cả trái tim mình bị nắm chặt.

Tiền Trình thuộc về số ít người biết quan hệ chân thật giữa Sở Ly và Dur Hường Văn, anh ta nhìn Dur Hường Văn với vẻ mặt bất lực, đáy lòng mơ hồ có chút đồng tình với cô.

Nhưng từ trước tới nay anh ta không phải là người nói nhiều, cái gì nên nói cái gì không nên nói anh ta vẫn rất rõ.

"Xe của tôi ở bên ngoài, tình hình cụ thể thì Thư ký Dur đã biết rồi."

Dur Hường Văn đáp qua loa một tiếng, vội vã khoác áo khoác, rồi đi theo Tiền Trình ra ngoài.

Lúc ra phòng bệnh, khoe mắt Tiền Trình thấy trên tủ đầu giường phòng bệnh Dur Hường Văn có một tờ giấy xét nghiệm, số liệu phía trên biểu hiện cô bị thiếu máu nghiêm trọng.

Vừa nhìn thấy cái này, chân mày Tiền Trình đã nhíu chặt, dường như mở miệng muốn nói gì, lại nghe thấy Dur Hường Văn ở phía trước vô cùng lo lắng nói: "Trợ lý Tiền, làm phiền anh nhanh lên một chút được không?"

Thấy sự lo lắng hiện rõ trong mắt Dur Hường Văn, Tiền Trình lời ra đến khoe miệng lại nuốt trở vào.

Dur Hường Văn không hề chú ý tới anh ta muốn nói lại thôi, dieendaaneequydoon – V.O, chỉ một lòng nghĩ đến bên cạnh Sở Ly.

Bởi vì mặt đường bị sụp, Tiền Trình chỉ có thể vòng một vòng bên ngoài, tốn một chút thời gian.

Lúc xuống xe, chợt Tiền Trình gọi cô lại: "Thư ký Dur, thật ra thì Tổng giám đốc không có gì đáng ngại, chỉ bị chấn động não nhẹ, cũng không phải là tình hình không thể không gặp..."

Dur Hường Văn nhìn anh ta với vẻ kỳ lạ.

Mặc dù cô và Tiền Trinh tiếp xúc không nhiều, nhưng trong ấn tượng anh ta chưa bao giờ đông dài như vậy.

"Trợ lý Tiền, có phải anh có chuyện gì giấu tôi không?"

Anh ta càng nói như vậy, Dur Hường Văn càng cảm thấy có phải Sở Ly xảy ra chuyện gì khủng khiếp không, nếu không cô không nghĩ ra tại sao Tiền Trinh phải khác thường như vậy.

Tiền Trinh lại nhìn Dur Hường Văn, cuối cùng lại khẽ thở dài: "Không có gì, chúng ta đi thôi Thư ký Dur."

Nói xong, anh ta cũng không đợi Dur Hường Văn kịp phản ứng, xung phong đi ở phía trước.

Sở Ly ở phòng bệnh VIP, cả tầng đã được bao hết, lúc Tiền Trinh dẫn Dur Hường Văn tới thì đã có mấy bác sĩ chờ ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy Tiền Trinh, bác sĩ dẫn đầu đã hỏi anh ta: "Trợ lý Tiền, vị tiểu thư này chính là người Sở tổng muốn tìm?"

Chỉ thấy vẻ mặt Tiền Trinh phức tạp nhìn Dur Hường Văn, cuối cùng vẫn gật đầu.

Mấy người bác sĩ kia thấy thế, lập tức vây quanh Dur Hường Văn.

Dur Hường Văn sợ hãi liên tiếp lui về phía sau, lại nghe thấy Tiền Trinh bình tĩnh và từ từ nói: "Thư ký Dur, Tổng giám đốc thật sự không sao, người có chuyện là tiểu thư Lý Mộng Nhu. Cô ấy bị thương chỗ động mạch nên mất quá nhiều máu ở trong sự cố, cần truyền máu gấp. Kho máu bệnh viện đã không còn máu RH âm tính, tạm thời tìm người hiến cũng rất khó khăn, cho nên Tổng giám đốc mới có thể dặn tôi đến dẫn cô tới đây."

Vậy sao? Nghe thấy Sở Ly không sao, Dur Hường Văn không kiềm được thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa nghĩ tới buổi sáng bác sĩ nhắc nhở cô, cô mắc triệu chứng thiếu máu cần chú ý điều dưỡng, cô lại lo lắng hỏi: "Muốn bao nhiêu?"

Tiền Trinh biết cô lo lắng, cảm thấy khó có thể mở miệng: "Ít nhất...600cc."

Người bình thường cũng không có khả năng hiến 600cc máu trong một lần, huống chi bây giờ Dur Hường Văn không chỉ là phụ nữ có thai, còn là một phụ nữ có thai thiếu máu.

Ngay cả anh ta cũng cảm thấy yêu cầu lần này của Tổng giám đốc, đối với Dur Hường Văn mà nói là quá mức, chuyện này đồng nghĩa với việc muốn dùng mạng mẹ con Dur Hường Văn đổi lấy mạng Lý Mộng Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chỉ tự rước lấy nhục

Edit: V.O

Cho dù Dur Hường Văn không có thường thức cuộc sống đi nữa, cô cũng biết hiến 600cc máu một lần đối với cô mà nói có ý nghĩa như thế nào.

Cô có thể hiểu được lòng Sở Ly muốn cứu Lý Mộng Nhu, nhưng cô thì sao? Chẳng lẽ anh lại thật sự tuyệt không quan tâm tới sống chết của cô sao?

Dur Hường Văn có chút thần thờ nhìn về phía Tiền Trinh: "Đây là ý của Sở Ly?"

Mặc dù Tiền Trinh không đành lòng, nhưng vẫn gật đầu.

Rốt cuộc lòng Dur Hường Văn cũng hoàn toàn lạnh thấu, chợt hiểu được dọc theo đường đi mình lo lắng hãi hùng buồn cười bao nhiêu.

"Tôi muốn gặp anh ta."

"Nhưng..."

"Trợ lý Tiền, đây là yêu cầu duy nhất của tôi. Tình hình của Lý tiểu thư cũng không lạc quan đúng không, đã qua lâu như vậy, tiếp tục nữa chỉ sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm."

Tiền Trinh không biết Dur Hường Văn muốn làm cái gì, rõ ràng mới vừa rồi khuôn mặt còn thất kinh, thế nhưng lại chợt tỉnh táo kỳ lạ.

Thậm chí trên mặt của cô không có quá nhiều cảm xúc, mà mắt của cô cũng chỉ còn lại trống rỗng hư vô.

Vốn là Sở Ly đã cố ý cản dận, anh không muốn gặp Dur Hướng Vãn, nhưng lần này lại là lần đầu tiên Tiền Trình tự quyết định dẫn Dur Hướng Vãn đến phòng bệnh Sở Ly.

Dù sao với thể trạng trước mắt của Dur Hướng Vãn, một khi dâng 600cc máu này ra, ai cũng không dám bảo đảm cô còn có thể tỉnh lại hay không.

Nếu như phía bệnh viện biết tình huống thật, chắc chắn cũng sẽ không chịu gánh nguy hiểm như vậy, nhưng bởi vì người mở miệng là Sở Ly, có anh chịu trách nhiệm, phía bệnh viện cũng chỉ có thể nghe lệnh làm việc.

Phòng bệnh Sở Ly ở chỗ sâu nhất hành lang, sau khi Tiền Trình dẫn Dur Hướng Vãn tới cửa phòng, cũng không đi vào cùng cô.

Dur Hướng Vãn cũng không thêm đề ý, dieendaanleequydoon – V.O, chỉ khẽ gật đầu với anh ta, sau đó đẩy cửa đi vào.

Chân trái Sở Ly bị bó thạch cao nằm ở trên giường bệnh, tay đang cầm máy tính bảng, cũng không biết đang xem cái gì.

Nghe được tiếng cửa mở anh cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Lấy máu xong?"

Giọng nhẹ như mây gió, giống như chỉ là một cuộc hiến máu bình thường mà thôi, nhưng rõ ràng lượng máu này có thể lấy mạng của cô.

"Vẫn chưa, tôi muốn gặp anh một lần rồi đi."

Nghe thấy giọng của Dur Hướng Vãn, Sở Ly có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lúc nhìn thấy mặt của cô lại không kiềm được nhủ thầm, trầm giọng nói: "Có lời gì thì chờ hiến máu xong hãy nói, tình huống của Tiểu Nhu rất khẩn cấp, thời gian chính là mạng của cô ấy."

Vậy sao? Vậy mạng của cô thì sao?

Cô phát hiện cô trì hoãn một phút, có lẽ chính là sống lâu một phút cũng nói không chừng. . .

Dur Hướng Vãn vô cùng đau thương nhìn Sở Ly, khoe miệng nhếch cười, nhưng trông còn khó nhìn hơn cả khóc.

Có mấy lời rất khó nói ra, thật ra thì cô cũng không muốn làm một người xấu thấy chết mà không cứu, nhưng cô không hiểu tại sao Sở Ly phải muốn đẩy cô tới vị trí này.

Anh biết rõ cô đã mang thai, cũng không thích hợp làm người hiến máu này.

Hay là nói, ở trong lòng anh mạng Lý Mộ Dung Nhu mới phải mạng, mà mạng Dur Hướng Vãn cô như cỏ cây?

"Anh biết phía bệnh viện muốn tôi hiến bao nhiêu máu không?"

"600cc." Lượng có chút quá, nhưng anh đã sắp xếp toàn diện, anh có lòng tin sẽ không để cho cô xảy ra một chút xíu nguy hiểm nào.

Thì ra là anh biết.

Dur Hướng Vãn không khỏi cười khổ một tiếng: "Nếu như nói tôi bị thiếu máu rất nghiêm trọng, anh có thể suy tính đi tìm những người khác không?"

"Dur Hướng Vãn, kiếm có cũng kiếm cho giống một chút! Bây giờ mạng Tiểu Nhu đang ở sớm tối, cô vẫn còn giả vờ từ chối trì hoãn thời gian ở nơi này, cô ấy là một cô gái tốt lương thiện như vậy, cho dù cô ghen tỵ cô ấy đi nữa, cũng đừng chọn dùng loại phương pháp này vào lúc này để xò xét tâm ý của tôi!"

Thỏa hiệp với cô, đồng ý để cho cô giữ đứa con của người đàn ông khác đã là cực hạn lớn nhất của anh, cô đừng mơ tưởng anh sẽ nói những lời buồn nôn với cô!

Thử dò xét? Tâm ý của anh rất rõ ràng như vậy, nào còn cần thử dò xét. . .

Là cô ngu ngốc, lại lầm cho là khoảng thời gian cô trải qua cùng anh, có thể có bao nhiêu phân lượng ở trong lòng anh.

Thì ra là chỉ tự rước lấy nhục.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sống không thấy người chết không thấy xác

Edit: V.O

Ở trong lòng anh, Lý Mộng Nhu là cô gái tốt lương thiện, mà cô lại là người phụ nữ xấu xa độc ác.

Dur Hường Văn cúi đầu, che giấu nụ cười khổ ở khóe miệng, vốn định lên tiếng nói "Không", nhưng đến cuối cùng lại chỉ cam chịu nói: "Tôi sẽ đi ngay bây giờ."

Dứt lời, cô không chờ Sở Ly trả lời đã đi thẳng ra ngoài, lúc đi tới cạnh cửa, chợt cô lại dừng bước, như có như không hỏi một câu: "Sở Ly, có thể có một ngày, anh sẽ hối hận vì quyết định của ngày hôm nay hay không. . ."

Nếu như anh biết, đứa bé trong bụng của cô là của anh, anh có hối hận không, hối hận đã từng không chừa đường lui ép cô dẫn theo con của anh đi chịu chết như vậy.

Vấn đề này không có đáp án, cho đến lúc hoàn toàn không thấy được bóng dáng Dur Hường Văn, Sở Ly cũng không nghĩ ra tại sao đột nhiên cô muốn hỏi anh vấn đề như vậy.

Nhưng anh cũng không rời rắm quá lâu ở vấn đề này, trước mắt sống chết của Lý Mộng Nhu mới là chuyện anh nhớ nhất, dù sao Lý Mộng Nhu bị thương nghiêm trọng như vậy cũng đều vì anh.

Nếu anh không cố ý muốn đi đường tắt, bọn họ cũng sẽ không gặp phải sự cố kia.

Nhưng sau khi Dur Hường Văn đi chưa tới năm phút đồng hồ, Tiền Trình từ trước đến nay không chọc chuyện, lại nói với anh một tin tức mạng tính bùng nổ.

"Tổng giám đốc, có một việc tôi đã suy nghĩ thật lâu, cảm thấy vẫn rất cần thiết nói với anh. Mới vừa rồi lúc đi đón Thư ký Dur, tôi vừa khéo thấy được tờ giấy xét nghiệm máu mới nhất của cô ấy, số liệu phía trên biểu hiện cô ấy bị thiếu máu rất nghiêm trọng, với tình huống trước mắt của cô ấy không thích hợp hiến máu. Hơn nữa lấy 600cc máu, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Àm" một tiếng, Sở Ly cảm thấy đầu óc của mình giống như bị nổ thành một lỗ to, ngay cả đuôi bị bó thạch cao cũng không để ý tới, gấp gấp muốn xuống giường.

Cũng may Tiền Trình tay mắt lanh lẹ đỡ anh, mới khiến cho anh đỡ phải lúng túng vì té ngã xuống đất.

Nhưng Sở Ly hoàn toàn không để ý tới những chuyện này, dieendaanleequydoon – V.O, chỉ hô to với Tiền Trình: "Mau, đi ngăn bọn họ lại! Dừng lại, đều dừng lại cho tôi!"

Khó trách vẻ mặt mới vừa rồi của cô trông quái dị như vậy, cảm giác giống như là tới gặp mặt anh lần cuối cùng.

Không, cô đã cầu cứu anh, cô nói "Nếu như tôi bị thiếu máu rất nghiêm trọng", là anh không tin tưởng cô, còn nói là cô đang kiểm soát.

Cho đến giờ phút này, Sở Ly mới phát hiện thì ra là Dur Hường Văn quan trọng bao nhiêu ở trong lòng anh, quan trọng đến so sánh giữa cô và Lý Mộng Nhu, Lý Mộng Nhu hoàn toàn không xếp được vào hàng số.

Mặc dù Tiền Trình đã chạy tới trước, nhưng vẫn chậm một bước.

Rút máu, Lý Mộng Nhu được cứu, mà một người sống như Dur Hường Văn lại giống như là hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian, không ai nhìn thấy cô nữa.

Sở Ly vận dụng tất cả tài nguyên đi tìm cô, cô lại giống như là đá chìm xuống biển, không có tin tức gì.

Sau khi Dur Hường Văn mất tích, Sở Chi Hàng tới tìm Sở Ly, qua nhiều năm như vậy, hai cha con chân chính mở lòng nói chuyện một lần.

Sở Ly thế mới biết, thì ra mẹ của Dur Hường Văn hoàn toàn không phải là tình đầu của Sở Chi Hàng, mà trong lòng Sở Chi Hàng vẫn luôn chỉ có một mình Hứa Uyển Như, cho tới nay đều là Hứa Uyển Như hiểu lầm mà thôi.

Mà Sở Chi Hàng đối tốt với Dur Hường Văn như vậy, là bởi vì bà từng có ơn một bữa cơm với ông, sau lại ông chưa chấp Dur Hường Văn cũng là từ một phần ân tình này.

Sở Ly vốn còn có chút không tin, nhưng sau lại Hứa Uyển Như cũng gián tiếp xác nhận tất cả với anh.

Không phải anh không thừa nhận sự ngu xuẩn của mình, cho là mình đang đòi nợ, nhưng trên thực tế, anh chưa từng có tư cách đó.

Anh chợt bắt đầu cả đêm nằm mơ, trong mơ, anh vẫn còn là đáng về lúc Cao trung, mới vừa gây chuyện bên ngoài về đến nhà, mà Dur Hường Văn đang cau mày xử lý vết thương cho anh.

Thức dậy, cô lại không có ở đây, anh tìm tất cả những chỗ cô có thể đi, cô lại không có ở đó.

Cô cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa khỏi cuộc sống của anh, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Chương 20: Con sẽ mãi mãi ở cùng với mẹ

Edit: V.O

*Sáu năm sau *

"Mẹ, con đã về..."

Giọng nhỏ kêu gọi từ cửa truyền đến, Dư Hương Văn buông len đan được một nửa trong tay ra, nghênh đón.

Đây là mùa hè ở một trấn nhỏ vùng duyên hải phía Nam, dường như sự nóng bức ở đất liền vẫn chưa tới nơi này, gió biển nồm nồm, thổi qua đại dương này hơi thở mát mẻ sạch sẽ.

Sáu năm, bọn họ đã cư ngụ tại nơi này suốt sáu năm, giống như ngăn cách với thế giới. Cô thích nơi này, thích thị trấn thuần phác và nhiệt tình này.

Không có phân tranh, không có yêu hận, nó đứng ở nơi này không tranh sự đời, mang lại cho cô sự bình yên mà cô hằng mong ước.

"Bảo bối, hôm nay ở trường có ngoan không?" Ôm lấy con trai, cô hôn vang dội lên hai má cậu.

"Mẹ, bây giờ con đã năm tuổi rồi." Cậu nhóc nhú mày rậm lại, biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Được rồi, con chỉ có năm tuổi." Người phụ nữ vạch sống mũi cậu: "Mẹ đã để cho con đi học một mình, về nhà một mình, đừng mơ mẹ sẽ nhượng bộ nữa!"

"Mẹ. . ." Cong miệng lên, Dư Tồn Hi mở to mắt bắt đầu nhìn người phụ nữ trẻ tuổi giống như là chị của cậu trước mắt: "Con thật sự không muốn đến nhà trẻ nữa! Chương trình học nơi đó thật là ngớ ngẩn, mấy đứa nhóc thật ồm, con không thể tập trung đọc sách. . ." Nhưng trên thực tế, cô đã 32 tuổi.

"Dư Tồn Hi! Cái gì gọi là chương trình học thật là ngớ ngẩn, mấy đứa nhóc thật ồm?" Vươn tay, kéo lấy gương mặt trắng nõn của cậu, dieendaanleequydoon – V.O, mặt người phụ nữ hung thần ác sát: "Con chỉ năm tuổi thì nên đi làm chuyện trẻ con năm tuổi nên làm cho mẹ!"

Nhìn khuôn mặt cậu dần dần đỏ lên, cô có chút không đành lòng, nhẹ nhàng vuốt vuốt cậu, sau đó dặt tay nhỏ bé của cậu đi vào cửa nhà.

"Tồn Hi, mẹ không muốn con là một thiên tài, mẹ cũng không cần một thần đồng, mẹ chỉ muốn con thật thoải mái, vui vẻ. . ." Cẩn cẩn môi, cô cảm thấy con trai lặng lẽ nắm chặt tay của mình: "Mẹ không muốn con trai của mẹ có công lao vĩ đại gì, mẹ chỉ muốn con sống bình yên vui vẻ cả đời. . ."

"Mẹ. . ."

"Tồn Hi, biết tại sao tên con là cái tên này không?" Dịu dàng cúi đầu, người phụ nữ ôm thân thể nhỏ nhỏ của con trai vào lòng mình: "Bởi vì con là hi vọng sống của mẹ, con là lý do duy nhất để mẹ tồn tại với thế giới này."

Rất kỳ lạ đúng không? Cô thể cho Tồn Hi một tuổi thơ vui vẻ vô ưu, nhưng cô lại nói với cậu những lời này.

Tồn Hi càng lớn, lại càng giống như người đàn ông kia, ngay cả tính tình cũng rất giống, thông minh, tinh táo, nhạy cảm. . . anh thích cau mày, quen thẳng lưng như cây tùng, anh rất kiêng ăn, thích ăn thịt cá, lại ghét trái cây rau dưa, hơn nữa ghét ăn cà chua.

Những điều này, đều là chất riêng trên người người đàn ông kia mới có.

Hơn năm năm, Tồn Hi không hỏi về ba của mình, mà cô cũng liều mạng muốn mình quên đi, thậm chí ép mình đi hẹn hò.

Cô cười đối mặt với mọi người, cười làm bộ mình rất vui vẻ, nhưng mỗi khi đêm khuya vắng người, cô vẫn sẽ trở về đến ngày đó, ngày cô đi từ bệnh viện ra ngoài đến bước đường cùng.

"Mẹ. . ." Ngửa đầu nhỏ nhỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của Dư Tồn Hi tràn đầy nghiêm túc.

"Hà?"

"Con sẽ mãi mãi ở bên mẹ, cùng với mẹ."

Cho nên không phải sợ, đừng gặp ác mộng, cũng đừng khóc nữa.

Dur Hường Văn nghe, chợt cảm thấy lòng chua xót không dứt, xem ra cô cũng không phải là một người mẹ tốt, cô vừa nói muốn cho cậu không buồn không lo, lại vừa để cho cậu biến thành nhạy cảm trưởng thành sớm như vậy.

Đối với con trai, lòng cô tồn áy náy, cô thiếu cậu một người ba, cô cũng thiếu cậu một tuổi thơ vô ưu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Buông tha cho chính mình

Edit: V.O

Ngày này, ban đêm, Dur Hường Văn mơ một giấc mơ, ở trong mơ, cô lại trở về cái ngày sáu năm trước.

Trước mắt vẫn là anh với vẻ mặt vô cảm, mà cô cứ hỏi anh hết lần này tới lần khác: “Anh có hối hận không?”

Sáu năm qua, cô từng nằm mơ thấy cảnh này vô số lần, trong mơ, người đàn ông kia chưa từng đáp lại cô, tựa như sáu năm trước cô đã thực sự trải qua.

Thế nhưng có một lần, người đàn ông trong mơ lại nói, anh nói: Dur Hường Văn, không ai có thể trộm con trai của tôi đi, là lúc nên trả nó lại cho tôi.

Khi tỉnh lại, cả thân mồ hôi lạnh, liếc nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, phát hiện là ba giờ mười lăm phút sáng.

Cô hoảng hốt đứng dậy xuống giường, đi về phía căn phòng cách vách, cho đến khi thấy được dáng người nho nhỏ ở trên cái giường nhỏ đó, trái tim mới thả lỏng.

Nhìn khuôn mặt con trai ngủ yên ổn, Dur Hường Văn nhẹ nhàng sờ gương mặt cậu, tiếp đó cúi người, nhẹ nhàng hôn lên gò má cậu.

Có chút lỏng không tên nhỏ xuống khuôn mặt sạch sẽ khi ngủ của Dur Tồn Hi, Dur Hường Văn lập tức lau nước đọng đó đi, nhẹ nhàng đắp kín chăn mỏng cho cậu, nhẹ nhàng ra cửa, không phát hiện chân mày nho nhỏ của cậu hơi nhăn lại.

Mẹ lại đang khóc.

Khuôn mặt trẻ con hơi béo của cậu nhóc cau lại, tiếp đó cậu mở đôi mắt đen nhánh xinh đẹp kia ra.

Hôm nay cậu nhìn thấy một người đàn ông tên là Sở Ly trên ti vi, cô giáo trẻ tuổi nhà trẻ ôm cậu ngồi ở trước ti vi, lúc thì nhìn cậu, lúc lại nhìn người đàn ông trong ti vi, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Cậu không tin trên thế giới này sẽ có những người không có quan hệ gì với nhau lại giống nhau đến thế, dieendaanleequuydoon – V.O, cho nên cậu xác định người đàn ông kia 90% có quan hệ máu mủ với cậu, nói không chừng chính là người tạo ra cậu.

Thật ra thì cậu cũng không hết sức khao khát có một người cha, trong thế giới nho nhỏ của cậu, có mẹ vậy là đủ rồi.

Nhưng, mẹ không vui, cậu nghĩ, có lẽ cậu cần phải đi tìm người đàn ông này nói chuyện.

Điện thoại vừa thông, khiến cho cả Sở Thị rơi vào hoảng loạn, chỉ vì Thư ký trực trong Phòng thư ký cho là trò đùa của ai đó, nên cúp điện thoại của một người bạn nhỏ tên là Dư Tồn Hi gọi tới.

Sở Ly từ trước đến nay tỉnh táo nỗi giận lòi đờm vì chuyện này, trực tiếp làm cho Thư ký trực cuốn gói ra đi, cuối cùng phải nhờ Tiền Trình mở miệng cầu xin, nói là mong muốn có cơ hội lấy công chuộc tội.

Tiền Trình biết rất rõ, Tổng giám đốc khác thường như vậy, sợ rằng chỉ là vì người bạn nhỏ họ "Dư" kia.

Đúng là, 6 năm qua, cái tên Dư Hường Văn giống như một cây gai trong lòng Sở Ly, chạm nhẹ một cái sẽ đau.

Nhưng dù vậy anh cũng chưa từng nghĩ muốn nhổ tận gốc cây gai trong lòng anh, tình nguyện để nó chảy mủ rửa nát cũng luyến tiếc bỏ nó đi.

Tiền Trình thông qua ghi chép số gọi tới, gọi lại, nhưng lại được báo là một số điện thoại công cộng, nhưng may mà đã xác định được địa chỉ.

Là làng chài nhỏ ở phía Nam, không gần Thành phố Z, nhưng đều ở cùng một tỉnh, nếu lái xe đến cần gần bốn tiếng.

Tiền Trình không dám giấu diếm, nói toàn bộ tin tức mình biết rõ ràng cho Sở Ly, Sở Ly nhìn địa chỉ Tiền Trình đưa tới, thật lâu không nói gì.

Tiền Trình cũng không dám lên tiếng quấy rầy, cung kính đứng bên cạnh.

Có lẽ chừng mười lăm phút, cuối cùng Sở Ly cũng hành động.

Chỉ thấy anh nhanh nhẹn mặc áo khoác, cầm chìa khóa xe lên: "Tôi đi ra ngoài một chuyến, có chuyện khẩn cấp thì gửi bưu kiện cho tôi."

Tiền Trình biết, e là Tổng giám đốc muốn đến làng chài kia trong đêm.

Trong sáu năm nay, chẳng lạ gì chuyện như vậy, dù sao họ Dư là dòng họ bình thường, vì vậy mỗi lần đều đi vô ích.

Dù sao vừa là bạn học của mình, vừa là ông chủ của mình, Tiền Trình vẫn có chút không đành lòng, lên tiếng nói: "Sở Ly, nên dừng lại đi, cũng là lúc nên buông tha cho chính cậu."

Nghe vậy, bước chân Sở Ly ngừng lại, lại không nói một lời, cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cô là bản năng của anh

Edit: V.O

Sáu năm, tất cả mọi người khuyên anh từ bỏ, không phải anh không muốn, mà là không thể.

Sáu năm này, tìm kiếm cô đã thành một loại bản năng của anh.

Người khác ăn cơm uống nước ngủ để sống, mà anh sống là để tìm cô.

Ngoại trừ lúc tìm kiếm cô, toàn bộ thời gian anh đều làm việc, như vậy mới không có thời gian cảm thấy không sống nổi.

Khi người thấy mùi mằn mặn trong không khí thì Sở Ly biết mình đã cách mục đích rất gần.

Nhưng có lẽ thất vọng quá nhiều lần, vào giờ phút này trong lòng anh lại không còn mong đợi, giống như đi chỉ vì xác định cô không có ở đây.

Đây là một làng chài có chút lạc hậu, ngay cả đường sá cũng không có, xe cộ trên đường cũng rất ít.

Sở Ly lái chiếc xe xa hoa vào thôn, đã dẫn tới không ít người vây xem.

Người làng chài vốn nhiệt tình hiếu khách, từ sau khi Sở Ly xuống xe, liên tiếp có người tới gần.

Từ nhỏ Sở Ly đã không hòa hợp với số đông, chỉ biết trung mặt lạnh với người, nếu như không thật sự muốn tìm người, anh sẽ hoàn toàn không để ý đến những người này.

Nhưng vì Dư Hường Văn, anh nhìn.

"Xin hỏi mọi người ở đây có người phụ nữ nào tên là Dư Hường Văn không?"

Anh hỏi mỗi một người anh gặp, lại không có một ai, không có một ai biết Dư Hường Văn, vì vậy anh đổi chủ đề: "Vậy Dư Tồn Hi thì sao, có ai biết người bạn nhỏ này không? Đại khái khoảng năm sáu tuổi..."

Vẫn không có ai trả lời vấn đề của anh, cho đến khi phía sau truyền đến một giọng nói thật thấp, dieendaanleequydoon – V.O, hơi cảnh giác: "Vị tiên sinh này tìm bạn nhỏ Dư Tồn Hi có chuyện gì không?"

Nghe nói gần đây bọn buôn người rất ngưng cuồng, người đàn ông ăn mặc trông nhân mô cầu dạng này sẽ không làm cái việc đó đó chứ?

Lòng người phụ nữ có nghi ngờ, lúc Sở Ly quay người lại, cô ta nhìn thấy bộ dạng của anh, sau đó sự nghi ngờ hoàn toàn biến mất không còn gì nữa.

Trước giờ cô ta chưa từng thấy trên thế giới này có cha con giống nhau như thế, hoàn toàn như cùng một khuôn khắc ra!

Sở Ly quay đầu, thấy được một người phụ nữ hình thể đầy đặn: "Vị nữ sĩ này, cô biết người bạn nhỏ Dư Tồn Hi sao?"

"Đúng, Dư Tồn Hi là bạn học cùng lớp con gái tôi! Tôi nói vị tiên sinh này, anh chính là ba Dư Tồn Hi đúng không? Đáng đáp cha con các anh thật rất giống nhau!"

Một câu nói của người phụ nữ, ném một cục đá vào đáy lòng Sở Ly, tiếp theo nhắc lên con sóng thần, lăn lộn mừng như điên bên trong.

*

Không thấy Tồn Hi, Dư Hường Văn gấp đến độ giống như là kiến bò trên chảo nóng, nhưng giáo viên nhà trẻ lại khăng khăng cậu đi theo ba.

Nhưng rõ ràng các cô cũng biết, bọn họ là gia đình mồ côi cha, cho tới bây giờ Tồn Hi cũng không có ba.

Có thể là thấy bộ dạng của cô sắp muốn khóc, cô Trần chủ nhiệm rất áy náy nói: "Thật ngại quá mẹ Dư, nhưng vị tiên sinh kia và Tồn Hi thật sự là quá giống, nên chúng tôi mới sơ sót. Nếu không...cô thử liên lạc ba Tồn Hi thử xem?"

Người đàn ông rất giống Tồn Hi?

Ngoại trừ Sở Ly, Dư Hường Văn thật sự không nghĩ ra người thứ hai.

Nhưng, rõ ràng đã bình an vô sự qua sáu năm, sao anh lại bất chợt tìm đến đây, còn dẫn con đi?

Cô do dự, cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp trước sự an toàn của con trai, bấm số điện thoại mặc dù đã sớm xóa đi, nhưng vẫn khắc vào đáy lòng cô.

Đường dây điện thoại rất nhanh được nối, thậm chí cô còn chưa kịp mở miệng, người đàn ông bên đầu kia điện thoại đã lên tiếng trước, nói: "Con trai ở chỗ anh, đừng lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Anh nhận nhầm người

Edit: V.O

Giọng nói kia thật quen thuộc giống như bọn họ chưa từng xa cách.

Nhưng rõ ràng cho dù bọn họ không xa cách sáu năm, cũng không phải là không thể giao lưu bằng giọng nói này.

"Các anh đang ở đâu?"

"Anh cũng không biết, nhưng con trai nói nơi này là tiệm hamburger duy nhất trong cả thôn."

Con trai con trai con trai, cô không hiểu tại sao anh có thể gọi thuận miệng như vậy.

Rõ ràng người ban đầu không thừa nhận là anh, không cần bọn họ cũng là anh, sáu năm trôi qua, cô khổ cực anh lại không biết gì cả, nhưng bây giờ anh chợt xuất hiện muốn ngồi không hưởng lộc sao?

Nếu dáng dấp của Tôn Hi không giống anh thì tốt rồi, vậy cô có thể nói dối bọn họ không có bất cứ quan hệ gì, nhưng bây giờ, ngay cả giám định ruột thịt cũng không cần, người có mắt vừa nhìn cũng biết bọn họ là cha con.

Sau khi vô cùng lo lắng chạy tới tiệm hamburger kia, phát hiện hai người một lớn một nhỏ đang ăn vui vẻ, thấy Dur Hường Văn, Dur Tôn Hi phẩn chấn quơ múa hai tay: "Mẹ, ở đây, con ở đây!"

Có lẽ là nụ cười giây phút đó của cậu bé quá rực rỡ, Dur Hường Văn lại hoảng hốt trong nháy mắt.

Kể từ sau khi con trai hiểu chuyện, hình như cô chưa từng thấy cậu cười như này nữa, tối đa cũng chỉ là mỉm cười mà thôi.

Cho nên, cậu rất vui vì mình có ba đúng không?

Không biết tại sao, nhận biết điều này khiến lòng Dur Hường Văn đau xót, cảm giác đó giống như vật quý giá gì đó sắp bị cướp đi.

Cổ nén chua xót trong lòng, cô vọt vào tiệm Hamburger, cũng không nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh Dur Tôn Hi, kéo tay nhỏ của cậu đi ra ngoài.

Có lẽ cảm nhận được áp suất thấp từ người Dur Hường Văn tản ra, dieendaanleequydoon – V.O, Dur Tôn Hi không giãy dụa mặc cho cô kéo mình đi, nhưng trước khi đi cậu vẫn không nhận được quay đầu lại nhìn Sở Ly.

Nói thật, cảm giác có ba thật đúng là khá tốt.

Nhất là lúc tan học hôm nay, khi người đàn ông tự xưng là ba cậu xuất hiện ở cửa trường học thì cậu rõ ràng thấy được vẻ mặt tràn đầy hâm mộ trong đôi mắt những tên nhóc bình thường thích cười nhạo cậu, điều này làm cho tâm tình cậu cảm thấy vui vẻ.

Cho tới nay, thật ra thì cậu rất để ý bọn họ nói cậu là đứa con hoang không có ba.

Nhưng cậu biết nếu mẹ biết sẽ đau lòng, cho nên cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng nói với mẹ.

Cuối cùng anh cũng tìm được cô, sau khi trải qua năm năm một tháng mười ba ngày, niềm vui gặp lại vẫn còn đập bình bịch trong lòng, nhưng người anh tâm niệm lại kéo con trai bỏ đi, thậm chí ngay cả một câu nói anh cũng chưa kịp nói với cô.

Lúc Dur Hường Văn sắp dẫn Dur Tôn Hi đẩy cửa ra, Sở Ly cũng bước một bước dài tới trước đuổi theo.

"Văn Văn, đừng đi."

Sau đó kéo cánh tay cô, thân mật gọi một cách tự nhiên.

Thân thể người phụ nữ đi ở phía trước cứng đờ, tiếp theo nói giọng lạnh lùng: "Vị tiên sinh này, tôi nghĩ anh nhận nhầm người rồi, xin buông tay."

Thậm chí cô không quay đầu nhìn anh, cô biết phủ nhận cũng không có ý nghĩa gì, nhưng cô chỉ không muốn quá thuận lòng anh.

Sức lực trên tay Sở Ly lại mạnh hơn, giống như sợ mình lơ là cô sẽ biến mất không thấy: "Cho dù anh nhận nhầm bất kỳ ai, cũng không thể nhận nhầm em."

Giọng anh nghe có vẻ cực kỳ khàn khàn, giống như có thứ gì đó chặn ở cổ họng anh.

Dur Hường Văn lại tuyệt không hề dao động, cô cố hết sức, đẩy từng ngón tay một của anh ra.

Sau đó lặp lại lần nữa bằng giọng càng lạnh lùng hơn: "Thật xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi."

Dứt lời, cô kéo tay Dur Tôn Hi tính tiếp tục đi tới trước, nhưng Sở Ly lại không cho: "Nếu anh nhận nhầm em, vậy tại sao em không dám nhìn anh?"

Không dám? Dựa vào cái gì anh cho là cô không dám?

Khóe miệng kéo ra nụ cười vắng lạnh, Dur Hường Văn ngược mắt nhìn thẳng anh, chẳng qua ánh mắt cô còn lạnh hơn giọng nói của cô.

"Tôi không quen biết anh, anh nhận nhầm người rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Muốn quyền nuôi dưỡng con trai

Edit: V.O

Sở Ly đã nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng bọn họ gặp lại nhau, anh nghĩ tới cô sẽ khóc, cũng nghĩ tới cô sẽ đánh anh mắng anh, lại chưa từng nghĩ tới cô sẽ lạnh lùng như vậy.

Ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng, giống như cho tới bây giờ bọn họ thật sự chưa từng quen biết nhau.

Anh rất giận, giận cô tuyệt tình, nhưng anh giận chính bản thân anh hơn, là anh ép cô thành bộ dạng như bây giờ.

"Văn Văn, chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Sở Ly nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin, ngay cả giọng nói cũng rất hèn mọn.

Sở Ly như vậy cực kỳ xa lạ đối với Dur Hường Văn, cô chưa từng thấy người đàn ông không ai bì nổi lại có bộ dạng ăn nói khép nép như vậy.

Cho nên cuối cùng anh cũng hối hận rồi đúng không?

Năm đó cô hỏi anh vấn đề kia, hình như cuối cùng cũng có đáp án.

Chẳng qua thật đáng tiếc, cô đã sớm không quan tâm đáp án là gì...

Sáu năm qua, cô một mình nuôi con trai quả thật rất tốt, bọn họ không cần anh, hoàn toàn không cần.

Dur Hường Văn giống như hoàn toàn không nghe thấy lời của Sở Ly, chỉ lầm lũi đi tới trước.

Thấy cô như thế, Sở Ly cắn răng không thể không đổi chiến lược: "Dur Hường Văn, bất kể em có già bộ không quen anh thế nào, sự tồn tại của Tồn Hi là minh chứng tốt nhất đã từng có giữa chúng ta. Nếu như em không muốn nói chuyện với anh, vậy anh chỉ có thể thông qua con đường Luật pháp để giải quyết chuyện này, về quyền nuôi dưỡng con trai."

Ba chữ "Quyền nuôi dưỡng giống như một viên đạn tạc, đứt đoạn dây thần kinh trong đầu Dur Hường Văn, cô không chút nghĩ ngợi xoay người, hét to với anh: "Sở Ly, anh dựa vào cái gì!"

Một câu nói nổi giận đùng đùng của Dur Hường Văn, lại khiến cho lòng Sở Ly cảm thấy tràn đầy vui mừng.

Rất tốt, cuối cùng cô cũng không giả bộ không quen anh nữa, cũng không tiếp tục không đếm xỉa đến anh nữa.

Nếu như dùng thủ đoạn như vậy, cô mới chịu nhìn thẳng sự hiện hữu của anh, thì anh không ngại.

"Con trai vẫn ở đây, dieendaaneequuydoon – V.O, chuyện này chúng ta chọn lúc khác rồi bàn. Anh còn có việc, hôm nay đi về trước, anh biết số của em, muốn báo thời gian cho anh thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

Nói xong, anh khom lưng xuống nói tạm biệt với Dur Tồn Hi, rồi thật sự xoay người rời đi.

Sở Ly nếu nói "có chuyện" là chỉ anh chuẩn bị leo lái công ty từ tầm xa lâu dài ở chỗ làng chài Dur Hường Văn ở, cho nên anh nhất định trở về sắp xếp một chút.

Ba ngày sau, anh sắp xếp xong xuôi tất cả mọi chuyện, mua căn nhà cách vách nhà Dur Hường Văn, bắt đầu làm hàng xóm với cô, chuẩn bị kháng chiến lâu dài.

Anh bắt đầu xuyên vào cuộc sống của bọn họ từng chút một, mua đồ dùng hàng ngày, nấu ăn, đưa đón con đi học, thật sự là không chỗ nào anh không nhúng tay vào.

Nhưng cái ngày nói về chuyện quyền nuôi dưỡng kia, lại không nhắc lại.

Trong lòng Dur Hường Văn hiểu, một khi báo chuyện này ra tòa án, cô không có một chút phần thắng nào.

Mặc dù có trụ cột tình cảm, nhưng dù sao cô chỉ là một kẻ mồ côi cha mẹ không có công việc cố định, thậm chí ngay cả căn nhà chưa tới 60m2 vẫn còn đang vay, cô lấy cái gì tranh với Sở Ly?

Con càng lúc càng lớn, càng cần tiền vốn đầu nhập kinh tế, mà cô quả thật không có cách nào cung cấp điều kiện quá ưu việt cho Dur Tồn Hi.

Sau khi đấu tranh tư tưởng cả một tuần lễ, Dur Hướng Vãn cũng chọn lúc con trai đi học, nói chuyện cùng với Sở Ly.

Sở Ly không chút do dự đồng ý, mà địa điểm hẹn là ở chỗ của anh, dù sao không gian nhà anh tương đối lớn.

Lúc Dur Hướng Vãn gõ cửa, anh đã chuẩn bị một ly sữa tươi ấm áp ngọt ngào cho cô, Dur Hướng Vãn có chút bất ngờ, anh biết cô thích gì à.

Cô còn tưởng rằng, cho tới nay, anh cũng không biết gì về cô cả.

Dur Hướng Vãn không từ chối, nhẹ nhàng nhấp một miếng, nhiệt độ vừa vận độ ngọt vừa phải, là mùi cô thích.

Hai người phân ngồi ở hai đầu ghế sa lon, ai cũng không tính lên tiếng trước, cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng Dur Hướng Vãn vẫn phải dẫn đầu phá vỡ sự yên lặng.

"Rốt cuộc mục đích anh tới lần này là cái gì?"

"Anh cho là anh đã nói rất rõ ràng."

"Sở Ly, sáu năm qua tôi cũng chỉ có Dur Tồn Hi, nhưng anh thì khác, anh muốn con trai, còn nhiều người phụ nữ tình nguyện sinh cho anh."

Đúng, cô nói không sai, nhưng trong nhiều người phụ nữ như vậy, chỉ có một người tên là Dur Hướng Vãn.

"Thật ra thì trừ giành quyền nuôi dưỡng, còn có một cách khác để giải quyết vấn đề này —— chỉ cần em gả cho anh, chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng con trai lớn lên."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng

Edit: V.O

Dur Hướng Vãn nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ nghe được lời như vậy từ trong miệng Sở Ly, sau khi ngẩn người cũng lạnh lùng nói: "Nếu như tôi nhớ không lầm, mặc dù đến bây giờ anh và Lý tiểu thư còn chưa kết hôn, nhưng hôn ước giữa các anh cũng chưa hủy bỏ."

Nghe được lời của cô, chợt Sở Ly cong môi, trông tâm tình rất là vui vẻ.

"Anh không biết thì ra em chú ý đến anh như vậy."

Dur Hướng Vãn cắn cắn môi, ảo não mình nói chuyện không có đầu óc, miệng cũng chết không thừa nhận: "Dù sao anh cũng là một người nổi tiếng, tôi không chú ý cũng khó."

Sở Ly cũng không tiếp tục tranh luận với cô ở vấn đề này, ngược lại giải thích: "Hôn ước giữa anh và Tiểu Nhu đã được hủy bỏ, nhưng vì việc làm ăn và mặt mũi của hai nhà, nên vẫn chưa công bố ra ngoài mà thôi."

Dĩ nhiên, trên thực tế, trừ việc làm ăn và mặt mũi của hai nhà, trong đó còn có ý nguyện của chính Lý Mộng Nhu.

Lý Mộng Nhu không hy vọng chuyện này bị phơi bày ra, anh cũng thuận ý của Lý Mộng Nhu, dù sao là anh có lỗi ở trong chuyện này trước.

Hơn nữa bởi vì tai nạn năm đó, mạng Lý Mộng Nhu đã được cứu, nhưng cũng bị tàn tật.

Chân trái của Lý Mộng Nhu bị phế, cũng không có cách nào đứng ở trên sân khấu được nữa.

Nếu xét về căn nguyên, là anh thay đổi vận mệnh của Lý Mộng Nhu, phá hủy cuộc đời của Lý Mộng Nhu.

Cho nên đối với Lý Mộng Nhu, lòng anh vẫn còn áy náy.

Đối với lời nói của Sở Ly, Dur Hướng Vãn nửa tin nửa ngờ, nhưng lại cảm thấy anh hoàn toàn không cần phải nói dối như thế này để lừa cô, nên cũng tin

anh.

"Cho dù là như vậy, chúng ta cũng không thể nào. Sở Ly, tôi đã không còn bất cứ tình cảm nào với anh nữa rồi."

Yêu cũng được, hận cũng được, tình cảm của cô đối với anh đều đã biến mất hầu như không còn trong suốt sáu năm qua, dieendaanleequydoon—V.O, bây giờ cô chỉ một lòng muốn nuôi lớn con trai thật tốt mà thôi.

Bất chợt nghe thấy lời của Dur Hường Văn, trong lòng Sở Ly thoáng qua một tia mất mát, nhưng anh che giấu rất khéo, cũng không tỏ vẻ chút nào.

"Không sao, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, huống chi chúng ta ở chung một chỗ là vì con trai."

Nếu như nói như vậy có thể khiến cho cô dễ dàng tiếp nhận anh hơn, vậy anh nguyện phối hợp với cô, cất tình cảm của mình vào trong.

Dur Hường Văn không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, sững sờ trong chốc lát sau, vừa định mở miệng trả lời, thế nhưng anh dẫn đầu cắt ngang cô: "Em không cần phải gấp gáp trả lời anh, anh không vội, anh có rất nhiều thời gian, em có thể từ từ suy tính."

Lời tuy như thế, Sở Ly cũng thật không nói lời tương tự với cô nữa, nhưng anh lại bắt đầu tăng tốc thâm nhập vào cuộc sống của cô và Tồn Hi.

Anh thường không mời mà tới, tham gia bữa cơm dã ngoại của mẹ con bọn họ, đại hội thể dục thể thao trường học, thậm chí chụp ảnh gia đình, anh đều không quên tới chen một chân.

Rõ ràng cô nhớ trước kia anh rất bận rộn, hận không thể biến một ngày 24 giờ thành 48 giờ, nhưng bây giờ anh lại lượn lờ khắp nơi, hoàn toàn không phải là Sở Ly mà cô biết.

Có rất nhiều lần Dur Hường Văn cũng muốn hỏi anh, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở về, dù sao với quan hệ bây giờ của bọn họ, cũng không thích hợp hỏi về lẫn nhau quá nhiều.

Nhưng anh vô cùng thường xuyên xuất hiện và tham dự cuộc sống của cô và Tồn Hi, cũng thật làm cho cô cảm thấy bối rối, nhất là khi cả thôn gần như đều biết anh là ba của Tồn Hi, chồng của cô.

Có lúc, thậm chí có mấy bà cô nhiệt tình sẽ tới cửa khuyên cô, nói gì mà vợ chồng gây gỗ đầu giường ồn ào cuối giường hòa hợp, cô đã trốn anh nhiều năm như vậy cũng đủ để anh ném mùi đau khổ, nhìn anh bây giờ có thể thấy được thành tâm thì tha thứ cho anh đi.

Dur Hường Văn thật sự là không hiểu, cô ở trong thôn này tròn sáu năm, những bà cô này cũng chưa từng nói với cô nhiều lời như thế, mà anh chỉ tới mấy tháng, các bà đã bắt đầu thuyết phục tập thể giúp anh.

Rốt cuộc là bởi vì cô quá không biết làm người, hay là thủ đoạn lung lạc lòng người bây giờ của anh quá lợi hại.

Thậm chí ngay cả giáo viên trường học, cũng sẽ vô tình hay cố ý nhắc tới mấy lời linh tinh như là trong quá trình trẻ con lớn lên, người cha cũng không thể thiếu.

Có vài người tương đối thẳng thắn, dứt khoát trực tiếp giáo dục cô, phụ nữ quá thích mang thù thì sẽ không hạnh phúc, cho dù bây giờ chồng có yêu cô, sớm muộn cũng sẽ bị tức giận mà bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mẹ sẽ kết hôn với ba chứ?

Edit: V.O

Dur Hường Văn thật sự là phiền không thắng phiền, quyết tâm đi tìm Sở Ly lần nữa, mới vừa mở cửa lại vừa khéo gặp được Sở Ly đang đứng bên ngoài chuẩn bị giờ tay lên gõ cửa.

"Anh mua máy tính đến cho con trai, anh và nó hẹn thời gian tới lắp ráp cho nó."

Dur Hường Văn sững sờ: "Anh mua cho nó lúc nào?"

Sở Ly cười cười: "Mấy ngày trước, cậu nhóc cứ nhắc mãi."

Dur Hường Văn biết con trai thích máy tính, nhưng sản phẩm điện tử vốn đắt, với tình trạng kinh tế bây giờ của cô thật sự là không gánh nổi.

Vốn nghĩ chờ trả sạch tiền vay mua nhà, rồi mua một máy tính cho con trai, bây giờ lại bị Sở Ly nhanh chân đến trước.

Dur Hường Văn còn muốn nói thêm gì nữa, lại nghe bên trong đã truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Dur Tồn Hi: "Ba đã đến rồi sao? Sờ sờ ở cửa làm gì, nhanh vào đi!"

Nói xong, thân thể nhỏ nhỏ đã không thể chờ đợi kéo Sở Ly đi vào phòng của mình, thậm chí cậu còn không nói với cô một câu.

Điều này làm cho trong lòng Dur Hường Văn cảm thấy có chút không tiếp nhận nổi, cô ngâm đắng nuốt cay nuôi cậu năm năm, nuôi cậu lớn lên, nhưng Sở Ly tới chưa tới năm tháng, cậu đã thân với anh đến mức này.

Lòng Dur Hường Văn chưa xót đứng ở cửa phòng, nhìn một lớn một nhỏ loay hoay vui vẻ trong phòng, giống như hoàn toàn không có chỗ cho cô nhúng tay vào.

Cô biết mình ăn dấm như này có vẻ rất ngây thơ, nhưng không có cách nào, những năm gần đây, cô coi Tồn Hi là duy nhất, cô không chịu nổi thoáng chốc con trai đã không còn lệ thuộc vào mình nữa.

Lúc ăn cơm tối, cô cố ý nấu một đồng cà chua, dieendaaneequydoon – V.O, đây là món Dur Tồn Hi không thích ăn nhất.

Bình thường cậu ngoan ngoãn đáng yêu kén ăn thì thôi, nhưng hôm nay, Dur Hường Văn hoàn toàn không chịu thua cậu, nhìn chằm chằm cậu ăn một ít trong khay mới coi như xong.

Một bữa cơm, mặt Dur Tồn Hi đã xanh xao, nhưng cậu cảm thấy mẹ không vui, cho nên cũng không dám phản kháng.

Chờ đến lúc cảm thấy không khí không còn căng thẳng nữa, Dur Tồn Hi nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, có phải vì con và ba quá thân thiết nên mẹ cảm thấy không vui?"

Đừng nhìn cậu còn nhỏ như vậy, nhưng bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt còn giỏi hơn người lớn, khi cậu thấy mẹ không kiềm được mấp máy môi, là cậu biết mình đã đoán đúng.

"Mẹ, mẹ đừng không vui, con và mẹ vĩnh viễn đều cùng một nước. Mẹ yên tâm, ngày mai con sẽ trả máy tính lại cho ba, con không cần."

Thật ra thì cậu rất thích cái máy tính, cũng mong rất lâu, nhưng sự yêu thích của cậu cũng không quan trọng, so với những thứ đó, cậu càng mong mẹ có thể thật vui vẻ.

Cậu biết mẹ nuôi lớn cậu đã khổ bao nhiêu, mẹ có thể cho là cậu còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ, thật ra có vài chuyện, cậu vẫn nhớ được.

Cậu nhớ lúc cậu ngã bệnh, mẹ canh giữ cả đêm ở bên mép giường cậu, lúc trong nhà không có tiền, rõ ràng mẹ chưa ăn lại cứ nói cho cậu đã ăn ở bên ngoài rồi, sau đó chất đồng tất cả món ngon vào trong chén cậu...

Sờ đi cậu tiếp nhận Sở Ly nhanh như vậy, một mặt xác định người đàn ông này đúng là ba của cậu, mặt khác cậu cho là có Sở Ly, mẹ cũng sẽ không còn cực khổ như vậy nữa.

Dĩ nhiên, trong đó cũng có tâm tư nhỏ nhỏ của chính cậu, thật ra thì cậu cũng rất khát vọng giống như những người bạn khác, có ba có mẹ.

Con trai trưởng thành sớm khiến cho Dur Hường Văn đau lòng, cô trầm mắng trong lòng một tiếng, vội vàng lên tiếng giải thích: "Tồn Hi, mẹ không buồn, mẹ chỉ là...chỉ là nhất thời mẹ không quen, sau này sẽ từ từ đỡ hơn..."

Có lẽ, thật sự là cô quá ích kỷ.

Con trai bản khoăn cảm nhận của cô như vậy, cô lại chỉ suy tính cho mình.

"Có thật không?" Nghe thấy Dur Hường Văn trả lời, Dur Tồn Hi trông cực kỳ vui vẻ: "Mẹ, mẹ sẽ kết hôn với ba chứ?"

Vấn đề này của con trai, Dur Hường Văn không thể nào trả lời, nhưng cũng bắt đầu từ khi đó, nhìn mong đợi không hề che giấu trong mắt con trai, cô chân chính suy tính tới chuyện này.

V.O: Càng nhiều người nhấn thanks đều mỗi chương như bạn “lynguyenlyly” thì các bạn sẽ được tặng chương để được đọc nhiều hơn, lần này chỉ có mình bạn “lynguyenlyly” được nhận, các bạn được đọc thêm chương phải cảm ơn bạn đó nha!!! Hy vọng lần tới sẽ tặng được nhiều chương hơn cho các bạn! Bù lại các bạn phải nhấn thanks đều nè!!!

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh rất nhớ em

Edit: V.O

Thứ Sáu đổ mưa Thu, lúc ra ngoài Sở Ly quên mang dù, cời áo khoác che mưa cho con trai, sau đó anh bị dính nước mưa cả đường, đêm đó đã ngã bệnh.

Nửa đêm anh gọi điện thoại cho Dur Hường Văn thì vốn cô không muốn để ý tới, nhưng kể từ sau khi nhận điện thoại của anh, cô làm thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Ánh đèn sáng choang trong phòng ngủ, Dur Hường Văn vuốt trán Sở Ly, có cảm giác khó tin.

Quen Sở Ly nhiều năm như vậy, trừ đánh nhau ấu đả bị thương, từ trước đến nay anh là một cậu bé khỏe mạnh, cô rất ít thấy anh ốm đau gì, huống chi là sốt.

"Sở Ly?" Dur Hường Văn nhẹ nhàng lắc lắc thân thể anh: "Anh bị sốt, chúng ta đi bệnh viện đi."

"Ừm...anh không sao." Tay chân dài ngoẵng của Sở Ly giấu trong ghế sa lon nho nhỏ, hai gò má đỏ bừng.

"Không được, anh đã bị sốt, đứng lên đi bệnh viện!" Vừa nói, cô vừa nâng vai anh, nhưng bây giờ anh quá nặng quá cường tráng, cô chiến đấu hăng hái nửa ngày, thế nhưng anh lại vẫn nằm ngay đơ tại chỗ.

"Sở Ly, anh tỉnh lại đi..."

"Đừng quấy rầy..." Có lẽ bị Dur Hường Văn vỗ tay lên mặt quá phiền, Sở Ly một phát bắt được tay cô, làm bầm một tiếng, sau đó lại không phát ra tiếng nữa.

"Này..." Dur Hường Văn lại thử đẩy anh một cái, thế nhưng anh lại không có chút phản ứng nào, chỉ có bàn tay cô bị anh nắm trong tay có cảm giác nóng như bị đốt cháy.

Đúng là tên đáng chết! Dur Hường Văn bất đắc dĩ, muốn rút tay ra, lấy chút thuốc có sẵn cho anh, thế nhưng anh lại nắm tay cô thật chặt không buông.

"Bỏ ra, tôi đi lấy thuốc. Sở Ly...?"

Thấy anh không có chút phản ứng nào, Dur Hường Văn không thể làm gì khác hơn là tự lực cánh sinh, ý định gỡ tay anh ra, chỉ là cô vừa mới để sát đầu vào anh một chút xíu, bỗng dưng anh lại mở mắt ra.

Nhìn ánh mắt anh giờ phút này có chút mờ lung, dieendaaneequydoon – V.O, Dur Hường Văn chợt phát hiện nhịp tim của mình đập thật nhanh, thoáng chốc, giống như là muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

"Sở Ly..."

Nhìn gương mặt tuấn tú của anh từ từ đến gần, chân tay cô luống cuống, sau đó không tự chủ nhắm hai mắt lại, nhưng nụ hôn theo dự liệu lại không phủ xuống.

"Anh rất nhớ em..." Anh đặt tay cô lên tim mình, nói vào tai cô: "Nhớ đến mức trái tim anh rất đau."

Dur Hường Văn mở mắt ra, vừa khéo rơi vào đôi mắt tình sâu như biển kia.

"Nhớ tôi cái gì?" Cô nghĩ, có phải anh sốt cao quá rồi không, coi cô thành người phụ nữ khác.

"Nhớ tới tất cả về em, Văn Văn, không có em, anh mới biết em quan trọng bao nhiêu đối với anh."

Anh nhìn cô, nói từng chữ rõ ràng, nghiêm túc, ngay cả Dur Hường Văn muốn tự nói với mình anh chỉ sốt cao nói hồ đồ cũng không làm được.

"Văn Văn, anh hối hận, rất hối hận..."

Nói xong câu đó, chợt Sở Ly nhắm hai mắt lại, không biết vì sốt quá khó chịu, hay là nghĩ tới chuyện đau khổ gì, góc mắt anh lại chảy ra một giọt nước mắt.

Nhìn anh như vậy, Dur Hường Văn chỉ cảm thấy chỗ cổ họng chua chát, trong ấn tượng, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh khóc.

Dur Hường Văn không dám nhìn anh nữa, cô sợ mình sẽ mềm lòng.

Anh quen đặt hộp thuốc ở khung giữa tủ sách, cô tìm theo thói quen của anh, quả nhiên tìm được, sau đó lấy hai viên thuốc hạ sốt ra đút cho anh uống.

Anh không phối hợp, với sức một mình cô muốn đưa anh đến bệnh viện là điều không thể, huống chi Tôn Hi còn ở nhà một mình, cô cũng không yên

lòng, chỉ hy vọng hai viên thuốc hạ sốt này có tác dụng.

Cũng may nhiệt độ của anh cũng không tiếp tục tăng lên, hơn nửa đêm đã hồi phục bình thường.

Dur Hường Văn trông chừng Sở Ly cả đêm, cũng không biết mình ngủ ở mép giường như thế nào.

Buổi sáng thức dậy, cô hoảng sợ phát hiện mình lại nằm ở trên giường, mà Sở Ly ngủ ở bên cạnh cô, ôm cô rất chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Anh rất nhớ em

Edit: V.O

Thứ Sáu đổ mưa Thu, lúc ra ngoài Sở Ly quên mang dù, cời áo khoác che mưa cho con trai, sau đó anh bị dính nước mưa cả đường, đêm đó đã ngã bệnh.

Nửa đêm anh gọi điện thoại cho Dur Hường Văn thì vốn cô không muốn để ý tới, nhưng kể từ sau khi nhận điện thoại của anh, cô làm thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Ánh đèn sáng choang trong phòng ngủ, Dur Hường Văn vuốt trán Sở Ly, có cảm giác khó tin.

Quen Sở Ly nhiều năm như vậy, trừ đánh nhau ấu đã bị thương, từ trước đến nay anh là một cậu bé khỏe mạnh, cô rất ít thấy anh ốm đau gì, huống chi là sốt.

"Sở Ly?" Dur Hường Văn nhẹ nhàng lắc lắc thân thể anh: "Anh bị sốt, chúng ta đi bệnh viện đi."

"Ừm...anh không sao." Tay chân dài ngoằng của Sở Ly giấu trong ghế sa lon nhỏ, hai gò má đỏ bừng.

"Không được, anh đã bị sốt, đứng lên đi bệnh viện!" Vừa nói, cô vừa nâng vai anh, nhưng bây giờ anh quá nặng quá cường tráng, cô chiến đấu hăng hái nửa ngày, thế nhưng anh lại vẫn nằm ngay đơ tại chỗ.

"Sở Ly, anh tỉnh lại đi..."

"Đừng quấy rầy..." Có lẽ bị Dur Hường Văn vỗ tay lên mặt quá phiền, Sở Ly một phát bắt được tay cô, lăm bằm một tiếng, sau đó lại không phát ra tiếng nữa.

"Này..." Dur Hường Văn lại thử đẩy anh một cái, thế nhưng anh lại không có chút phản ứng nào, chỉ có bàn tay cô bị anh nắm trong tay có cảm giác nóng như bị đốt cháy.

Đúng là tên đáng chết! Dur Hường Văn bất đắc dĩ, muốn rút tay ra, lấy chút thuốc có sẵn cho anh, thế nhưng anh lại nắm tay cô thật chặt không buông.

"Bỏ ra, tôi đi lấy thuốc. Sở Ly...?"

Thấy anh không có chút phản ứng nào, Dur Hường Văn không thể làm gì khác hơn là tự lực cánh sinh, ý định gỡ tay anh ra, chỉ là cô vừa mới để sát đầu vào anh một chút xiu, bỗng dưng anh lại mở mắt ra.

Nhìn ánh mắt anh giờ phút này có chút mờ lung, dieendaaneequydoon – V.O, Dur Hường Văn chợt phát hiện nhịp tim của mình đập thật nhanh, thoáng chốc, giống như là muốn nhảy ra khỏi cô họng.

"Sở Ly..."

Nhìn gương mặt tuần tú của anh từ từ đến gần, chân tay cô luống cuống, sau đó không tự chủ nhắm hai mắt lại, nhưng nụ hôn theo dự liệu lại không phải xuống.

"Anh rất nhớ em..." Anh đặt tay cô lên tim mình, nói vào tai cô: "Nhớ đến mức trái tim anh rất đau."

Dur Hường Văn mở mắt ra, vừa khéo rơi vào đôi mắt tình sâu như biển kia.

"Nhớ tôi cái gì?" Cô nghĩ, có phải anh sốt cao quá rồi không, coi cô thành người phụ nữ khác.

"Nhớ tôi tất cả về em, Văn Văn, không có em, anh mới biết em quan trọng bao nhiêu đối với anh."

Anh nhìn cô, nói từng chữ rõ ràng, nghiêm túc, ngay cả Dur Hường Văn muốn tự nói với mình anh chỉ sốt cao nói hồ đồ cũng không làm được.

"Văn Văn, anh hối hận, rất hối hận..."

Nói xong câu đó, chợt Sở Ly nhắm hai mắt lại, không biết vì sốt quá khó chịu, hay là nghĩ tới chuyện đau khổ gì, góc mắt anh lại chảy ra một giọt nước mắt.

Nhìn anh như vậy, Dur Hường Văn chỉ cảm thấy chỗ cổ họng chua chát, trong ấn tượng, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh khóc.

Dur Hường Văn không dám nhìn anh nữa, cô sợ mình sẽ mềm lòng.

Anh quen đặt hộp thuốc ở khung giữa tủ sách, cô tìm theo thói quen của anh, quả nhiên tìm được, sau đó lấy hai viên thuốc hạ sốt ra đút cho anh uống.

Anh không phối hợp, với sức một mình cô muốn đưa anh đến bệnh viện là điều không thể, huống chi Tôn Hi còn ở nhà một mình, cô cũng không yên lòng, chỉ hy vọng hai viên thuốc hạ sốt này có tác dụng.

Cũng may nhiệt độ của anh cũng không tiếp tục tăng lên, hơn nửa đêm đã hồi phục bình thường.

Dur Hường Văn trông chừng Sở Ly cả đêm, cũng không biết mình ngủ ở mép giường như thế nào.

Buổi sáng thức dậy, cô hoảng sợ phát hiện mình lại nằm ở trên giường, mà Sở Ly ngủ ở bên cạnh cô, ôm cô rất chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cô hận tôi là được

Edit: V.O

Hơi thờ đần ông quen thuộc mà xa lạ vậy lấy cô, cô có chút hoảng.

Mới vừa giật mình muốn tránh thoát ngực anh, người đàn ông vốn nhắm nghiền hai mắt chợt nắm chặt cánh tay cô.

"Đừng động, để cho anh ôm em thêm một lát nữa."

Nhất thời, cả người Dur Hường Văn cứng ngắc: "Anh buông tôi ra."

Sở Ly không làm theo, chôn đầu vào trong hõm cổ cô, buồn buồn nói: "Không buông, không bao giờ...buông nữa. Dur Hường Văn, trừ khi anh chết..."

Sở Ly càng ngày càng đối tốt với cô hơn, lúc đầu chân tay cô luống cuống, càng về sau biến thành dần dần quen.

Tôn Hi cũng vậy, dần dần, cậu cũng càng ngày càng thích có ba làm bạn.

Thỉnh thoảng Sở Ly không thể tránh, nhất định phải ở lại công ty trấn giữ hoặc là đi công tác bên ngoài, mặc dù chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Tôn Hi sẽ hỏi cô không dưới mười lần.

Mặc dù Dur Hường Văn biểu hiện ra đáng vẻ không quan tâm, trong lòng ít nhiều cũng có chút nhớ.

Lần này Sở Ly đi hơi lâu, ngay cả giáo viên nhà trẻ cũng hỏi anh, nói đã lâu không gặp anh.

Dur Hường Văn chợt hiểu ra, thì ra đây chính là chủ ý của anh, nói gì mà anh có thể đợi, rõ ràng anh đã sớm vô tình trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của bọn họ.

Xem đi, đây chính là chỗ thông minh của Sở Ly, vừa khiến cô cô thả lỏng cảnh giác, vừa công thành chiếm đất, đợi cô ổn định tinh thần lại thì bại cục đã định.

Lần này Sở Ly đi, suốt nửa tháng cũng không có tin tức, kể từ sau khi anh tới nơi này, chưa từng rời đi lâu như vậy.

Theo thời gian trôi qua, đáy lòng Dur Hường Văn cũng bắt đầu trở nên có chút đau khổ, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dieendaaneequydoon – V.O, nếu không, anh sẽ không không liên lạc với cô lâu như vậy.

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của con trai cô, vốn là hai cha con đã hẹn ngày đó cả nhà cùng đi Khu vui chơi, nhưng mất thấy thời gian càng ngày càng gần, lại vẫn không thấy bóng dáng Sở Ly.

Trong ánh mắt trông chờ mòn mỏi của con trai, cuối cùng Dur Hường Văn cũng thuyết phục mình chủ động gọi một cuộc điện thoại cho anh, nhưng người nghe điện thoại lại không phải là anh, mà là Lý Mộng Nhu.

Dur Hường Văn cũng không biết tại sao mình lại nhớ rõ giọng của Lý Mộng Nhu như vậy, có lẽ là ấn tượng quá sâu, cô chỉ cần nghe một tiếng "alo" là đã nhận ra.

Mà hiển nhiên Lý Mộng Nhu cũng biết người gọi điện thoại là ai, thấy Dur Hường Văn đầu kia không nói lời nào, Lý Mộng Nhu định trực tiếp kêu tên của cô: "Văn Văn, là cô sao? Thật tốt quá, cuối cùng Sở đại ca cũng tìm được cô!"

Giọng Lý Mộng Nhu nghe ra vô cùng mừng rỡ, vừa nghĩ tới Sở Ly từng nói với cô chuyện bọn họ đã hủy bỏ hôn ước, đột nhiên Dur Hường Văn cảm thấy có thể là bụng dạ mình quá hẹp hòi.

Nhưng cô cũng không có ý định hàn huyên dối trá với Lý Mộng Nhu, chỉ nói thẳng vào vấn đề: "Lý tiểu thư, đã lâu không gặp, Sở Ly có ở đó không?"

"À, Sở đại ca đi lấy giấy xét nghiệm giúp tôi rồi." Dừng một chút, cô lại nghe giọng rất nhỏ bên kia bổ sung thêm một câu: "Văn Văn, tôi...mang thai."

Nhất thời, lòng Dur Hường Văn lộp bộp, mơ hồ có linh cảm không tốt lắm, quả nhiên, một giây kế tiếp chỉ nghe Lý Mộng Nhu nói tiếp: "Những năm nay vì tôi khó có thể thụ thai, hôn sự của tôi và Sở đại ca vẫn kéo dài, bây giờ...cuối cùng thì sau cơn mưa trời lại sáng, Văn Văn, chúng ta đã lâu không gặp, lúc tôi và Sở đại ca kết hôn cô nhất định phải tới nha."

Một câu nói của Lý Mộng Nhu, khiến cho một chút xú tính cũ thật vất vả nổi lên mấy ngày qua của Dur Hường Văn âm âm đồ sộ.

Nhưng Lý Mộng Nhu vẫn không có ý định bỏ qua cho cô: "Văn Văn, năm đó Sở đại ca cũng quá lo lắng cho tôi, mới có thể đối xử với cô như vậy. Những năm nay anh ấy vẫn luôn rất đau lòng, anh ấy nói anh ấy muốn tìm cô, bồi thường những gì anh ấy thiếu cô lại cho cô. Anh ấy thật sự rất quan tâm đến cô, cô tha thứ cho anh ấy có được không? Thật ra thì xét đến cùng, anh ấy cũng vì tôi, nếu như cô muốn hận, thì hận tôi là được rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cầu xin cô trả anh ấy lại cho tôi

Edit: V.O

Sở Ly yên lặng, cuối cùng thành một gai nhọn ở đáy lòng Dur Hường Văn, cô mở gai nhọn trong người ra từ chối anh đến gần, dường như quan hệ của bọn họ phút chốc đã bị đánh về nguyên hình.

Nhưng Sở Ly lại không từ bỏ, mặc dù cô lạnh lùng chống đối anh, anh vẫn mỗi ngày một dạng như trước.

Cứ như vậy qua hơn nửa năm, làng chài phía Nam này tiễn mùa Thu đi, nghênh đón mùa Đông.

Theo tập tục, Đông Chí là phải ăn bánh trôi.

Cho nên hôm nay, Dur Hường Văn ở nhà làm bánh trôi, hiếm khi giao nhiệm vụ đón con trai cho Sở Ly mà không có dị nghị gì.

Lúc Lý Mộng Nhu tới, đúng lúc là giờ tan trường, cho nên trong nhà chỉ có một mình Dur Hường Văn.

Trông Lý Mộng Nhu có chuẩn bị mà đến, mới vừa vào cửa, ngay cả nói cũng còn chưa kịp nói, Lý Mộng Nhu đã cười lạnh lùng với Dur Hường Văn: "Dur Hường Văn, cô cho rằng cô dùng cảm giác áy náy của Sở đại ca là có thể trói chặt anh ấy bao lâu? Sáu năm trước anh ấy có thể không chút do dự đẩy cô vào quỹ môn quan vì tôi, sáu năm sau anh ấy cũng có thể không chút do dự vứt bỏ mẹ con các cô lần nữa vì tôi!"

Lý Mộng Nhu nói chuyện không hề giống với dáng vẻ từ trước đến nay biểu hiện ra trước mặt Dur Hường Văn.

Cũng không biết là sáu năm này thay đổi Lý Mộng Nhu, hay là Lý Mộng Nhu vẫn luôn là như vậy, chỉ là trước kia luôn luôn diễn mà thôi.

Dur Hường Văn nhìn Lý Mộng Nhu, cũng không tức giận, dieendaanleequydoon – V.O, chỉ hết sức bình tĩnh nói một câu: "Tôi nghĩ Lý tiểu thư đã hiểu lắm gì đó, Sở tiên sinh ở cách vách, nếu như cô tìm anh ta, đến cách vách chờ anh ta đi, có lẽ mười phút nữa là anh ta sẽ về."

Nói xong, Dur Hường Văn lùi về sau định đóng cửa lại.

Lý Mộng Nhu lại không cho, cô ta chen một chân vào trong khung cửa, ngăn cản Dur Hường Văn đóng cửa.

"Dur Hường Văn, con đàn bà không biết xấu hổ, đừng cho là tôi không biết cô là thứ đồ gì! Năm đó mẹ cô dựa vào mình có mấy phần tư sắc mê muội bác Sở, còn cô, mới mười sáu tuổi đã bỏ lên giường Sở đại ca, thật đúng là có mẹ thể nào thì sẽ có con gái thể đó!"

Đời này, mẹ vĩnh viễn đều là một chỗ xương sườn mềm trong lòng Dur Hường Văn.

Sáu năm qua, bởi vì muốn né tránh Sở Ly, cô chưa từng trở về thăm bà đã là bất hiếu, cô quyết không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục bà nữa!

"Lý tiểu thư, cô tìm tới cửa như người đàn bà chanh chua, tôi có nên hiểu là vì Sở Ly không muốn kết hôn với cô không?"

Một câu nói của Dur Hường Văn như là đâm trúng cái chân đau của Lý Mộng Nhu, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy vẻ mặt Lý Mộng Nhu bất thiện giờ tay lên, giống như là muốn tát Dur Hường Văn, Dur Hường Văn bất giác lùi về sau một bước muốn tránh đi, nhưng bàn tay Lý Mộng Nhu vẫn vỗ xuống mặt mình.

Một cái hai cái ba cái, Lý Mộng Nhu tát mình giống như kẻ điên, mỗi một cái đều có mười phần sức lực, chỉ cần nhìn dấu tay trên mặt cô thôi cũng biết.

Dur Hường Văn nhìn Lý Mộng Nhu giống như nhìn người điên, chấn kinh đến không biết nên nói cái gì.

Lý Mộng Nhu cũng gỡ tóc của mình ra, vừa làm cho rối tung, vừa cười điên cuồng: "Dur Hường Văn, tôi sẽ không để cho cô thực hiện được, vĩnh viễn sẽ không!"

Lý Mộng Nhu nói xong câu đó, con số trên thang máy bắt đầu nhảy lên, mắt thấy thang máy đến tầng bọn họ, chột đầu gối Lý Mộng Nhu mềm nhũn, trực tiếp quỵ xuống trước mặt Dur Hường Văn.

"Văn Văn, cầu xin cô trả Sở đại ca lại cho tôi được không? Cô đánh cũng đánh rồi, nể cũng nể rồi, nhưng tôi thật sự vô cùng yêu Sở đại ca, tôi không thể rời bỏ anh ấy, cầu xin cô trả anh ấy lại cho tôi đi..."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Con trai bất tỉnh

Edit: V.O

Vờ kịch tự biên tự diễn này của Lý Mộng Nhu, trăm ngàn chỗ hở, chỉ cần nhìn hiện trường, rồi nhìn dấu tay trên mặt cô đã có thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng Sở Ly bình thường là một người đàn ông khôn khéo, nhưng lần này lại dễ dàng rơi vào hố, có lẽ là bởi vì quan tâm sẽ bị loạn.

"Dur Hường Văn, anh không biết em lại là người phụ nữ như vậy!"

Thậm chí anh còn bất chấp con trai đang ở đó, rống to với cô ngay tại chỗ, sau đó ôm lấy Lý Mộng Nhu đang quỳ dưới đất, không chút do dự xoay người rời đi.

Kể từ sau khi Sở Ly xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ, Dur Tồn Hi chưa từng thấy ba rống to với mẹ như vậy, thực tế ba vẫn luôn cẩn thận lấy lòng mẹ.

Thông minh như cậu, lập tức đã đoán được đại khái quan hệ phức tạp rối rắm kia của người lớn.

Không cần lý do, cậu tin mẹ không làm gì quá phận với dì kia, bởi vì mẹ là một người chừng mực, gây gổ, đánh nhau với người thì chắc chắn sẽ không rồi.

Từ lúc cậu còn nhỏ mẹ đã dạy cậu phải làm điều tốt giúp đỡ mọi người, mà từ trước đến nay mẹ là một người mẹ làm gương tốt, mẹ sẽ không phá hư

khuôn phép của mình.

Sắc mặt Dur Hường Văn trông có chút tái nhợt, Dur Tồn Hi không hỏi gì cả, chỉ giống như ông cụ non, ý bảo Dur Hường Văn ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt đầu mẹ mình từng cái một, tựa như từ trước tới nay cô làm với cậu.

Thậm chí cậu còn nói với cô: "Mẹ, chúng ta chạy trốn đi, đến một nơi không có ba."

Dur Hường Văn hơi sùng sốt, hỏi cậu: "Con không thích ba sao?"

"Thích." Thân thể nho nhỏ gật gật đầu rất thành thật: "Nhưng so với ba, con thích mẹ hơn. Nếu tham lam là không đúng, nếu như con chỉ có thể chọn một người, con hy vọng có thể sống cùng mẹ."

Lời của con, dieendaaneequydoon – V.O, lập tức đâm trúng tuyến lệ của Dur Hường Văn, chọc đôi mắt cô mông lung đầm lệ.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy con trai, nói một tiếng cảm ơn và thật xin lỗi với cậu ở trong lòng.

Về chuyện Dur Tồn Hi nói trốn đi, Dur Hường Văn thật sự nghiêm túc suy tính mấy ngày.

Với tình hình kinh tế trước mắt của cô mà nói, nếu như cô và Sở Ly náo tan vỡ, nếu anh cố ý muốn quyền nuôi dưỡng con trai, cô không có bất kỳ phần thắng nào.

Mặc dù nói chạy trốn cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, nhưng ôm ý tưởng có thể kéo dài nhất thời, Dur Hường Văn thật nghĩ ra ý tưởng chạy trốn khỏi chỗ này.

Hơn nữa rất nhanh, cô đã biến suy nghĩ đó thành hành động.

Cô bắt đầu xem xét địa điểm, hoạch định lộ tuyến, đồng thời cũng đăng căn nhà này lên trang mạng bán đồ secondhand.

Mà rất may mắn, trong đoạn thời gian này, Sở Ly cũng chưa từng xuất hiện, có lẽ là ở cùng với Lý Mộng Nhu.

Dù sao Lý Mộng Nhu cũng đã diễn một vở kịch như vậy, nếu như anh không ở với cô ta một đoạn thời gian, quả thật cũng có chút xin lỗi kỹ thuật diễn của cô ta.

Dur Hường Văn mừng rỡ nhẹ nhõm, nếu như anh ở chỗ này, nhất định sẽ phát hiện ra khác thường rất nhanh.

Chờ sắp xếp xong tất cả mọi thứ, ngày Dur Hường Văn chuẩn bị làm thủ tục nghỉ học cho Dur Tồn Hi, cô mới vừa leo lên xe, lại nhận được điện thoại của cô giáo nhà trẻ.

Dưới tình huống bình thường, chắc chắn nhà trẻ sẽ không trực tiếp liên lạc với phụ huynh, dù sao đã có cô chủ nhiệm, trừ khi xảy ra chuyện gì đặc biệt trọng đại.

Trong lòng Dur Hường Văn cả kinh, mí mắt bắt đầu nhảy cuống lên, cô lo lắng nhấn nút nghe: "Alo, cô giáo Phương?"

"Alo, mẹ Dur, mới vừa rồi Tồn Hi ngã xiu trong nhà vệ sinh, lúc chúng tôi phát hiện ra cậu bé, cậu ấy đang phát sốt, có thể là bị cảm, bây giờ chúng tôi đang trên đường đến bệnh viện."

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Sấm sét giữa trời quang

Edit: V.O

Nhanh chóng đi xuyên qua hành lang dài của bệnh viện, ánh mắt Dur Hường Văn mờ mịt mắt bác không xác định.

Cô ghét bệnh viện, ghét từ rất lâu trước đây, cô ghét màu trắng sáng chói ở nơi này, ghét mùi thuốc khử trùng nơi này, ghét những bác sĩ công sự công bạn kia...

Sáu năm trước, cũng ở chỗ này, một lần mà cô cho là cuộc đời mình đã đi đến bước cuối cùng.

Sắc mặt cô trắng bệch, cả người run rẩy, hàm răng cắn vang ken két, ở trong gió lạnh đầu mùa Đông, người cô lại đầy mồ hôi.

Cô không hiểu, thật không hiểu, không phải chỉ là sốt sao? Sống ở trên đời, có ai không bị cảm, không bị sốt? Không phải chỉ tiêm mấy mũi, uống mấy viên thuốc thôi sao? Căn bệnh nho nhỏ như vậy, sao lại hết cách xoay chuyển chứ hả?

Bệnh bạch cầu nguyên bào tủy cấp tính với tế bào máu trắng chiếm 73.6%, tỷ số phát sinh loại bệnh này từ 0,00001 đến 0,00002%, ở trong nước cứ 100.000 người thì mới có 3-4 ca phát bệnh được phát hiện...

Lời của bác sĩ, giống như khay đĩa hát bị hư, truyền đi truyền lại trong tai cô.

0.00003%...xác suất rất nhỏ có đúng không? Sao lại xui xẻo vậy? Lại để cho Tồn Hi của cô gặp phải chứ?

Sao cô lại gặp phải loại chuyện xui xẻo khiến cho tay chân luống cuống thế này? Nhưng nếu sự tồn tại của cô chỉ vì chứng thực ba chữ "chịu bó tay", cô cần gì phải khiến mình...sống cực khổ như vậy?

Nếu không trị bệnh bạch cầu, phần lớn ca bệnh sẽ chết trong vòng nửa năm, phương pháp trị liệu của nó là hóa trị, trị liệu gen, trị liệu miễn dịch hoặc cấy ghép tế bào cốt tủy, cả quá trình trị liệu vô cùng dài.

Đây là một quá trình đau đớn mà giầy vò, người bệnh và người thân thường bởi vì áp lực kinh tế, thể xác, tinh thần, xã hội, sự nghiệp,... mà dẫn đến trị liệu thất bại. Tức là không trị sẽ chết, trị, không đủ kiên trì, vẫn phải chết.

Nhưng thế thì sao? Đủ kiên trì, dieendaanleequydoon – V.O, đủ can đảm trăm phần trăm phối hợp với bác sĩ sẽ không chết sao? Sai rồi! Mặc loại bệnh này, bạn chỉ có thể chọn chết sớm hay chết muộn mà không thể lựa chọn không chết.

Nhiều người hận sự lựa chọn, vì sao hôm nay lại tới lượt cô quyết định?

Không tới nửa năm, cô cần rất nhiều cái nửa năm, cô có rất nhiều chuyện chưa làm, rất nhiều lời chưa nói.

Cô còn chưa kiểm đủ tiền dẫn Tồn Hi vòng quanh thế giới, còn chưa mua một căn biệt thự có núi, mặt trời mọc mặt trời lặn, tận hưởng mây núi phủ xuống.

Trong đầu cô có rất nhiều kế hoạch, nửa cái cũng chưa thực hiện được, không thể kết thúc như vậy...

Đứng ở cửa bệnh viện, tứ chi Dư Hường Văn tê dại, toàn thân lạnh như băng, người và xe lui tới trên đường, thế giới vắng lặng lạnh lùng, không ai có thể nhúng tay vào sự bi thương của cô.

Bầu trời, trời bắt đầu mưa, cô đi vào trong mưa, mặc cho nước mưa cọ rửa.

Chung quanh cô, là bóng tối vô biên vô hạn, cô mở từng cánh cửa một ra, lại chỉ tìm được bóng tối yên ắng hơn.

Lạnh, rất lạnh, cô run rẩy lấy điện thoại ra, vô thức gọi một cuộc điện thoại.

"Alo?"

Bên đầu kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Sở Ly, cô giống như thấy được một chút hy vọng ở trong sự tuyệt vọng, cô muốn nói toàn bộ bằng hoàng lo lắng của cô cho anh biết, nhưng mở miệng, cô lại thật sự không thể nói ra.

"Văn Văn, là em sao? Sao vậy?" Giọng của Sở Ly có chút dồn dập, dường như bên cạnh có người thúc giục anh gì đó: "Có chuyện gì sao? Anh...bây giờ anh không tiện nói chuyện."

"Tồn, Tồn Hi bị bệnh rồi."

Giọng của cô vỡ nát khàn đặc, giống như là trầm ngâm đến từ địa ngục, Sở Ly có chút lo lắng, hỏi càng thêm vội vàng: "Nó thế nào?"

"Nó...bị sốt, ho khan, ăn không ngon..." Nó bị bệnh bạch cầu...

Nước mắt, yên lặng chảy xuống, cô vẫn không thể nói câu cuối cùng ra.

Vẫn cho là, cô không nói, thì có thể Tồn Hi chỉ bị cảm bình thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đùng cố tình gây sự

Edit: V.O

"Là bị cảm sao?" Sở Ly thở phào nhẹ nhõm: "Đưa nó đến bệnh viện chưa?"

"Bây giờ nó còn đang ngủ, đang truyền nước biển...anh...có thể tới đây không?"

Thì ra là, cô vẫn mềm yếu như vậy, một mình, cô không có cam đảm đối mặt, cô sợ mình không thể thành quân.

Cầu xin anh, tới đây có được không? Cho dù anh chỉ đứng không nói lời nào, nhìn tôi, cũng nhìn Tồn Hi có được không? Dư Hường Văn cầu xin ở trong lòng, nhưng Sở Ly chỉ nghe thấy giọng cô khàn khàn, lại không thấy được nước mắt trên mặt và trăm ngàn vết thương trong lòng cô.

"Văn Văn, con trai chỉ bị cảm mà thôi, ngoan, tới nay anh sẽ đến thăm nó."

"Không! Bây giờ, bây giờ tôi luôn có được không? Bác sĩ nói nó sắp tỉnh, anh theo tôi, theo tôi cùng nhau thăm nó có được không?" Nắm điện thoại thật chặt, Dư Hường Văn không hiểu, Tồn Hi là con trai ruột của anh, Lý Mộng Nhu chỉ vụng về quý xuống anh đã có thể lo lắng như vậy, không có đạo lý con trai sốt đến hôn mê anh lại không nhúc nhích...

"Văn Văn, anh thật sự có chuyện, Tiểu Nhu cô ấy...bây giờ anh không đi được."

Không đi được? Bởi vì Lý Mộng Nhu mà anh không đi được, còn con trai thì sao? Cậu là thân sinh cốt nhục của anh! Tại sao anh có thể tàn nhẫn như vậy!

Dư Hường Văn chưa từng hận anh như giờ phút này, bỗng dưng cô cất cao giọng: "Sở Ly! Vì một Lý Mộng Nhu, ngay cả con trai của mình anh cũng không để ý sao?"

Hận...cô rất hận, tại sao không chịu ở bên cô và con trai lúc cô bất lực nhất?

Chợt bên đầu kia điện thoại yên lặng, qua hồi lâu, Sở Ly mới lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Dư Hường Văn, đừng cố tình gây sự!"

Được, rất tốt...cố tình gây sự, dieendaanleequydoon – V.O, cô đang cố tình gây sự...

Điên rồi, Dư Hường Văn cảm thấy mình điên rồi.

"Anh đang ở đâu?"

Đây là một vấn đề cuối cùng Dư Hường Văn hỏi Sở Ly, sau khi nhận được câu trả lời, cô không đợi con trai tỉnh lại, không đi thay quần áo ướt đầm, gọi xe muốn đến chỗ bệnh viện của anh.

Ngồi ở trong xe, hai mắt không hề có tiêu cự của cô nhìn cảnh phố chợt hiện ngoài cửa xe, người đi đường tới lui vội vàng, không biết mình còn có thể nghĩ cái gì.

Chỉ có một giọng nói gào thét trong lòng cô: Điên rồi sao, Dư Hường Văn, điên rồi sao...

Bàn tay phát qua mặt, nước mắt chảy ra từ khe hở tay cô.

Đã từng rất nhiều lần, cô cho là mình sẽ điên mất, nhưng trên thực tế, cô vẫn còn rất bình tĩnh, bình tĩnh nhìn mẹ bỏ đi, bình tĩnh từ bỏ anh, bình tĩnh đối diện tất cả những điều không như ý trong cuộc sống.

Cô giống như một u hồn, im hơi lặng tiếng dập dờn trong hành lang dài bệnh viện, dường như thế giới này chỉ còn lại một mình cô, mà những người chỉ chỉ trỏ trỏ cô hoàn toàn không tồn tại.

Bạn có thể tưởng tượng một người phụ nữ mặc quần áo ướt sũng vào mùa Đông, mặt trắng bệch, vô cảm đi tới đi lui trong bệnh viện không?

Nếu là vào buổi tối, bạn sẽ nghi ngờ mình gặp ma, nhưng bây giờ mặc dù trời đã râm, cũng là ban ngày, bạn sẽ cho là bạn gặp phải bệnh nhân tâm thần.

Cô chính là muốn khiến cho mình điên, điên sẽ không cảm thấy đau đến không muốn sống như vậy, điên sẽ có thể không cần phải đối mặt với thế giới tàn khốc này.

Điên rồi, cô điên rồi sao...

Cô không phải người kiên cường, cô không muốn nhẫn nhịn, nếu như đây chính là kết cuộc của cô, tội gì cô phải khiến cho mình sống khổ cực như vậy!

Vòng một vòng lại một vòng, Dur Hường Văn cũng thấy được người cô muốn tìm ở một dãy hành lang...Sở Ly và Lý Mộng Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đừng làm mất mặt ở đây

Edit: V.O

Chỉ mấy tuần không gặp, Lý Mộng Nhu gầy rất nhiều, sắc mặt của Lý Mộng Nhu tái nhợt không có chút huyết sắc nào, trên đầu còn đội mũ bệnh nhân của bệnh viện.

Nếu như Dur Hường Văn đủ bình tĩnh, nhất định cô sẽ phát hiện, Lý Mộng Nhu mới vừa làm hóa trị xong.

Nhưng, cô bây giờ, mất tâm, mất hồn, bước chân của cô hơi lảo đảo, lại hết sức nhanh chóng.

"Văn Văn, tại sao em lại ở đây?" Sở Ly vội vàng kéo cô, định khiến cho cô bình tĩnh một chút: "Toàn thân em ướt rồi, anh đi cùng em mua bộ quần áo để thay."

Dur Hường Văn lại lạnh lùng đẩy tay anh ra, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Lý Mộng Nhu, thấy sắc mặt Lý Mộng Nhu tái nhợt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, trong lòng Dur Hường Văn không khỏi có cảm giác vui vẻ.

"Lý Mộng Nhu, Lý đại tiểu thư, cô nói không sai, mười sáu tuổi tôi đã bỏ lên giường của anh ta, anh ta ngủ với tôi mười năm, còn cùng tôi sinh một đứa con trai. Nhưng cô là cái gì? Cho dù các cô từng có hôn ước, anh ta vẫn không cưới cô! Anh ta nói anh ta đã sớm hủy bỏ hôn ước với cô, chỉ ngại mặt mũi hai nhà mới không công bố ra ngoài, tại sao cô nói tôi là con đàn bà không biết xấu hổ? Trong mắt của tôi, cô mới là người thứ ba nhúng tay vào giữa tôi và Sở Ly, cô mới là con đàn bà không biết xấu hổ!"

Kết thúc đi, hủy diệt đi, nếu thế giới của cô đã sụp đổ, vậy cô muốn lôi kéo mọi người chôn theo cô, chôn theo Tôn Hi của cô!

"Dur Hường Văn, em nổi điên gì vậy?" Sở Ly nắm vai cô, hai tay dùng sức nắm vai cô, giống như là muốn bóp vỡ hai vai cô.

"Điên? A..." Nếu thật sự có thể bị điên, dieendaanleequydoon – V.O, vậy thật sẽ tốt hơn nhiều!

Chung quanh bắt đầu có người tụ lại, Dur Hường Văn lại giống như không cảm thấy được.

Cô chỉ nhìn Lý Mộng Nhu suy yếu tựa lên tường, nhìn Lý Mộng Nhu từ từ ngồi xuống đất, mà Sở Ly thấy thế, lập tức lo lắng đỡ Lý Mộng Nhu dậy, để cho Lý Mộng Nhu dựa lên người mình.

Anh nhìn Dur Hường Văn thật sâu, không muốn nói gì với cô, muốn đỡ Lý Mộng Nhu rời đi.

"Sao? Chột dạ? Sở tiên sinh, là anh nói, anh muốn kết hôn với tôi, anh muốn nhận tôi và con trai về nhà họ Sở đúng không, anh sẽ cho chúng tôi cuộc sống mong muốn!" Vươn tay ngăn bọn họ lại, Dur Hường Văn xoay người lại chạy tới trước mặt bọn họ, nhìn đáng vẻ Lý Mộng Nhu thút thút muốn khóc, cô cười khê: "Ôi, Lý tiểu thư, tôi còn chưa khóc, người thứ ba như cô thì khóc cái gì? Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao?"

Cuối cùng, Lý Mộng Nhu vẫn cố nén nước mắt rơi xuống, mà bàn tay Sở Ly cũng theo nước mắt Lý Mộng Nhu nhỏ xuống mà giăng lên mặt Dư Hường Văn.

"Chát" một tiếng, vang dội, rồi lại nặng nề, nhưng cô đã chết lặng đến mức không cảm thấy được bất kỳ đau đớn nào.

"Dư Hường Văn, đừng làm mất mặt ở đây!"

Mất mặt? Nhìn bóng lưng anh kiên quyết ôm lấy Lý Mộng Nhu rồi đi, cuối cùng cô cũng không nhìn được nữa, ngồi xỏm người xuống, khóc rống lên.

Đúng, mất mặt...

Nhưng nếu cô mất mặt có thể đổi lấy một chút hy vọng cho Tôn Hi, cô không ngại, một chút cũng không ngại...

Nhưng, dù cô mất mặt thế nào, Tôn Hi của cô vẫn rời khỏi, vẫn rời khỏi cô...

Cô điên rồi sao, cứ như vậy điên rồi sao...

Thật là khổ sở, thật là đau đớn, cô cũng sắp chết chìm, cô chỉ muốn giải thoát, cô không muốn chống đỡ, một chút cũng không.

Sau khi đưa Lý Mộng Nhu trở về phòng bệnh, Sở Ly càng nghĩ càng không đúng, đi vòng vòng khắp nơi tìm Dư Hường Văn, lại không tìm được cô.

Tình cảnh này cực kỳ giống cái ngày sáu năm trước, anh bắt đầu nhấc chân chạy như điên, cuối cùng cũng tìm được người phụ nữ ngồi chồm hổm ở trong mưa to giăng dụa.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Em làm anh sợ muốn chết

Edit: V.O

"Chết tiệt!" Vội vàng đỡ lấy người phụ nữ ngã ở trong mưa kia, lúc Sở Ly thấy sắc mặt cô trắng bệch thì không khỏi mắng ra tiếng.

Vội vàng đưa vào cấp cứu, anh không rảnh để ý tới ánh mắt quờ trách của bác sĩ, anh chỉ muốn biết rốt cuộc cô thế nào.

"Không muốn sống cũng đừng dùng cách này." Bác sĩ trưởng thường xuyên nhìn thấy người yêu gây gỗ tức giận, vừa tiêm cho Dư Hường Văn, vừa bắt mắt nhận xét.

Sở Ly làm như không nghe thấy, anh chỉ quan tâm tình hình của cô.

"Cô ấy thế nào rồi?"

"Bị phong hàn, hạ sốt là ổn rồi. Nhưng bên trong cô ấy không tốt lắm, có thể bị hao tổn một đoạn thời gian. Là đàn ông, phải quan tâm người phụ nữ của mình một chút, bây giờ thì hay rồi, người đau lòng còn không phải là cậu sao?"

Dứt lời, bác sĩ già còn bắt mắt trừng anh, sau đó dặn dò mấy câu rồi đi.

Đêm nay, Dư Hường Văn lại mơ một con ác mộng, trong miệng cứ kêu tên con trai.

Sở Ly thấy cô như vậy, lòng đau không dứt, trách chính mình thờ ơ không quan tâm.

Cô chưa bao giờ là người cố tình gây sự, chắc là con trai bị cảm khiến cho cô hoảng hốt lo sợ.

Tại sao anh có thể ra tay đánh cô.

Nhìn tay phải của mình, Sở Ly hận không thể cắt cả bàn tay của mình xuống, nhưng cho dù là như vậy, chỉ sợ cũng không có cách nào cứu vãn tổn thương anh tạo ra cho cô.

Anh trông chừng cô cả đêm, lúc trời sắp sáng, anh nghĩ cô tỉnh lại nhất định sẽ đói bụng, nên đi ra ngoài mua cháo cho cô, nhưng chờ đến lúc anh trở lại, trong phòng bệnh nào còn có bóng dáng của cô.

Dur Hường Văn bất tri bất giác trở về bệnh viện của con trai, sau khi cô vào cửa, cậu bé đã tỉnh, đang nháy mắt nhìn cô.

"Mẹ, con bị sao vậy?"

Tỉnh lại lại ở bệnh viện, dieendaanleequuydoon – V.O, Dur Tồn Hi nhìn ông truyền dịch trên cánh tay mình, lại nhìn phòng bệnh không có bóng người, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cũng mau, mẹ không để cậu chờ quá lâu.

Chờ cậu hơi chớp mắt trong chớp lát rồi mở mắt ra lại, cô đã ngồi ở trước mặt rồi.

"Bị sao? Con còn dám hỏi!" Cô làm tỉnh thần kiên cường, Dur Hường Văn gạt sống mũi con trai: "Kêu con tới bệnh viện không chịu, thấy chưa, bị hiệu trưởng phát hiện con bị sốt!"

Vừa nói, cô còn cầm cháo trứng muối mới mua bên ngoài về.

"Có đói bụng không? Mẹ dứt con ăn cháo."

Ngoan ngoãn phối hợp ăn một hộp cháo, Dur Tồn Hi vươn tay sửa lại sợi tóc rối tung ở hai má Dur Hường Văn: "Mẹ, mẹ đã khóc?"

Mắt đỏ, sắc mặt tái nhợt, mặc dù cậu còn nhỏ tuổi, nhưng cậu biết, về mặt mẹ mình gọi là miễn cưỡng vui cười.

"Không. Bên ngoài lạnh, bị gió thổi." Cố ý hít mũi nặng nề, Dur Hường Văn nở một nụ cười thật to, tiếp theo về mặt lại nghiêm túc: "Con làm mẹ sợ muốn chết! Sau này không được phép như vậy nữa!"

Sau này, bọn họ còn có bao nhiêu sau này?

"Mẹ..." Than nhẹ một tiếng, Dur Tồn Hi dùng ngón trỏ lau nước mắt ở khóe mắt cô: "Con hứa với mẹ, sẽ không có lần sau nữa."

Lúc nhập học, nhà trẻ có kiểm tra trí lực cho mỗi bạn nhỏ, nghe nói kiểm tra trí lực của cậu hơn một trăm hai, là một thiên tài hiếm thấy.

Thật ra thì, cậu cũng không muốn mình thông minh như vậy, một động tác bình thường của người khác, về mặt rất nhẹ, cậu cũng có thể nhận ra được, sau đó đoán được ý nghĩ trong lòng họ. Cho nên rõ ràng cậu biết, mẹ có chuyện giấu cậu, hơn nữa rất có thể chuyện này có liên quan đến cậu, ví dụ như cậu bị bệnh gì.

Nhưng, thấy mẹ không muốn cho cậu biết, cậu cũng không muốn hỏi nữa.

Ăn vài miếng cháo, còn chưa được một nửa, Dur Tồn Hi đã không ăn được nữa, nhưng cậu lại sợ Dur Hường Văn lo lắng, cho nên liều chống đỡ ăn thêm vài hộp, mà kết quả chính là...ói hết ra, một chút cũng không thừa.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sự chuẩn bị của cậu

Edit: V.O

"Bảo bối, con sao rồi?" Lo lắng vỗ lưng Dur Tồn Hi, Dur Hường Văn cảm thấy lòng mình đang run rẩy.

"Mẹ, con không sao, chắc là ăn quá nhanh...mẹ đừng lo." Nằm ồm ồm lần nữa, Dur Tồn Hi an ủi ngược lại mẹ, mà sự dũng cảm của cậu nhận được sự tán thưởng của bác sĩ trẻ tuổi đến kiểm tra.

"Ừm, không tệ, rất có khí khái nam tử hán!"

"Bác sĩ Quý, con tôi..." Nhìn thấy bác sĩ đi vào, Dur Hường Văn vội vã nghênh đón: "Có thể mượn bước nói chuyện không?" Về sau câu nói kia, cô nói rất nhẹ, sợ bị con trai phía sau nghe thấy.

Mà Dur Tồn Hi giống như biết gì đó, chợt nói với cô: "Mẹ, bỗng nhiên con muốn ăn bánh bao hấp..."

Nói xong, còn đáng thương nhìn cô: "Dù sao bây giờ ở đây cũng có chú bác sĩ, con thật sự vô cùng muốn ăn..."

"Nhưng..." Dur Hường Văn nhìn Quý Viễn, thật khó khăn.

"Dù tiểu thư yên tâm, tạm thời tôi không có việc gì, có thể giúp cô trông chừng cậu bé."

Quý Viễn nhìn cậu nhóc trên giường bệnh, rất thương thức suy nghĩ không hợp tuổi của cậu.

Chờ sau khi Dur Hường Vãn đi, Quý Viễn đo nhiệt độ cho Dur Tồn Hi theo thường lệ, kiểm tra cho cậu xong, sau đó nói thẳng vào vấn đề: "Nói đi cậu nhóc, đuổi mẹ con đi, là có chuyện gì muốn hỏi chú sao?"

"Con bị bệnh gì?" Dur Tồn Hi cũng không nhiều lời.

"Ừm...cậu nhóc, không ai dạy con, lúc có chuyện cầu người, không thể có dáng vẻ cao cao tại thượng sao?" Quả nhiên là con trai của Sở Ly, ngay cả cầu người cũng muốn ăn đòn như vậy.

Tên nhóc như vậy, lại bị bệnh này, thật đúng là...ông trời trên người.

"Bác sĩ Quý, làm phiền chú nói cho con biết."

"Tại sao không hỏi mẹ con?"

Chợt Dur Tồn Hi không nói lời nào, yên lặng một lúc mới nói: "Mẹ không hy vọng con biết."

"Nếu cô ấy không hy vọng con biết, dieendaaneequydoon – V.O, vậy thì có lý do của cô ấy. Cô ấy là người giám hộ của con, cô ấy... muốn tốt cho con." Quý Viễn ôm ngực, thấy ông cụ non đối diện bắt đầu nhủ mảy.

"Có phải con sống không lâu không?" Lần này, Dur Tồn hi dứt khoát nói ra suy đoán của mình: "Mẹ đặt rất nhiều tâm huyết lên người con, con không muốn gia bộ ngu ngốc, nếu như con phải chết trước mẹ, con muốn giảm sự đau thương của mẹ xuống thấp nhất."

Nếu không tránh được, vậy thì giảm bớt đau thương. Dur Tồn Hi rất lý trí, mặc dù nội tâm có một dây cung, buộc tất cả lưu luyến của cậu với thế giới này.

Người này thật sự chỉ mới năm tuổi? Quý Viễn sờ sờ lỗ mũi, thờ dài, trước kia Quý Viễn tiếc nuối vì không thể nhìn thấy dáng vẻ lúc nhỏ của Sở Ly, bây giờ, tiếc nuối này đã không còn.

Nhìn con trai anh, là có thể thấy được bộ dạng năm đó của anh rồi.

"Bệnh bạch cầu nguyên bào tủy cấp tính." Cuối cùng vẫn không lay chuyển được cậu, Quý Viễn lựa chọn thỏa hiệp.

"Bệnh bạch cầu? Bệnh máu trắng sao?" Biểu hiện của Dur Tồn Hi vẫn bình tĩnh như cũ: "Vậy kế tiếp con phải tiếp nhận chuyện cốt tủy bị chọc, hóa trị, nếu như tìm được cốt tủy thích hợp là có thể tiến hành cấy ghép cốt tủy?"

"Trên lý thuyết mà nói là như vậy." Nhủ mảy, Quý Viễn bắt đầu nghi ngờ không phải ngay từ ban đầu cậu nhóc này đã biết mình bị bệnh này, nên mới có thể hiểu rõ như vậy đó chứ.

"Nếu như may mắn, con có thể sống mấy năm?"

"Từng có ca bệnh năm năm không còn phát bệnh nữa."

"Cám ơn."

Năm năm không còn phát bệnh nữa? Đây là dưới tình huống may mắn...vậy cậu chỉ có thể tính toán cho năm năm ngắn ngủi.

Mất đi cậu, cậu không biết mẹ sẽ trở nên như thế nào, cậu biết mẹ rất thương cậu, rất lệ thuộc vào cậu.

Cậu không thể khiến cho mình ra đi quá đột ngột, ít nhất, phải đợi đến khi mẹ chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị sẽ mất đi cậu.

Nhưng...cậu nghĩ, cho dù bao lâu, mẹ cũng sẽ không thể chuẩn bị xong cho chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người cha tệ nhất

Edit: V.O

Trong phòng bệnh Dư Tồn Hi thường có thể thấy bóng dáng hai nam một nữ, người nữ này tất nhiên là mẹ cậu Dư Hường Văn, mà hai người đàn ông, trừ bác sĩ trưởng Quý Viễn, chính là ba cậu - Sở Ly.

Cậu biết giữa mẹ và ba tồn tại một chút không vui, nhưng cậu không ngờ tới, chuyện không vui này lớn đến mức có thể khiến cho mẹ làm như không thấy ba, thậm chí ác ngôn tương hướng.

"Sở Ly, tôi sẽ tự chăm sóc con trai, anh đi quan tâm Tiểu Nhu của anh là được rồi. Làm phiền anh lập tức biến mất khỏi mắt tôi!"

Bên ngoài phòng bệnh, lại truyền tới tiết mục mỗi ngày đều diễn ra, Dư Tồn Hi lại cảm thấy, có lẽ như vậy cũng không tệ. Ít nhất, ba đòi đi một phần sự chú ý của mẹ, mẹ không cần phải kéo căng tất cả tinh thần trên người cậu.

"Bây giờ Tiểu Nhu có người ở cùng, tối nay anh lại đi thăm cô ấy. Em đừng tức giận như vậy, em có thể ra ngoài phơi nắng lúc anh thăm con, anh bảo đảm đến lúc em quay lại, anh sẽ không ở trong tầm mắt em có được không?"

Âm u trong mắt cô khiến cho anh đau lòng, cuối cùng anh cũng biết ngày đó cô thất thường là vì cái gì, con trai mắc bệnh máu trắng, thế nhưng anh lại không biết chút gì.

Anh thật là người cha tệ nhất trên thế giới này.

Cậu nói tiếp, Dư Tồn Hi không nghe thấy rõ, tinh thần của cậu không quá tốt.

Qua hồi lâu, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, chỉ có một mình Sở Ly đi vào, cậu biết, ba lại thắng.

"Con trai, hôm nay cảm thấy thế nào?"

"Cũng không tệ lắm."

"Ừm, đây là bài hát lần trước con nói, ba đã cài nó vào MP3 giúp con." Đưa túi cho con trai, lại cúi người hôn lên trán cậu, dieendaaneequydoon – V.O, Sở Ly rất hài lòng nhưng cũng rất đau lòng với sự kiên cường của con trai: "Ba không biết con đã biết tiếng Anh rồi."

"Chuyện ba không biết có rất nhiều! Cảm ơn ba." Dư Tồn Hi vui vẻ lấy MP3 tinh xảo kia ra, bắt đầu điều chỉnh ca khúc và âm lượng bên trong.

Đúng vậy, anh không biết rất nhiều chuyện...nhưng, cũng sắp không còn cơ hội đúng không?

"Đúng rồi, ba..."

"Hà?"

"Khi nào thì con làm chộc tùy sống?"

"Ngày mai." Giữa cha con bọn họ, chưa từng có giấu diếm, đương nhiên là lúc Dư Hường Văn không có mặt.

"Vậy ba nhớ dẫn mẹ ra xa một chút, mặc dù con rất có lòng tin, nhưng lỡ như con kêu ra tiếng sẽ không tốt."

"Được."

Lấy được lời hứa của anh, Dư Tồn Hi nhét tai nghe vào nhấm nháp lại, hai ngày nay, buổi tối cả đêm cậu không ngủ được, đến ban ngày cũng rất dễ mệt mỏi, ngày cả nói chuyện cũng cảm thấy có chút khó khăn.

"Chờ con học được bài hát này, con muốn hát cho mẹ nghe..."

Tiếng nói vẫn còn quanh quẩn ở trong phòng bệnh, Dư Tồn Hi đã ngủ.

Sở Ly sửa sang lại đầu tóc bắt đầu có chút lưa thưa của cậu, nụ cười trên mặt cuối cùng cũng không giữ được.

Dư Tồn Hi được đặt ở trên bàn mổ, bốn y tá ép chặt tay chân cậu, khiến cho cậu không thể nhúc nhích.

Cậu nắm hai tay thật chặt, nhìn bác sĩ cầm ống tiêm cỡ lớn từ từ tiến lại gần mình. Ống tiêm cỡ lớn trên tay bác sĩ, từ từ cắm vào xương sống cậu, muốn lấy mẫu tủy của cậu làm xét nghiệm, kiểm tra hóa trị với huyết cầu của cậu có hiệu quả không.

Cái này không thể dùng thuốc mê, Dư Tồn Hi đau đến cắn chặt răng, hai tay vạch lên rìa bàn phẫu thuật, cắn nát bên trong môi, cào nát đầu ngón tay, cũng không chịu kêu lên một tiếng đau, tựa như mỗi lần lúc cậu được hóa trị.

Cậu biết, mẹ đang nhìn mình, cậu không thể để cho mẹ lo lắng, càng không thể để cho mẹ sợ.

Chương 38: Con muốn hát cho mẹ nghe

Edit: V.O

"Đề cho tôi vào! Đề cho tôi vào!" Nhìn khoe miệng con trai từ từ rỉ ra máu tanh, Dur Hường Văn không quan tâm mọi người ngăn cản, muốn vọt vào trong phòng phẫu thuật.

Đây là bảo bối của cô, Tồn Hi của cô, niêm mạc xoang miệng của cậu đã bị hóa chất trong hóa trị phá hoại đến khó coi, cậu lại còn cắn chặt không thể cho mình kêu lên!

Cậu rất đau, cô biết, cậu rất đau...

"Văn Văn, em bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút! Nó đã chịu đựng qua nhiều lần hóa trị rồi, không sao, không sao..." Sở Ly liều mạng ngăn cô, ôm cô, trời mới biết, suy nghĩ của anh giống cô thế nào, cũng muốn vọt vào bên trong.

"Tĩnh táo? Anh kêu tôi làm sao có thể tĩnh táo!"

"Em nhất định phải tĩnh táo, nếu không sao em có thể cùng nó trải qua trận trị liệu này?"

"Không trị, chúng ta không trị nữa..." Nắm cánh tay Sở Ly, Dur Hường Văn vừa nói, vừa nuốt hơi nghẹn ngào, nước mắt dính đầy váy: "Nửa năm thì nửa năm, tôi muốn dẫn nó lên núi xuống biển, tôi muốn dẫn nó vòng quanh thế giới...tôi muốn khiến cho nó không còn tiếc nuối, không còn đau khổ ra đi..."

"Em có biết em đang nói cái gì không? Mới chọc lần đầu em đã muốn từ bỏ? Anh không quan tâm! Anh còn chưa học được làm người cha tốt, anh còn chưa cung chịu nó đủ, anh còn chưa trả sạch những gì đã thiếu nó, cho dù em muốn từ bỏ, anh cũng sẽ không từ bỏ! Anh không cho phép em nói như vậy, ảnh hưởng đến cảm xúc của con, ảnh hưởng đến ham muốn cầu sinh của nó!"

"Anh không cho phép? Tại sao anh không cho phép? Anh cho là tôi muốn từ bỏ sao?" Dur Hường Văn đánh lồng ngực anh, khóc lớn: "Anh có biết thật ra con rất sợ đau không, bị xước chút da cũng có thể đau đến oa oa khóc to? Anh có biết xúc giác của con nhạy cảm bao nhiêu, đau đớn con biểu hiện ra còn không bằng một phần mười cảm nhận của con? Anh hoàn toàn chẳng biết cái gì...anh hoàn toàn chẳng biết gì cả..."

Cuối cùng, Dur Tồn Hi được người đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra ngoài, dieendaaneequydoon – V.O, Dur Hường Văn lao đảo vọt tới trước mặt cậu, cậu đã đau đến bất tỉnh. Thấy đôi môi bị cậu cắn đến không còn hình dạng, cuối cùng Dur Hường Văn ôm con, thất thanh khóc ròng.

Ăn cơm, đối với Dur Tồn Hi mà nói, là một việc hành hạ người.

Hóa trị phá hư niêm mạc trong xoang miệng cậu, hơn nữa cậu nhịn đau cắn bị thương, cậu đã hoàn toàn không nếm ra được vị thức ăn, mà thức ăn đựng phải vết thương càng thêm vô cùng đau.

Cho nên, cậu luôn ăn rất ít. Mà hôm nay, cậu chợt muốn ăn bánh hoa hồng.

Dur Hường Văn nghe tự nhiên lập tức đi mua, Sở Ly vừa vặn đi vào vào lúc đó, chuyện này lại rơi xuống đầu anh.

"Bảo bối, sao lại chợt muốn ăn bánh hoa hồng vậy?"

"Ừm, chỉ chợt muốn ăn thôi." Dur Tồn Hi khó khăn cong môi, nâng lên độ cong nho nhỏ: "Con...còn muốn hát."

"Tâm tình tốt vậy à?" Dur Hường Văn sờ sờ cái mũi trên đầu cậu, chớp mũi lại bắt đầu lên men. Bởi vì hóa trị, tóc con trai càng ngày càng ít, thường thích chơi đùa, lại phải dùng mũi che đi.

"Dạ, mẹ, con hát cho mẹ nghe có được không? Là một bài hát tiếng Anh..."

"Được."

Vì vậy, nhẹ nhàng, trong phòng bắt đầu đứt quãng truyền đến tiếng hát non nớt rồi lại thâm tình của Dur Tồn Hi...

"Some say love, it is a river, that drowns the tender reed.

Some say love, it is a razor, that leaves your soul to bleed..."

Lúc âm đầu tiên phát ra, Dur Hường Văn đã hiểu, là bài hát cũ của Westlife《The-rose》.

Rõ ràng là giai điệu rất chậm rãi, nhưng Dur Tồn Hi lại hát rất cực khổ, có rất nhiều lần, Dur Hường Văn phải cắt ngang cậu, kêu cậu để ngày mai hát tiếp, nhưng cậu không chịu, cố ý hát xong.

Bởi vì cậu không biết, cậu còn có bao nhiêu cơ hội để hát cho mẹ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nhất định sẽ tốt

Edit: V.O

Người ta nói, trẻ con mắc bệnh máu trắng trời sinh có năng lực biết trước, họ có thể biết trước lúc nào mình sẽ rời khỏi thế giới này.

Từ trước đến nay Dur Tồn Hi khịt mũi khinh thường mấy suy nghĩ của nữ sinh truyền trên mạng này, nhưng khi đến lượt cậu, cậu lại bắt đầu tin.

Thân thể của cậu càng ngày càng tệ, buổi tối cậu không ngủ được, bởi vì sợ mình ngủ thì sẽ không tỉnh lại.

Cậu không sợ hóa trị không sợ chọc tủy, cậu không sợ phải chịu đau đớn, nhưng cậu sợ nhìn thấy mẹ khóc.

"Mẹ..."

"Sao vậy, bảo bối?" Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Dur Tồn Hi, lòng Dur Hường Văn đau như dao cắt.

"Con...hát có hay không?"

"Hay, rất êm tai, đây là bài hát hay nhất mẹ từng nghe. Chờ bệnh của con khỏi hẳn, mẹ sẽ bồi dưỡng con trở thành một ca sĩ nổi tiếng được không? Có thể con không biết, ba con rất có tiền, cũng quen biết rất nhiều người, không qua bao lâu, con sẽ trở thành một minh tinh chói mắt..."

Cho nên, nhất định sẽ tốt, nhất định sẽ tốt...

Dur Hường Văn nói mãi không ngừng, Dur Tồn Hi yên lặng nghe, nếu là trước kia, cậu nhất định sẽ lớn tiếng phản bác: "Đàn ông phải dựa vào thực lực ăn cơm, con mới không dựa vào mặt ăn cơm!"

Nhưng hôm nay, cậu lại nghĩ, sao cũng được, mẹ sắp xếp tương lai cho cậu như thế nào cũng không sao.

Bây giờ thật sự mỗi ngày cậu đều giống như giữ được một mạng, cậu không biết mình còn có thể ở bên mẹ được bao nhiêu ngày, nghe bao nhiêu câu cầu nhàu của mẹ.

"Mẹ!" Dur Tồn Hi ngoắc ngoắc ngón tay với Dur Hường Văn, kêu cô nhích lại gần mình, sau đó cậu nhẹ nhàng hát khẽ bên tai cô: "Just remember in the winter, far beneath the bitter snows. Lies the seed, that with the sun's love in the spring becomes the rose..."

Cậu biết, sự ra đi của mình chắc chắn mang đến cho mẹ nỗi đau đớn như bị hủy diệt, nhưng cậu hy vọng mẹ có thể giống như hoa hồng trong bài hát này, dieendaaneequydoon – V.O, sau khi bị đóng băng, lại nở rộ lần nữa.

Lúc Sở Ly trở lại, Dur Tồn Hi đã ngủ, mà Dur Hường Văn đang ngồi ở trên bậc cầu thang ngoài phòng bệnh, cúi đầu, hai vai không ngừng lay động...cô đang khóc.

Thấy một đôi giày da màu đen xuất hiện trong tầm mắt mình, Dur Hường Văn ngẩng đầu, không hề bất ngờ khi nhìn thấy anh.

Anh đỡ cô, ngồi xuống bậc thang bên cạnh cô.

"Sao em lại trở nên thích khóc vậy?"

Hít mũi một cái, Dur Hường Văn cũng không giải thích, dù sao những ngày qua, những gì anh nên nhìn thấy đều đã nhìn thấy, cô mất hồn lạc phách không thể nói lý nhất, bộ dạng không có hình tượng nhất anh đều thấy được, không có gì hay mà xin lỗi.

"Tôi vốn là như vậy. Sở Ly, thật ra anh không cần mỗi ngày phải chạy qua hai bên bệnh viện, con tôi sẽ chăm sóc tốt, một mình tôi có thể..."

"Em vẫn còn đang giận anh sao?" Anh rất hối hận, ngày đó anh lại không suy nghĩ cẩn thận phía sau sự khác thường của cô cất giấu câu chuyện thế nào,

lại chỉ biết chỉ trích cô.

"Chẳng có gì mà tức giận, bất kỳ ai thấy tôi ngày đó đều sẽ cảm thấy tôi là kẻ điên, anh chỉ là một người bình thường mà thôi."

"Không cho phép em nói mình như vậy!" Anh bẻ vai cô, từ ngữ chính nghĩa: "Hon nữ...đừng quên chúng ta là người một nhà."

Người một nhà? Dư Hường Văn không kiềm được nở nụ cười mỉa mai, thật là không có sức gây gổ với anh.

Bộ dạng hôm nay của Tôn Hi rất kỳ lạ, cô cảm thấy cậu biết gì đó, nếu không sao cậu lại đột nhiên hát cho cô nghe, còn hát bài hát đó, cô cảm thấy cậu muốn nói cho cô gì đó.

Nghe vậy, Sở Ly hơi ngừng lại, mới khó khăn nở nụ cười: "Đúng, ngay từ đầu nó đã biết."

Thì ra là vậy...thì ra chuyện cô tự cho là mình đã che giấu được chỉ là một chuyện cười, từ đầu tới đuôi, không phải là cô đang chống đỡ con trai, ngược lại là con trai đang an ủi cô.

Hai vai rũ xuống, lòng Dư Hường Văn tràn đầy đau khổ, đầu óc hỗn loạn.

Qua thật lâu, cô mới mở miệng lại: "Gặp Lý tiểu thư thì nói với cô ấy tiếng xin lỗi giúp tôi."

Bây giờ nghĩ lại, ngày đó cô thật đúng là điên cuồng, đều là phụ nữ, công bằng mà nói cô không có tư cách dùng những ngôn từ kia đi kích thích Lý Mộng Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Con rất yêu mẹ

Edit: V.O

"Mẹ..." Vừa thức dậy đã thấy mẹ mình, là một chuyện quá hạnh phúc, Dư Tôn Hi cong môi, nở nụ cười thật lòng.

Mặc dù bờ môi của cậu khô nứt, sắc mặt tái nhợt, nhưng lại là nụ cười động lòng người nhất Dư Hường Văn từng thấy.

"Bảo bối uống nước được chứ?" Thấy con trai gật đầu, Dư Hường Văn cầm miếng bông dính nước đưa đến miệng con trai, nói là uống nước, thật ra chỉ là bôi nước lên môi mà thôi. Khoang miệng con trai đã bị phá hư đến khó coi, bây giờ ngay cả uống nước cũng rất khó khăn.

Tôn Hi đang ngày càng gầy gò bằng tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng được, cô biết, bảo bối của cô đang khô héo từng chút một.

Nước mắt lại bốc lên tròng mắt, Dư Hường Văn ra sức chớp chớp, muốn ép nó trở lại, nhưng một đôi tay nhỏ bé lại vươn tới trước cô, phủ lên khóe mắt cô.

"Mẹ..." Cậu cảm thấy mình thật vô dụng, thậm chí ngay cả nói một câu cũng là thách thức đối với cậu: "Con, có từng nói...con...rất yêu mẹ chưa."

Từng chữ từng câu, Dư Tôn Hi nói rất dùng sức, càng để tâm, Dư Hường Văn nhẹ nhàng ôm cậu, dùng mặt ma sát bên cổ cậu.

Đây là cách biểu đạt tình cảm đặc biệt của bọn họ, từ lúc Tôn Hi vừa tới trên đời này, cậu đã chống đỡ thế giới của cô.

Mỗi ngày mỗi ngày cô ôm cậu, trêu chọc cậu, mỗi ngày mỗi ngày dán bên cổ cậu nói với cậu, bảo bối bảo bối, bảo bối thân yêu nhất của mẹ, ngoan ngoan đi ngủ, ngoan ngoãn lớn lên, mẹ sẽ khiến con trở thành bảo bối hạnh phúc nhất trên thế giới.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng, cô lừa cậu, cô không cho cậu một gia đình hoàn thiện, thân nhiên tiếp nhận cậu giả bộ không cần thiết.

Cô càng không cho cậu một thân thể khỏe mạnh, khiến cho cậu bị ốm đau hành hạ.

Cô là người mẹ tệ nhất trên thế giới này, cô tệ hại...

Mẹ thật xin lỗi, mẹ không phải là một người mẹ tốt...

"Bảo bối..." Khi cậu không nhìn thấy, dieedaanleequydoon – V.O, nước mắt cô yên lặng rơi xuống, rơi lên gò đầu màu trắng: "Mẹ, cũng rất yêu con..."

Rất yêu rất yêu, yêu đến mức sợ là một ngày kia, khi cậu không còn, thì cô cũng xong.

"Con biết..." Dư Tồn Hi cười, thật ra thì cậu vẫn rất vui vì mình có một người mẹ kiên cường và dũng cảm. Mặc dù cô có lúc không phải thông minh mà còn rất lơ mơ, nhưng lại cố gắng hơn bất kỳ ai, cô là người mẹ nỗ lực, cậu thích mẹ nhất.

"Mẹ, nếu như con không có cách nào ở bên mẹ nữa, hãy đồng ý với con, thay con nhìn hết mỗi một góc xinh đẹp của thế giới này, chơi hết những trò chơi trên thế giới này, được không?"

Thật vất vả nói hết một câu nói dài như vậy, Dư Tồn Hi đã mệt đến giống như là không còn nữa cái mạng, mà trên thực tế, cậu vốn chỉ có nửa cái mạng.

Thật ra thì cậu rất sợ, rất sợ đau, rất sợ mỗi lần hóa trị, cậu rất sợ chết, rất sợ lần này nhắm mắt lại chính là vĩnh viễn.

Nhưng, cậu càng sợ mẹ khóc lóc đau lòng, cho nên cậu làm cho mình kiên cường, cậu tự nhủ, không sao, cắn răng một cái, không có gì không qua được, cho dù sợ muốn chết, cậu cũng không thể khiến mẹ quá đau lòng.

"Mẹ...con nghe nói, người sau khi chết sẽ có linh hồn...cho nên...mẹ và ba sẽ sinh con ra lần nữa có được không?"

Có em trai em gái sẽ có thể thay thế cậu, vậy mẹ sẽ phản chấn lại thôi?

Ừ, sẽ, mẹ cậu kiên cường như vậy, mẹ nhất định sẽ phản chấn thôi.

Còn có ba, ba đã hứa sẽ vẫn ở bên cạnh mẹ.

"Bảo bối, đừng nói...đừng nói nữa..."

"Mẹ...hứa với con..." Dư Tồn Hi bắt đầu há miệng thở dốc, nhưng không khí lạnh lẽo tiến vào khoang miệng, lại dẫn tới đau đớn như đốt cháy.

"Được được được, mẹ đồng ý, chuyện gì mẹ cũng đồng ý với con. Con đừng vội..."

Nghe thấy lời của cô, cuối cùng Dư Tồn Hi cũng thở phào nhẹ nhõm: "Đóng dấu, mẹ không thể lừa con."

Vươn tay, một lớn một nhỏ hai ngón út dây dưa thật chặt. Trò chơi ngây thơ như vậy, từ trước đến nay Dư Tồn Hi khinh thường, nhưng nếu như thế này có thể khiến cho mẹ nhớ lời hứa mẹ hứa với cậu, cậu không ngại khiến cho mình ngây thơ hơn chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thật xin lỗi

Edit: V.O

Ngày qua ngày hóa trị, làm cho lòng người quá mệt mỏi, rất nhiều lần cô đều muốn từ bỏ.

Nhưng Sở Ly vẫn làm ngược lại với cô, anh nói, cho dù chỉ có một mình anh cùng với con trai, anh cũng sẽ kiên trì đến giây phút cuối cùng.

Trời mới biết, giây phút cuối cùng đó lúc nào sẽ đến, có lẽ con trai có thể đợi được ghép tùy thích hợp, có lẽ...hóa trị xong một lần, cậu sẽ đi.

Nhưng, nhìn bộ dạng Sở Ly mỗi ngày cố gắng chọc con trai vui vẻ như vậy, nhìn anh rõ ràng đã mệt mỏi đến ngay cả mí mắt cũng không chống đỡ nổi vẫn canh giữ ở phòng bệnh cả đêm, đột nhiên cô cảm thấy tình thương của mình với con trai lại thua anh.

Mỗi lần cùng với con trai hóa trị xong, con trai thật vất vả ngủ thiếp đi, Sở Ly vẫn sẽ trông chừng ở bên cạnh cậu.

Mà cô lại quen đi tới đi lui khắp nơi trong bệnh viện, giống như một u hồn vô chủ, cô không quan tâm tới bất kỳ ai, tiếp đó chính là liên tục xin lỗi.

"Cô có rảnh không?" Người mở miệng trước chính là Lý Mộng Nhu, sắc mặt của Lý Mộng Nhu vẫn tái nhợt, chiếc mũ nhung Berets màu đỏ không khiến cho sắc mặt Lý Mộng Nhu khá hơn chút nào, ngược lại càng thể hiện sự tiêu tụy của Lý Mộng Nhu.

Gật đầu, Dư Hương Văn dẫn Lý Mộng Nhu đến một tiệm đồ ngọt gần bệnh viện, chọn chút thức ăn, cô mở miệng có chút lúng túng: "Lần trước...tôi rất xin lỗi."

Lý Mộng Nhu cười cười: "Người nên nói xin lỗi là tôi, thật xin lỗi, lần trước làm chuyện mất mặt như vậy ở nhà cô."

Hôm nay, Lý Mộng Nhu giả bộ ngủ trốn ra khỏi bệnh viện, Lý Mộng Nhu ra ngoài không bao lâu, có lẽ rất nhanh bệnh viện sẽ tìm được.

"Thật ra thì Văn Văn, Sở đại ca không lừa cô, anh ấy thật đã hủy bỏ hôn ước với tôi, người lừa cô là tôi. Mà vốn dĩ Sở đại ca ở cùng với tôi, lại đối xử

với tôi như vậy, dung túng tôi náo loạn, cũng là bởi vì bệnh của tôi."

Lúc nói lời này, giống như sợ Dư Hường Văn không tin, Lý Mộng Nhu thoải mái tháo cái mũ trên đầu xuống.

Nói thật, Dư Hường Văn vốn đã đoán được cô ta bị bệnh gì, dieendaaneequydoon – V.O, nhưng khi cô nhìn thấy cái đầu trọc thì vẫn cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Lý Mộng Nhu cũng rất ung dung, Lý Mộng Nhu hết sức bình tĩnh đội mũ lên lại, lại hết sức bình tĩnh nói: "Đi chúng sau khi hóa trị."

Hóa trị...

Những ngày qua, bởi vì bệnh của Tôn Hi, Dư Hường Văn luôn giao tiếp với danh từ này, cho nên cô biết rõ, bệnh phải hóa trị thì thường rất nghiêm trọng.

Cô vốn không muốn hỏi tới, nhưng vẫn không nhịn được: "Cô...sao lại?"

"Ung thư phổi thời kỳ cuối."

Ung thư! Lại là loại bệnh này, Dư Hường Văn hô hấp cứng lại, cô phát hiện mình thật thù hận cái chữ này tới cực điểm, sinh mạng vốn có chữ này ở đằng trước đều chỉ có thể rơi vào tuyệt vọng.

"Văn Văn, thật xin lỗi, tôi thật sự quá ích kỷ, dùng thủ đoạn không quang minh chính đại như vậy, mạnh mẽ giữ Sở đại ca ở bên cạnh tôi. Nhưng cô yên tâm, rất nhanh anh ấy sẽ trở lại bên cạnh cô, thời gian của tôi không còn nhiều lắm...lần này, là hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của cô. Sở đại ca thật sự rất yêu cô, sáu năm cô không có ở đây, anh ấy chưa từng ngừng tìm kiếm cô. Có thể cô không biết, cái năm cô mới vừa biến mất kia, thậm chí ngay cả công ty anh ấy cũng không đến, cả ngày chỉ say rượu ở nhà, cũng vì vậy mà trúng độc còn mấy lần được đưa đến bệnh viện cấp cứu..."

Lý Mộng Nhu nói với cô, những chuyện xảy ra với Sở Ly mà cô không biết trong sáu năm qua, bỗng dưng khiến cho cô sinh ra cảm giác "Lời người sắp chết là lời nói thật".

Nói thật, giữa cô và Lý Mộng Nhu cũng không có thâm cừu đại hận gì, trừ xung đột lần trước, thậm chí Lý Mộng Nhu chưa từng nói một lời nói nặng với cô, cho nên cô thật cảm thấy mình cũng không có gì mà cần phải tha thứ cho Lý Mộng Nhu.

"Lý tiểu thư, cô không nên nói xin lỗi tôi, lần trước tôi cũng thất lễ ở bệnh viện, coi như là giữa chúng ta huề nhau được không?"

"Huề nhau?" Lý Mộng Nhu ngăn người nhìn Dư Hường Văn: "Được, chúng ta huề nhau. Cho nên cô có thể đừng gọi tôi là Lý tiểu thư nữa, gọi tôi là Tiểu Nhu đi..."

"Tiểu..."

Cái chữ "Nhu" phía sau còn chưa ra khỏi miệng, đột nhiên trong tiệm đồ ngọt nhỏ lại truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó địa chấn rung lắc.

"Nổ khí gas!" Không biết ai hô lên hai chữ này, gần như đồng thời, khói dày đặc cuộn cuộn xông vào mũi, bắt đầu có lửa phun từ trong phòng bếp ra ngoài.

Chương 42: Xin em tỉnh lại

Edit: V.O

Bụi mù đầy trời, không khí nóng rực, Dur Hường Văn biết mình sắp chết, xà nhà bắt lửa đỏ về phía cô, nhắm mắt, cô chờ đợi một kích trí mạng này, lại phát hiện thân thể của mình bắt đầu nhẹ nhàng lác lư cách khỏi chỗ như địa ngục này.

Có người hát ở bên tai cô, là bài hát tiếng Anh, hình như cô đã từng nghe ai đó hát rồi, nhưng trong óc lại hỗn độn.

Người kia hát rất thâm tình, rất dụng tâm, nhưng cô lại cảm thấy đau lòng, tiếng hát này có quá nhiều bi thương, giống như là một bài ca ly biệt.

Cô thấy có bóng dáng chạy ở phía trước cô, nhưng cô vừa mới mở miệng muốn gọi, bóng dáng đó lại bất chợt biến mất.

Cô không thấy rõ vẻ ngoài của bóng dáng đó, chỉ biết đó là trẻ con.

Ngày qua ngày, cô luôn làm những chuyện này, nghe người ta hát, chạy đuổi theo đứa bé kia.

Cho đến một ngày, đứa bé kia không tới nữa, mà cô cũng không biết đi đâu trong vùng màu trắng mênh mông này.

"Tỉnh lại, xin em tỉnh lại có được không..." Đây là một giọng nam dễ nghe, âm giọng thấp, khiến cho người nghe rất thoải mái.

Cô không biết anh đang kêu ai tỉnh lại, nhưng cô lại chỉ muốn càng ngủ càng say trong giọng nói của anh, mặc dù giọng nói kia nghe rất bi thương.

"Dur Hường Văn, em tỉnh lại cho anh!" Em như vậy không thấy có lỗi với Tồn Hi sao?"

Cuối cùng có một ngày, giọng nam trầm ấm kia chợt trở nên bén nhọn, mà lòng cô cũng không ngừng bị đâm đau vì cái tên trong miệng anh.

Tồn Hi...Tồn Hi...

Tên này là ai? Tại sao lòng cô lại đau như vậy?

Mẹ, nếu như con không thể ở bên cạnh mẹ nữa, hứa với con, thay con nhìn hết mỗi một góc xinh đẹp của thế giới này, dieendaanleequydoon – V.O, chơi hết tất cả những trò chơi hay nhất trên thế giới này, được không?

Đóng dấu, mẹ không thể lừa con.

Ai? Rốt cuộc là ai? Đau đớn kịch liệt bắt đầu tràn ra từ nửa thân thể của cô, Dur Hường Văn giãy dụa thân thể không yên, lại bị người đè lại.

Sức lực người nọ không lớn, lại ngăn cản hành động tự ngược của cô.

"Văn Văn, em đã tỉnh, em đã tỉnh đúng không?"

Giọng nam lúc trước vang lên bên tai cô, cô nhú mày, cuối cùng từ từ mở mắt.

Ấn vào trong mắt là màu trắng chói mắt, cô khó chịu nhắm mắt lại, qua hồi lâu mới nhìn rõ gương mặt trước mắt.

Đây là một khuôn mặt phái nam khiến người nhìn một cái là có thể nhớ kỹ, mày hướng lên, mắt thâm thúy, sống mũi cao ngất, còn có đôi môi mỏng đến mức có chút quá đáng, rõ ràng là gương mặt tinh xảo, vào giờ phút này lại lộ ra vẻ mệt mỏi, thậm chí cô chú ý tới tóc mai anh đã có mấy cọng tóc bạc.

Ánh mắt anh nhìn về phía cô, lộ ra khẩn thiết và mừng rỡ như điên, giống như cô là người rất quan trọng đối với anh, nhưng cô...hoàn toàn không biết anh.

Người đàn ông cẩn thận vươn tay, phát qua mặt Dur Hường Văn: "Văn Văn, nói cho anh biết, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

"Không, tôi rất khỏe."

Mặc dù không biết anh, nhưng không hiểu sao, anh khiến cho cô cảm thấy yên tâm.

Ánh mắt xa lạ của cô làm lòng Sở Ly đau nhói, đầu tiên anh nhấn chuông ở đầu giường, rất nhanh đã có bác sĩ nổi đuôi mà vào.

Dur Hường Văn rất hợp tác, cô không có bất kỳ nghi vấn và không vui nào, bác sĩ đảm nhiệm kiểm tra toàn diện cho cô, hơn nữa hỏi thì sẽ đáp.

Quay đầu, cô nhìn ngoài cửa sổ, trong phòng bệnh có lò sưởi nên không nhận ra được, thì ra là bên ngoài lại có tuyết rơi.

Cái thành phố này, đã thật lâu chưa có tuyết rơi rồi.

Trên thủy tinh có một tầng sương mù trắng trắng, có thể suy ra nhiệt độ trong ngoài trong ngày là bao nhiêu.

Cách tầng thủy tinh mỏng lung kia, Dư Hường Văn nhìn thế giới màu trắng mờ hồ này, chợt cười khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cô quen anh

Edit: V.O

Thế giới màu trắng muốt sẽ rất đẹp? Cô có thể khỏi bệnh nhanh lên một chút, đi xem cảnh trí như vậy.

Lúc cô ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, bác sĩ đã kiểm tra xong, Sở Ly dặn dò y tá mấy câu, rồi đi theo ra ngoài.

"Rốt cuộc cô ấy bị gì?" Đi vào phòng làm việc của Quý Viễn, Sở Ly không hề khách sáo ngồi xuống đối diện anh ta.

Quý Viễn không hề tức giận, anh ta để báo cáo nghiên cứu bệnh tình đã đọc một nửa xuống, gỡ kính xuống, chậm rãi mở miệng: "Tôi nghĩ cậu cũng từng nghe nói cái gì là trong lòng trốn tránh."

Trong lòng trốn tránh? Cô lại lựa chọn cách này để cho mình dễ chịu hơn một chút sao? Sở Ly cau mày rậm, trầm tư.

Nếu nói trong lòng trốn tránh, chính là hiện tượng một người ở trong cuộc sống thực tế, khi mình cùng xã hội và người khác phát sinh mâu thuẫn và xung đột thì không thể tự giác giải quyết mâu thuẫn, xung đột, mà muốn tránh né mâu thuẫn, xung đột trong lòng.

Giống như một con đà điểu, khi nó đụng phải một con sư tử thì đà điểu sẽ chạy trốn theo bản năng, thế nhưng khi bị ép buộc khó có thể chạy trốn thì sẽ vùi đầu vào trong cát, cuối cùng có thể biết số mạng của con đà điểu này.

Nhưng trên thực tế, tốc độ của đà điểu có thể đạt tới vận tốc 70 đến 80 cây số, tốc độ của sư tử chỉ đạt tới 80 cây số, nhưng đà điểu có thể nhờ vào vận tốc 70 đến 80 mà kéo dài cuộc chạy trốn trong 30 phút, nhưng sư tử lại chỉ chạy mấy phút đã mệt mỏi.

Móng trước của đà điểu cường tráng mà sắc bén, khi cần thiết có thể giết chết sư tử.

Nhưng đà điểu thường quên ưu điểm của mình, lựa chọn trốn tránh, cũng lựa chọn cái chết.

"Tôi nghĩ cậu biết rõ tình hình của Dư tiểu thư hơn tôi. Từ năm trước đến bây giờ, suốt một năm, dieendaanleequydoon – V.O, mặc dù cô ấy bị vấy vào trong trạng thái ngủ mê man, nhưng thật ra cô ấy có cảm giác đối với những chuyện xảy ra bên ngoài. Cô ấy kiểm hãm trí nhớ là chuyện rất bình thường, chẳng qua là cô ấy quên chuyện vốn có quan hệ với cậu, cùng với chuyện về con trai các cậu chung quanh cậu, mà dùng những tình tiết hư vô khác thay thế các cậu, tôi nghĩ...chuyện Tôn Hi, đối với cô ấy là một đá kích trí mạng."

Nói đến đây thì dừng, Quý Viễn không tiếp tục nói nữa, anh ta nghĩ Sở Ly hiểu rõ phải nên làm như thế nào hơn anh ta. Hơn nữa, anh ta rất tò mò, một người cường thế và bá đạo giống như Sở Ly, sẽ cho phép người phụ nữ mình nhận định hèn nhất như vậy sao?

"Vậy tay phải của cô ấy...?"

"Tôi rất xin lỗi." Lại nói ra áy náy của mình một lần nữa, Quý Viễn cảm thấy rất vô lực: "Ngược lại là cậu, cậu xác định cậu không cần một cuộc phẫu thuật sao?"

"Không cần, cảm ơn."

Nói xong, Sở Ly đứng dậy, ra cửa.

Đối với anh mà nói, một năm này qua rất dài. Anh vĩnh viễn nhớ được, khi anh vọt vào đám cháy lại chỉ có thể trở mắt nhìn cảnh tượng cô bị đè dưới xà nhà bốc lửa. Cái cảm giác tê tâm liệt phế đó, anh vĩnh viễn đều không muốn cảm nhận một lần nữa.

Tiểu Nhu không thể sống trong làn nỏ khí gas đó, mà cô sau khi phẫu thuật, lại ngủ mê man.

Con trai rất kiên cường, thậm chí sau khi biết Văn Văn gặp chuyện không may mỗi ngày cậu đều đi thăm cô, nhưng cuối cùng cậu vẫn không thể chịu đựng qua một mùa Đông.

Cậu rất biết điều, rất dũng cảm, cũng chưa từng nói câu hèn yếu, cậu khiến cho anh cảm thấy kiêu ngạo.

Ở trong một năm này, mỗi ngày tan sở anh đều đến bệnh viện trình diện đúng giờ, ở bên cạnh cô, nhìn cô, nói chuyện với cô.

Anh biết, Văn Văn dừng cảm như vậy nhất định sẽ tỉnh lại, nhưng, anh đoán được kết quả, nhưng không đoán được, cô sẽ chọn quên anh, quên đi con của bọn họ.

Anh muốn liều lĩnh xông lên phía trước, dùng sức lay tỉnh cô.

Nhưng...sao anh có thể nhẫn tâm đây? Nếu như đây là cách duy nhất cô tiếp tục đối mặt với cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Anh sẽ làm tay phải của em

Edit: V.O

Vậy hãy để cho cô thanh thản ổn định vui vẻ làm một con đũa điều đi, nếu như đây là điều cô muốn.

Tay phải của anh, bị phỏng diện tích lớn, cho dù trải qua một năm, vết thương này đã kết vảy, nhưng từ vết sẹo dữ tợn này vẫn có thể thấy được thương thể ban đầu của anh nặng bao nhiêu.

Quý Viễn đề nghị anh làm phẫu thuật, “chỉnh” tay cho anh, nhưng anh lại chưa từng nghĩ muốn tiêu trừ nó.

Nó giống như là một ấn ký, khiến cho anh vĩnh viễn ghi nhớ, nỗi đau đón khoan tìm thấu xương đó.

Khi anh tay không chuyển xà nhà bốc lửa kia, anh cảm thấy đau bao nhiêu, vậy Văn Văn cũng cảm thấy đau đón ngàn vạn lần.

Đứng lại ở cửa phòng bệnh Dư Hường Văn, Sở Ly ép mình nở nụ cười, đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại.

Động tác của anh lưu loát, không có một chút chần chừ, giống như là đã làm ngàn vạn lần.

"Hôm nay cảm thấy thế nào?"

Giọng của anh nghe dịu dàng êm tai, khiến cho Dư Hường Văn cảm thấy rất quen thuộc, nhưng cô nhưng không truy đến cùng: "Thật xin lỗi, tôi vẫn không nhớ nổi anh. Có lẽ...tôi nằm quá lâu."

Ở trong trí nhớ Dư Hường Văn, lúc cô đang dọn nhà không cẩn thận làm lật đèn bàn, sau đó trong nhà rò điện dẫn tới hỏa hoạn.

Cô quên mất sạch sẽ toàn bộ ký ức về anh, nếu không chính là đổi trắng thay đen bằng những tình tiết khác.

Ở trong đầu của cô, anh là khởi nguồn của tất cả thống khổ, không có anh, cũng sẽ không có Tôn Hi, dieendaanleequydoon – V.O, cũng sẽ không có những chuyện kể tiếp nhiều đến khiến cho cô đau đến không muốn sống...

"Không sao, cứ coi như hôm nay chúng ta mới quen biết. Anh tên là Sở Ly." Anh trịnh trọng tự giới thiệu mình, sau đó để tay của cô vào lòng bàn tay mình nhẹ nắm một cái làm như hai người mới quen biết.

"Tôi...tôi tên là Dư Hường Văn." Bàn tay của cô chạm đến nhiệt độ thấp trong bàn tay anh, lại khiến cho cô cảm thấy có chút choáng váng, cô phát hiện mình không có sức miễn dịch gì đối với người đàn ông này.

Khi anh thu tay về, cô chợt phát hiện vết sẹo xấu xí chiếm cả mu bàn tay cùng với lòng bàn tay anh, cô kêu lên một tiếng.

"Bị thương trước đây rất lâu, đã không sao." Anh lạnh nhạt thu tay, cũng không muốn để cho cô biết quá nhiều.

"Thật ra thì, cũng không sao." Cô cho là mình đâm trúng chỗ đau của anh, luôn miệng an ủi: "Anh xem, tay phải của tôi cũng không quá linh hoạt. Bác sĩ Quý nói tay của tôi bị đè trong lúc hỏa hoạn, tổn thương tới thần kinh, có thể cũng không tốt được..."

Nói xong, cô còn giơ tay phải vô lực của mình lên, lại bị anh nắm lại.

"Đừng sợ.. anh sẽ làm tay phải của em."

Anh nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập dịu dàng, Dư Hường Văn cảm thấy lòng tràn đầy hốt hoảng, vội vàng rút tay mình về: "Không cần, tôi...tôi có thể học dùng tay trái của tôi! Trước kia tôi có làm thiết kế ở nhà, dùng tay trái nhiều khai phá não phải, rất có trợ giúp đối với thiết kế!"

Vậy sao? Sở Ly cười khẽ, Dur Hường Văn trước mắt này giống như là trở lại lúc bọn họ mới quen, đơn thuần thiện lương lại đứng cảm kiên cường.

"Ừ. Như vậy rất tốt."

Dur Hường Văn biết, người đàn ông tên là Sở Ly này rất cưng chiều cô. Thậm chí cô có ảo giác, là anh đang theo đuổi mình.

Mỗi ngày anh đều sẽ xuất hiện tại bệnh viện đúng giờ, mang theo một bó hoa Cát Cánh.

Mùa này, không phải là lúc cây Cát Cánh nở hoa, thế nhưng anh lại có bản lĩnh mỗi ngày một bó, chưa bao giờ gián đoạn.

Cô không biết anh biết được cô thích loại hoa này từ đâu, nhưng, nói thật, hành vi của anh, có anh làm bạn, khiến cho cô cảm giác trong lòng căng căng tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vĩnh viễn ở chung một chỗ

Edit: V.O

Hôm nay lúc anh tới, chợt nói với cô: "Ngày mai em sẽ có thể xuất viện, anh tới đón em xuất viện có được không?"

"Vậy có quá làm phiền anh không?"

"Không biết." Cô đối với anh, vĩnh viễn cũng sẽ không phiền phức.

Anh rất giữ chữ tín, ngày hôm sau, anh tới bệnh viện sớm, lại mang một bộ quần áo mùa Đông đến cho cô thay.

Nói ra thật xấu hổ, hình như cô vẫn mặc đồ bệnh nhân của bệnh viện, cho đến khi xuất viện mới phát hiện mình thậm chí ngay cả quần áo khoác bên ngoài cũng không mang đến.

Khí trời bên ngoài còn rất lạnh, mặc dù ánh mặt trời rực rỡ, nhưng tuyết tích rất dày trên đất, trên cây đều là một mảnh trắng xóa.

Gió thổi tới, thậm chí cô có thể cảm nhận được cái lạnh thấu tim, nhưng cô lại rất vui vẻ.

"Tuyệt...thật đẹp." Trong tiềm thức, cô luôn vừa mở ra mắt ra đã tìm đồ vật đẹp, một khi phát hiện sẽ tham lam thưởng thức.

Có lúc, cô sẽ cười nhạo mình, sao đến cái tuổi này, mới nghĩ tới muốn bồi dưỡng mình phải có một "đôi mắt phát hiện cái đẹp" chứ?

Xe của anh chạy rất vững vàng, mà dọc theo đường đi cô đều giống như đứa bé tò mò, nhìn cảnh phố ngoài cửa xe. Cho đến khi anh lái xe dừng lại trước một căn nhà nhỏ màu trắng, tầm mắt của cô nhìn căn nhà đó không thể dời đi.

Căn nhà này...về mặt cô không thể tin xuống xe, mở cửa gỗ nhỏ bên ngoài sân ra, từ từ đi vào sân, vươn tay, sờ cây Cẩm Lai đứng thẳng trong sân.

Cô đi vòng quanh cây to này một vòng, cuối cùng thấy một cây dù nhỏ ở một chỗ rất nhỏ, cán dù có khắc tên của cô, mà bên kia có khắc tên mẹ cô.

"Đây...chính là nhà mới anh tìm giúp tôi sao?" Quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang bước xuống xe, Dur Hường Văn cảm thấy trái tim bên ngực trái của mình đập kịch liệt.

"Thích không?" Anh không trả lời vấn đề của cô, chỉ dịu dàng nhìn cô.

Căn nhà này, anh tìm thật lâu mới tìm được, lại cố gắng thật lâu mới mua lại nó từ trong tay chủ nhà.

Ban đầu sau khi Dur Hường Văn bị tai nạn xe bỏ mình, căn nhà này rất nhanh đã bị đấu giá.

Nếu như không phải lúc giúp cô thu dọn đồ đạc, trong lúc vô tình thấy được hình cũ mà cô cất kỹ, anh nghĩ, anh vĩnh viễn sẽ không biết cô đã từng ở nơi này.

Nhìn cô vui vẻ vây quanh cây Cẩm Lai kia, nhìn cô vui vẻ mở cửa phòng, lúc nhìn thấy khuôn mặt hoài niệm và cảm động của cô, Sở Ly cảm thấy, mình làm tất cả đều là đáng giá, tất cả đều là chính xác.

Cho dù cô vĩnh viễn sẽ không nhớ lại anh nữa, cho dù cô vĩnh viễn không biết bọn họ từng có một đứa con trai, cho dù cô không nhớ cô thương anh nữa, vậy cũng không sao.

Lúc này, đổi lại anh đuổi theo cô, cô đi đâu, anh cũng theo tới chỗ đó.

Anh muốn theo đuổi cô, cưới cô, anh còn phải mỗi ngày đều nói cho cô biết, anh yêu cô bao nhiêu, sau đó...anh đã hứa với con trai, bọn họ phải cùng nhau, sinh ra cậu lần nữa.

Khi đó, bọn họ sẽ vẫn có thể là người một nhà, mà lần này, anh sẽ không bỏ lỡ nữa, anh sẽ làm một người chồng tốt, một người cha tốt.

—Hoàn—

Bạn đang đọc truyện *Đã Từng Rất Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.